

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ!

Αρ. $\frac{35}{314}$

Διά να έχετε όμοιον δέρμα, μεταχειριστείτε την
ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ

Χρησιμοποιείτε την πρώιαν την κρέμα ΓΚΑΣΤΟΝ Νο 1 όπως προφυλάσσετε το πρόσωπόν σας από τας καυστικές του ήλιου επιδράσεις και την ιδίαν Νο 2 το εσπέρας προς καθαρισμόν της επιδερμίδος σας.

Η ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ πωλείται εις τὰ Φαρμακεία: τὸ «Γαλλικόν» παρὰ τὴν Ὀμόνοιαν, «Μογιάδ» ὁδὸς Ἀθηνᾶς, Σιάχου καὶ Καρμαγεωτάνη, Πειραιῶς 2, καὶ Μπακάκου, πλατεία Ὀμονοίας. Διαρκὴς παρακαταθήκη Φαρμακείον κ. Γ. Ἀλεξίου, Ἀθηνᾶς 64. Δι' ἰδιαίτερας πληροφορίας ἢ κ. Γκαστόν δέχεται ἑκάστον Σάββατον ἀπόγευμα καθὲ φιλόκαλλον κυρίαν εἰς τὸ ἐργαστήριόν της. Παλαιὸν Πολύγωνον Νο 105 β (παρὰ τὴν Σχολὴν Βυδελίδων).

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο ΦΟΙΝΙΞ

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους ἱαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θεάτρου Κοπευῶλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλεων Αἰδηψοῦ—Μεθάνων—Λουτρακίου—Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ καὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαινισίς.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

το Bismoterran
ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στομάχου καὶ ἐντέρων, ὑπερχλωρυδρίαν, ἔλκος, διάρροϊας κ.λ.κ.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 16-ΑΘΗΝΑΙ

FLY-TRAP
ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικὸν ἐντομοκτόνον Ἐξολοθρεῖν Μύρτες, κουνούπια, κορέους, ψύλλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ, ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΔΕ ΘΕΟΔΩΡΟΥ 5

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ
Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΣΑΣ
ΛΕΥΚΗ, ΦΡΕΣΚΗ, ΒΕΛΟΥΤΕ

τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲν ποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιοῦσα τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν —ἀποτριχωτικὸν Rapidenth, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἀποκόπτονται ἀπλῶς αἱ τρίχες, ὡς συμβαίνει ἐν γένει μετὰ λοιπὰ κοινὰ ἀποτριχωτικά, ἀλλ' ἐξαλείφονται αὐτὰ μετὰ τὴν ῥιζάν, τὴν βοηθεῖα εἰδικῶν σοληναρίων, συγχρόνως δὲ δι' εἰδικῆς ἀρωματικῆς λοσὸν ἀπονεύρανται ὁ θάλαξ, οὕτως ὥστε τὸ περιττὸν τρίχωμα νὰ μὴ ἐπαναφύεται πλέον. Ἀποτελεσματικὸς ἡγγυημένη. Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκτελοῦνται τάχιστα. Διὰ κονδυλίων καὶ λιανικῆν πώλησιν ἀποταθῆτε: Ἐν Ἀντιπροσώπων Ἑρμαν Μάρχ. Στῶα Φέση, Νο 22 Ἀθηνᾶν (παρὰ τὸ Χαριτωλεῖον).

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαρτίσθαι καλλωπιστικῶν διὰ καθὲ κυρίαν. Διατρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξάλειφει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρῶς μεταβολάς. Διὰ περισσώτερας πληροφορίας, ἀποταθῆτε εἰς τὸ Φαρμακείον κ. Νικήτα Δασκαλάκη, Ὀμόνοια.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός, δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ Καθηγνήτου κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Καραλλήνας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Διδασκάλισσα Γαλλικῆς διὰ μικρὰν Ἐπαρχίαν μετ' ὕψι-
νον κτλ.α, διὰ ν' ἀναλάβῃ δύο μικρὰ παιδάκια. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰκόπεδον 600 περίπου πηχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἠλίας Παγκρατίου). Πληροφορία παρὰ τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», Λέξα 7.

Ν. Γ. ΚΡΟΝΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χειρουργὸς-ὀδοντίατρος
Μητροπέλεως 22 - Σύνταγμα
4—8 μ.μ.

Καθε κομψὴ Κυρία δὲν πρέπει νὰ βιάσθῃ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ὡς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μεδίστας

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Θα εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς θερινῆς σαζὸν μετὰ χάρι. Παριζιάνικον γούστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

Οἰωνογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 200	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	100	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ	6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6		
ΑΦΡΙΚΗΣ	30	ΚΥΡΙΑΚΗ, 28 Αυγούστου 1932	
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ	30		

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ᾖ ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγινώσκοντες μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιά νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινετὰ χαρτόσημα ὁμοσότητος τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Α. ΑΡΓΗ: «Ἀλῖκα Ρόδα». — «Ὁ μῆρον Ὀδύσεια», μετὰφρ. Γ.ΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑ (Τεύχος Α', Ραψωδία Α').

Μ' ἓνα μακρὸ διήγημα—νοῦβέλλαι—πρωτοφανερῶς, ἐδῶ καὶ τρία ἢ τέσσαρα χρόνια, ἂν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ὁ κ. Ἀργῆς. Τώρα ἐμφανίζεται μὴ συλλογὴ τὰ «Ἀλῖκα Ρόδα», ἀρκετὰ μεγάλη καὶ πρὸς τὴν ἀντιπροσωπεύει ἀρκετὰ πλατεῖα τὸν ποιητὴ, ἂν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὴν ποικίλια τῶν περιεχομένων τῆς. Πραγματικὰ, στὰ «Ἀλῖκα Ρόδα» βρίσκει κανεὶς ποιήματα πάνω σ' ὅλα τὰ θέματα, στὰ θέματα ποὺ κατὰ προτίμησιν, ποὺ ἀποκλειστικὰ σχεδὸν χρησιμοποιεῖ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν νεοελλήνων ποιητῶν: ἀγάτες, νοσταλγίες, λουλούδια, δειλινὰ, φθινόπωρα, ἄνοιξες κτλ. κτλ. Τὰ θέματα αὐτά, τὰ ἤδη τόσο κοινὰ, δὲν κατορθώνει νὰ τ' ἀνανεώσῃ καθόλου ὁ κ. Ἀργῆς. Ὁ τόνος καὶ ἡ ἐκφραστὴ τοῦ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ προσωπικόν. Μεταχειρίζεται μὲ τρεῖς, εὐθύμως, φραστικὸς τρόπος ποὺ ἔχουν καταστήσει «clichés», ποὺ τὰ μεταχειρίσθηκα πρὶν ἀπ' αὐτὸν πλῆθος ποιητῶν καὶ ποὺ γιὰ τοῦτο δύσκολα ξεπνύουν μέσα μᾶς τὴν ποιητικὴν συγκίνησιν.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ τόνος τοῦ κ. Ἀργῆς ἔχει κάποτε μίαν ἀδρότητα καὶ μὴ τρυφεράδα, ποὺ ἂν δὲν μᾶς συγκινοῦν, μᾶς μεταδίδουν ὅμως μὴ εὐχάριστη διάθεσι. Ἀλλὰ καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ ἐντύπωση καταστρέφεται ἀπὸ τὴν ἀτεχνίαν καὶ ἀπὸ κάποιο κοινὸ γούστο τοῦ ποιητοῦ. Τὸ πρῶτον, ἔξαρτα, ποιήματα τῆς συλλογῆς, ἢ «Ἀφιέρωση», ἀρχίζει μ' ἓνα κοινόν, ἀλλὰ συμπαθητικόν, ὁποσδήποτε, τετραστίχον:

Στ' ἀγαπημέν' α' μου χεράκια σου
τ' Ἀλῖκα Ρόδα μου ἀπιδῶν,
κι' εἰν' ὡς νὰ φέρῃς σον, Μονά-
(κρίθ),
κάθε χαρὰ μου, κάθε πόνον.

Ἐρχεται ὅμως τὸ δεύτερον τετραστίχον καὶ καταστρέφει εὐθύς τὴν καλὴν ἐντύπωσιν:

Κάθε χαρὰ ποὺ μοῦ τὴν πρόσφερες
ἐδὸν στὸ δίσκον τῆς ἀγάτης,
καθένα πόνον, ποὺ με πότισε
τῆς κούρασης ὁ γυνὴς ὁ ἀράτης...

Ἐκείνο τὸ «ὁ γυνὴς ὁ ἀράτης» εἶνε φοιτῶν, κοινὸ καὶ δὲν λέγει τίποτε. Χρησιμοποιήθηκε ἀπλῶς γιὰ τὴν ῥίμα (ἀγάτης—ἀράτης) καὶ γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸν στίχον.

Τὶς ἴδιες αὐτὲς «πτώσεις», ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, συναντοῦμε καὶ σὲ ἄλλα, ὅχι μεγάλα δέ, γιὰ νὰ δικαιολογῶνται κάπως, ποιήματα τοῦ κ. Ἀργῆ. Σπάνια κατορθώνει νὰ ἀναπτύξῃ ὁμιλίαν, στρωτὰ, ἱκανοποιητικὰ—ἱκανοποιητικὰ σύμφωνα μετὰ τὸν τόνον τῆς ποιήσεώς του καὶ τὶς ἐκφραστικὰς τῶν ἱκανότητες — ὡς τὸ τέλος, ἓνα ποίημα, ἀποτελούμενον ἔστω καὶ ἀπὸ τρία τετραστίχια. Ὅταν δὲν φιλτράσκει στὴν τεχνικὴν, φιλτράσκει, πράγμα χαλεπότερον, στὸν τόνον. Καταλήγει σ' ἓνα τόνον, κατὰ τὴν ἰσορροπίαν γιὰ λαϊκὸ τραγούδι ἢ γιὰ τραγούδι ἐπιθεωρησεως, ποὺ δὲν ἔχει ὅμως καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μετὰ τὸν λυρικό:

Ὅμως ἐμεῖς μὴ λο-
(γικοί
καὶ πιστοὶ ἀνθρωποί
(ἢ θεοί
σ' ἓνα μικρὸ ὁ' ἀρά-
(ζωμε
λιμάνι χωρὶς φρούρια
θὰ μ' ἀγαπᾷς, θὰ σ' ἀγαπᾷ
καὶ σὲ καθένα μας πρῶτον
θὰν' τὸ φίλιν μας μὴ γλυκὸ
κι' ἡ ἀγάπη μας καινοποία.

Ἐπὶ τοῦτον τὸν αἰσθητικὸν τόνον — ὡς τὰ νομίσω ἔτσι, ἔλλειψεν ἀκριβοτέραν χαρακτηρισμὸν — ποιήματα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα αὐτά, μολοντὶ δὲν ἔχουν προσωπικὸν τόνον — θυμίζουν Λούρα — οὕτε καμμιὰ βαθύτερον συγκίνησιν, εἶνε ὅσοις ἀπὸ τὰ πρὸς συμπαθητικὰ τῆς συλλογῆς. Μᾶς δίνουν, ὅπως τὸ «Σαββατόβραδον», εἰκόνας τῆς ζωῆς ὁμοιωμένης συνεισέψεως τῶν Ἀθηνῶν ποὺ διετῆσαν μὴ ἐπαρχιακὴ γαλήνη καὶ ἀπλοσύτητα καὶ ἀποπνεύον ἓνα τόνον «ἀσύνχρονον», «παλαιόκοινον», ποὺ ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶνε ἀσύνχρονος, μᾶς θάλλει, ὅσο φρεσκὰ δὲν λέρει τὴν κοινοτυρία καὶ σὲ καὶ γούστο:

Τὸ εἶνε στιγμὴς ποὺ στὴν ποδιὰ σου θάβηκα γυρτός, κτλ., ἔχει βέβαια κατὰ τὸ ἀσύνχρονον, τὸ πολὺ ἀσύνχρονον μάλιστα, σύγκαιρα ὅμως προσδίδει κα' ἓνα κοινὸ γούστο ποὺ καταστρέφει καθε ἀισθητικὴν ἐντύπωσιν. Ἡ ποδιὰ, ὅπως καὶ ἂν τὴν σεβήσετε, δὲν εἶνε ἀνεκτὴ σημεῖον οὐτε στίς ὑψηλότητες.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ἀργῆ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μακροστίχον ποίημα «Ὁ Κόσμος». Τὸ φιλοσοφικο-κοινωνικὸν αὐτὸ ποίημα, μολοντὶ ῥητορικόν, ἔχει ὅσοις σὲ ὁρισμένα μέρη κάποια πνοὴ καὶ φαίνεται πὺς ἐπήγαγε ἀπὸ μὴ συγκινημένη διάθεσι. Καὶ ἐδῶ ὅμως ὁ κ. Ἀργῆς δὲν κατορθώνει νὰ βρῇ, ἢ νὰ διατηρήσῃ τοῦλάχιστον ὡς τὸ τέλος, κάποιο προσωπικὸν τόνον. Ὑπόχθουν ὁρισμένους στρωφῆς ποὺ θυμίζουν πάρα πολὺ γνωστάτα ποιήματα ἄλλων ποιητῶν, ὅπως αἰφνης ἢ στρωφὴ ποὺ ἀρχίζει μετὰ τοῦ στίχους «Φοινὴ δασὴ, ἱσπερὰ βουνὰ χιονώσκει» καὶ ποὺ φέρει στὸν αἰσῶς ἓνα πασίγνωστο λαϊκὸν ποίημα τοῦ Παλαμά. Ὅπως ὁποῖτε ὅμως, τὸ ποίημα αὐτό, παρ' ὅτις εἰς ἀτέλειές του, εἶνε τὸ πρὸς συγκινητικὸν τῆς συλλογῆς.

Μαζὶ σχεδὸν μετὰ τὴν «Ὀδύσειαν» τοῦ Ἑρταλίου ποὺ ἐξέδωκε τελευταῖα ὁ αἰὼς Κολλάρου φροντισμένη καὶ συμπληρωμένη ἀπὸ τὸν κ. Ποιῶτη, κυκλοφόρησε καὶ ἡ πρώτη εἰσφορά τοῦ Ὀμηροῦ ἔτους, μεταφρασμένη ἐν ἑλληνογενεῖ ἀπὸ τὸν κ. Σπατάλα.

Ὁ κ. Σπατάλας, ὅπως καὶ ὁ Ἑρταλίου ἄλλοτε, προσπαθεῖ ν' ἀποδώσῃ στὴν δοξολογίαν δημοτικὴν τὴν «Ὀδύσειαν», μένοντας ὅσοις πιστὸς στὸ πνεῦμα, τὸ ὅρι λαϊκόν, ἀλλὰ τὸ ἐντεχνον καὶ σχεδὸν ἀριστοκρατικόν, τοῦ Ὀμηροῦ ἔτους. Ὁ κ. Σπατάλας ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ποὺ ἐξέδωκε, ἀποφεύγει καὶ τὶς γλωσσικὰς ὑποχωρήσεις ἐπὶ μιᾶς τῇ Πολυλῇ — τὶς πολὺ μεγάλας καὶ ἀνυπόφορες κάποτε — καὶ τὶς ἡμιχαλκὰς ἀκρότητες τῆς Ἰλιάδος τοῦ Πάλλη. Ἐστὶ ἡ μετάφρασίς του εἶνε πρὸς ὁμιλίαν γλωσσικὰ ἀπὸ τοῦ Πολυλῆ, λιγώτερον ὅμως ὁμιλικὴ καὶ καλαίσθητη. Οἱ στίχοι τοῦ κ. Σπατάλα ἔχουν τραχύτητες, ἀρρυθμίες, δὲν νοποῦν μουσικὰ καὶ ἀβίαστα ἐπὶ τὸν Πολυλῆ, μεταχειρίζεται λέξεις ὅχι καλοῦ γούστου πάντοτε (ἐκείνης, γαιώδους, πρηνόντας, υποβίβει, στρωσαν), τέλος δὲ τὰ συνθετὰ του δὲν εἶνε πάντα πετυχημένα.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Σπατάλα κυλάει ἀρμονικὰ κα' ἀβίαστα κα' ἂν δὲν ἔχει ἐν τῷ συνόλῳ τὴν μελωδικότητα τῆς στιχοποιίας τοῦ Πολυλῆ, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι σὲ πολλὰ σημεῖα δὲν ἀναδίδει κάποια μουσικὴ ἀδρότητα κα' ἀρρενωπότητα ἀπὸ τοῦ Πολυλῆ.

Μὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Σπατάλα, ποὺ ἂς ἐλπίζουμε πὺς θὰ βρῇ τὴν διάθεσιν καὶ τὸν καιρὸν νὰ τὴν τελειώσῃ, θὰ ἔχουμε τρεῖς καλὰς μεταφράσεις ἐν δημοτικῇ τῆς «Ὀδύσειας». Δὲν εἶνε πολλές. Ἀπὸ μεταφράστῃ σὲ μεταφράστῃ παρὰ τὴν ἀνεκτιμήσασθαι σχεδὸν ἢ βαδύτατη ἀισθητικὴ χαρὰ ποὺ μᾶς δίνει τὸ διάβασμα τοῦ ἀληθινῶ ἀθάνατου Ὀμηροῦ ἔτους, τῆς ὁρατότερης καὶ πρὸ αἰώνιας κληρονομίας, μαζὶ μετὰ μερικὰς τραγωδίας, μετὰ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Θουκυδίδου, μετὰ μερικὰ λυρικά ποιήματα, καὶ μετὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ Φειδιστικὴν γλυπτικὴν ποὺ μᾶς ἀφίχεται οἱ πρόγονοί μας.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς η Τερέζα ντε Βασσέρ, πριν γίνει φίλη και σύζυγος του Ρουσσώ, άφησε όνομα στην Όρλεάνη για τα έρωτικά της σκάνδαλα και πώς έχασε τελείως έναν βοηθό συμβολαιογράφου που είχε φίλο για να τον προδώσει μ' έναν υπάλληλο του Μονοπωλίου.

Μα ο βοηθός του συμβολαιογράφου αποφάσισε να την εκδικηθεί και με νύχτα που η Τερέζα έπρόκειτο να πάει σε κάποιο χορό μετεμφισμένη, όπου θα συναντούσε τον καινούριο της φίλο, συνεννοήθηκε με μερικούς φίλους του, στους οποίους άρεσαν τ' άσπεια και τους έβαλε να της σκαρώσουν ένα άσχημο παγνίδι.

Τους τοποθέτησε δηλαδή σ' ένα δρόμο απ' τον οποίο θα περνούσε η άπιστη και τους είπε όχι μόνο να την εμπόδισουν να πάει στο χορό, αλλά και να την ξαναγορίσουν δια της βίας στο σπίτι της.

Πράγματι, οι φασέρ αυτοί, οι όποιοι είχαν ντυθεί μαυροκόκκινα, μόλις είδαν το φορέο μέσα στο οποίο βρισκόταν η Τερέζα, άρμησαν με γέλια και φωνές προς αυτό, έριξαν κάτω αυτούς που το κρατούσαν και πήραν αυτόι τις θέσεις τους, ενώ η νέα ξεσώβριζε από τον φόβο της.

Αντί όμως να την πάνε στο σπίτι της, όπως τους είχε υποδειξει ο φίλος τους, βρήκαν ακόμα πιο άσπεια να την τριγυρίσουν επί ώρες, ανάμεσα από τους δρόμους της πόλεως, δημιουργώντας απερίγραπτο θόρυβο και φασαρία.

Τέλος, κατά τα χαράματα, την εσπλαχνίστηκαν και συγκατένευσαν να της δώσουν χάρι... Ήταν πεία καιρός... Γιατί η Τερέζα χόντευε πεία να λιποθυμήσει από τα δάκρυα της και τους λυγμούς της κι οι φορείς της δεν μπορούσαν πεία να κρατηθούν στα πόδια της.

Ο Ρουσσώ δεν έμαθε ποτέ την ιστορία αυτή, μα κι αν την μάθαινε, με τη μανία που είχε να δικαιολογή κάθε άδικαιολόγητο πράγμα και αν τιθέτως να θεωρή ως ύποπτο ότι ήταν έκτος ύποψης, είνε φανερό ότι ο άντρουχόςας ελάχιστα γι' αυτή...

Εντωμεταξύ, ως ότου να διαπράξει την υπέρογκη και ανεπανόρθωτη ανοησία, και να ενώσει με τους άδελφους θεσμούς του γάμου με την Τερέζα, ο μεγάλος συγγραφέας, από την αρχή των σχέσεών του μαζί της αρχίσε να υφίσταται τις δυσάρεστες συνέπειές τους...

Αλλ' ως αφήσουμε τον ίδιο να μιλήσει σχετικά.

«Ο καιρός κυλούσε και το χρέμα μαζί του...»

Γνωρίζοντας την Τερέζα, είχα σχηματίσει οικογένεια, η οποία δεν αποτελέιτο μονάχα από εμάς τους δύο, αλλ' από πέντε, έξη και δέξω, πολλές φορές, άτομα... Γιατί, μολονότι η Τερέζα δεν ήταν καθόλου συμφορολόγος, η μητέρα της δεν της έμοιαζε καθόλου. Μόλις λοιπόν η τελευταία άρχισε να συνέρχεται κάτω με την ενόχλησή μου, προσέλασε στο Παρίσι όλη της την οικογένεια για να μου ρουφήξει και το αίμα.

Αδελφές, παιδιά, κόρες, εγγόνια, όλοι ήρθαν στο Παρίσι, εκτός από τη μεγαλύτερη κόρη της που ή-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΚΟΚ

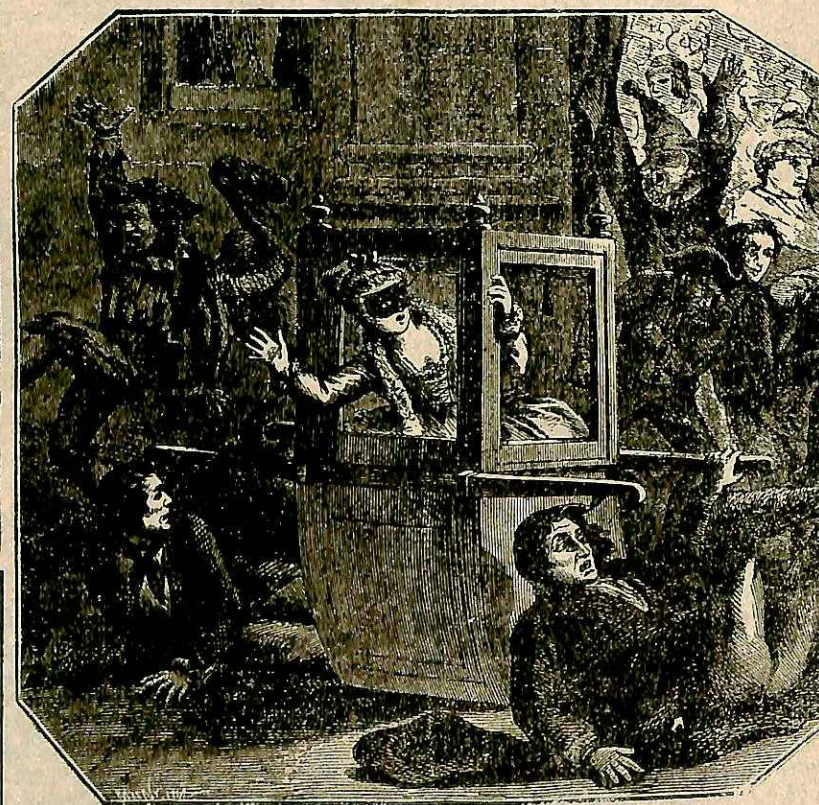
ΡΟΥΣΣΩ ΚΑΙ ΤΕΡΕΖΑ

ταν παντρεμένη στο 'Ανζέ.

«Έτσι, ότι έκανα για την Τερέζα, το απολάμβαναν όλοι αυτοί οι πεινασμένοι... Όστόσο, δεν παρασέρχουν σε τρέλλες, γιατί ούτε το πάθος μου προς την Τερέζα ήταν τρελό, ούτε κι αυτή η ίδια προσωπικώς είχε μεγάλες απαιτήσεις.

Την Τερέζα τη διατηρούσα έχω χωρίς πολυτέλειες βέβαια, αλλά πάντως με άρκετη άνεση, κι έτσι, έσα χρήματα κέρδιζε με τη δουλειά της, της τα έπαιρνε η μητέρα της... Της τα έκλειπε η την έδερε για να της τα πάρει...

Η Τερέζα είχε μερικά έπιπλα, είχα άλλα τόσα κι' εγώ, τα ένιωσα-

Μόλις φάνηκε το φορέο, οι φασέρ άρμησαν προς αυτό...

και νοικιάσαμε ένα μικρό διαμέρισμα στο ξενοδοχείο Λανγκεντόν, στην οδό Αγίου Όνωριού, όπου ταχτοποιήσαμε όπως μπορούσαμε... Εμείναμε εκεί έφτα δλόκληρα χρόνια ειρικά κι' ευχάριστα, ως την αποχώρησή μου για το 'Ερμιτάζ.

Ο πατέρας της Τερέζας ήταν ένας γέρος άνθρωπάκος, πολύ γλυκός, ο οποίος φοβόταν εξαιρετικά τη γυναίκα του, που δεν είχε την ευκαιρία να τον βολέει και καμιά φο-

ρά να τον δέχνη.

Η μητέρα της πάλι είχε κάποια αντίληψη, μα είχε τη μανία να παίρνει πόδες μεγάλης κυρίας. Η γλώσσα της προπάντων ήταν άφορητη. Δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να δίνει κακές συμβουλές στην κόρη της και να τη βάξει να μ' εκμεταλλεύεται με κάθε τρόπο. Έγώ εν τούτοις, για να την κάνω να με συμπαθήσει, την περιέβαλα μ' ένα σωρό φροντίδες και της έδινα κάθε τόσο διάφορα μικρά δώρα... Αν δεν ήταν αυτή, θα ήμουν εντελώς ετυχιολογμένος μέσα στο

«Μα αυτό που με κατέπληξε περισσότερο, ήταν όταν έμαθα ότι οι φίλοι μου Ντενιέρ και αδελφοί Γκριμ, οι οποίοι κατέβαλαν κάθε προσπάθεια για να με αποσπάσουν από την Τερέζα, χωρίς να το κατορθώσουν, είχαν ιδιαίτερες συνομιλίες με τη μητέρα της, το αντικείμενο των οποίων η Τερέζα δεν κατόρθωσε να μάθει ποτέ. Ήξερε μόνο ότι δάκις οι φίλοι μου αυτοί συναντούσαν τη μητέρα της, της πήγαιναν και διάφορα δώρα».

Μαγιασμένος για όλους αυτούς τους λόγους εναντίον της μητέρας της φίλης του, ο Ζαν-Ζακ άλλαξε πολιτική απέναντί της και άρχισε να της φέρεται με μεγάλη ψυχρότητα.

«Τότε εκείνη—γράφει—βλέποντας ότι είχα κερδίσει έδαφος στην καρδιά της κόρης της, ενώ εκείνη είχε χάσει, προσπάθησε με κάθε τρόπο να ανακτήσει τη θέση της. Λίγο έλειπε τότε να με τρελλάνει κυριολεκτικώς. Ένα από τα μέσα που χρησιμοποίησε τότε για να μ' εκδικηθεί, ήταν και το να φέρει όλη την πολυτάραχη οικογένειά της κοντά της, ενώ εγώ είχα παρακαλέσει την Τερέζα να μην έρθει κανένας από τους δικούς της στο 'Ερμιτάζ.

Μα η γρηά τους έφερε κατά τη διάρκεια μιας απουσίας μου, χωρίς να με συμβουλευθεί καθόλου σχετικώς...»

Τα πιο γλυκά χρόνια της ζωής του Ρουσσώ πέρασαν στο Μονοπωλίου, σε μια άγροτική κατοικία, το 'Ερμιτάζ που του είχε παραχωρήσει η πορτογαλική του κυρία ντε 'Ερμιτάζ.

Θα ήταν μάλιστα πιο ευτυχισμένος αν οι φίλοι του, οι οποίοι φοβόντουσαν ότι η επίδραση της Τερέζας θα τον κατέστρεφε σ' αυτήν την

έφημιά, δεν έκαναν ότι μπορούσαν για να τον αποσπάσουν απ' αυτή. Μα δεν κατόρθωσαν τίποτε άλλο παρά να τον δυσχεραίσουν. Όσο ήλιθια κι' αν ήταν η Τερέζα, μάντεψε τις προθέσεις τους και, μπαίνοντας στη μέση, κατόρθωσε να κάνει το Ρουσσώ να τ' αχάσει μαζί τους.

Έκτος από την Τερέζα, έμεινε στο 'Ερμιτάζ και η απαράτητη μητέρα της.

«Στη μοναξιά μας, εγώ κι' η Τερέζα τουλάχιστον—γράφει ο Ρουσσώ—περνούσαμε πολύ καλά. Ήτανίμε ώρες δλόκληρες, ώρες γεμάτες γοητεία, κάτω από τη σκιά των φυλλωμάτων κι' έννοιωθα κοντά της μια ευχαρίστηση που δεν είχα νοιώσει και την όποια, όπως μου φαινόταν συμμεριζόταν κι' αυτή.

Μου άνοιγε την καρδιά της ανεπιφύλακτα και μου φάνερνε για τη μορφή της και για την οικογένειά της διάφορα πράγματα, τα όποια μου είχε κρύψει ως τότε... Μου φάνερωσε, μεταξύ των άλλων, ότι η προσέγγισή μου κ. Ντενιέρ μου είχε στείλει, κατά καιρούς, διάφορα δώρα, τα όποια είχε οικειοποιηθεί η μητέρα της κι' είχε μοιράσει στα άλλα παιδιά της, χωρίς να δώσει τίποτε στην Τερέζα...

Μα αυτό που με κατέπληξε περισσότερο, ήταν όταν έμαθα ότι οι φίλοι μου Ντενιέρ και αδελφοί Γκριμ, οι οποίοι κατέβαλαν κάθε προσπάθεια για να με αποσπάσουν από την Τερέζα, χωρίς να το κατορθώσουν, είχαν ιδιαίτερες συνομιλίες με τη μητέρα της, το αντικείμενο των οποίων η Τερέζα δεν κατόρθωσε να μάθει ποτέ. Ήξερε μόνο ότι δάκις οι φίλοι μου αυτοί συναντούσαν τη μητέρα της, της πήγαιναν και διάφορα δώρα».

Μαγιασμένος για όλους αυτούς τους λόγους εναντίον της μητέρας της φίλης του, ο Ζαν-Ζακ άλλαξε πολιτική απέναντί της και άρχισε να της φέρεται με μεγάλη ψυχρότητα.

«Τότε εκείνη—γράφει—βλέποντας ότι είχα κερδίσει έδαφος στην καρδιά της κόρης της, ενώ εκείνη είχε χάσει, προσπάθησε με κάθε τρόπο να ανακτήσει τη θέση της. Λίγο έλειπε τότε να με τρελλάνει κυριολεκτικώς. Ένα από τα μέσα που χρησιμοποίησε τότε για να μ' εκδικηθεί, ήταν και το να φέρει όλη την πολυτάραχη οικογένειά της κοντά της, ενώ εγώ είχα παρακαλέσει την Τερέζα να μην έρθει κανένας από τους δικούς της στο 'Ερμιτάζ.

Μα η γρηά τους έφερε κατά τη διάρκεια μιας απουσίας μου, χωρίς να με συμβουλευθεί καθόλου σχετικώς...»

Θα ήταν μάλιστα πιο ευτυχισμένος αν οι φίλοι του, οι οποίοι φοβόντουσαν ότι η επίδραση της Τερέζας θα τον κατέστρεφε σ' αυτήν την

(Ακολουθεί)

Η κυρία Άννα ντε 'Ερμόν, ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ στην Κλαυδία ντε Βαλέρ).

Αγαπημένη μου, Σιχώρεσέ με για την αδιαφορία μου. Είμαι η πιο παλιά, η πιο πιστή σου φίλη... Δεν είνε έτσι; Λοιπόν, μπορώ να σου εκφράσω την άποριά μου, την έκπληξή μου και το παράνομό μου...

Άκουσε, αγαπημένη μου, για να μη μείνεις στο θέμα μου... Δεν μπορώ να εξηγήσω το παράδοξο φέρομό σου τώρα τελευταία.

Είνε κάποιες μέρες που κάθε πρωί, τακτικά, σε βλέπουν να περνάς από το σπίτι μου, σε ώρες έντελως ακατάλληλες, λίγο μετά την ανατολή του ήλιου. Έγώ δεν είνε βέβαια δυνατόν να σε ιδώ αυτή την ώρα, γιατί βρίσκομαι ακόμα στο κρεβάτι μου, αλλά σε βλέπει η θυρωρός μου και μου το λέει, κατάληκτη κι' αυτή.

Το πρωί-πρωί, όταν περνάς, περπατάς με βόδιον κανονικό, αλλά έπειτα από δύο ώρες ακριβώς, ξαναπερνάς, τρέχοντας αυτή τη φορά με κάποια γρηγοράδα, σαν να τρέξεις πίσω από την ευτυχία, προσπαθώντας να τη συλλάβεις, ή σαν να θέλεις να ξεφύγεις από κάποιο έχθρο που σε καταδιώκει... Μαζύ σου μάλιστα τρέχει λαχανιασμένη και μι' πελώρια χοντρή κυρία, τόσο χοντρή, όσο εσύ είσαι λεπτή.

Τι μυστήρια είν' όλα αυτά; Αν ήσουν πραγματικά ευγενής και μ' αγαπούσες τόσο όσο μου λές, θα σταματούσες για λίγο στην επιστροφή και θα ερχόσουν να πάρεις το πρόγευμα μαζί μου...

Αλλά εσύ περνάς από το σπίτι μου μαζί με την πελώρια συντροφισά σου, χωρίς καν να γυρίσεις να κοιτάξεις στα παραθύριά μου.

Μα τι παράδοξα πράγματα είνε αυτά; Τι κομικά κι' ανεξήγητα; Έτσι λοιπόν μ' άρνηθήκες για μι' καινούργια γνωριμία;

Σε παρακαλώ πολύ λοιπόν, γράψε μου δυό λόγια κι' εξήγησέ μου τι σημαίνει αυτός ο «καλασμός»; Είμαι πολύ περιέργη να μάθω...

Ξέρεις, η θυρωρός μου αρχίζει να πιστεύει ότι δεν είσαι πολύ καλά στα πόδια σου... Κώ μου λέει ακόμα ότι αδυνατίζεις πολύ τελευταία...

Λοιπόν, πές μου, τι συμβαίνει; Γιατί όλα αυτά; Γιατί;

Σε φιλά γλυκά, Άννα.

(Η Κλαυδία ντε Βαλέρ, στην κυρία ντε 'Ερμόν).

Αγαπημένη μου Άννα, Έλαβα το γράμμα σου και θα προσπαθήσω να ικανοποιήσω την περιέργειά σου, αν και δεν θα ήθελα να μάθω κανείς τίποτε.

Μάθε λοιπόν ότι είμαστε τελείως κατεστραμμένοι. Ο άντρας μου είχε καταλάβει ότι μας σκεδόν την περιουσία στην Τραπεζα Β... κι' η Τραπεζα αυτή, καθώς θα έμαθες, πτώχευσε. Έτσι τα χάσαμε όλα. Δεν έμεινε παρά μόνο η προίκα μου. Αλλά ο Άλβερτος έπαιξε χαρτιά, χωρίς να μου το πει, αλλιόμον, έχασε, κι' έτσι την τελευταία στιγμή αναγκαστήκαμε να διασώσουμε και την προίκα μου για να μη χάσουμε και την τιμή μας...

Έπειτα απ' όλα αυτά τα χτυπήματα της μοίρας, συντρίφτηκε, απογοητεύ-

ΓΙΑΤΙ;... ΔΙΟΤΙ...

ήμνη, έχασε κάθε έλπίδα κι' όλο του το θάρρος. Έχει εγκαταλειφθεί στην κακή του μοίρα κι' ούτε καν επιχειρεί να εργαστεί. Με τη σημερινή κρίση, άλλωστε, και αν ήθελε, θα δυσκολευόταν πολύ να βρει εργασία. Κι' αλλοίμονο! Δεν είμαστε μόνο έμεις, οι όποιοι στο κάτω-κάτω μπορούμε να υποφέρουμε με τις δυστυχίες και τις στεφρσεις... Μην ξεχνάς ότι έχουμε κι' ένα χαριτωμένο αγοράκι, ένα γλυκό άγγελουδι που δεν μπορεί να ξήσει και να μεγαλώσει χωρίς καλή τροφή και άφθονο γάλα.

Βλέποντας λοιπόν τον Άλβερτο τόσο άδραση κι' απογοητευμένο, σκέφτηκα ότι έπρεπε να εργαστώ εγώ γι' αυτόν...

Τι εργασία όμως να έκανα, τη στιγμή που δεν έχω κανένα διάπλωμα; Σαν χαϊδεμένη μοναχοκόρη που ήμουν, σπούδασα στο σπίτι κι' έτσι δεν έμαθα καμιά τέχνη και δεν είμαι επιτήδεια για τίποτα. Γι' αυτό, δέχτηκα να αναλάβω μι' παραδοχή δουλειά, που θα φανέκομυ μήνη για όσους δεν ξέρουν...

Μιά μέρα έχμυστηρεσθήκα τη στενοχώρια μου στον Άντονι, τον αδελφό μου, ο οποίος μου είπε:

— Έχω μι' πλουσία πελάτιδα, άμορφη και καλή, αλλ' υπερβολικά παχειά, τόσο παχειά, ώστε το πολύ της έλικος έχμ μόνο έμποδίζει τις κινήσεις το σώματός της, αλλ' άρχισε να χάνει πολύ το μισό σου... Κώ μου λέει ακόμα ότι αδυνατίζεις πολύ τελευταία...

Λοιπόν, πές μου, τι συμβαίνει; Γιατί όλα αυτά; Γιατί;

Σε φιλά γλυκά, Άννα.

(Η Κλαυδία ντε Βαλέρ, στην κυρία ντε 'Ερμόν).

Αγαπημένη μου Άννα, Έλαβα το γράμμα σου και θα προσπαθήσω να ικανοποιήσω την περιέργειά σου, αν και δεν θα ήθελα να μάθω κανείς τίποτε.

Μάθε λοιπόν ότι είμαστε τελείως κατεστραμμένοι. Ο άντρας μου είχε καταλάβει ότι μας σκεδόν την περιουσία στην Τραπεζα Β... κι' η Τραπεζα αυτή, καθώς θα έμαθες, πτώχευσε. Έτσι τα χάσαμε όλα. Δεν έμεινε παρά μόνο η προίκα μου. Αλλά ο Άλβερτος έπαιξε χαρτιά, χωρίς να μου το πει, αλλιόμον, έχασε, κι' έτσι την τελευταία στιγμή αναγκαστήκαμε να διασώσουμε και την προίκα μου για να μη χάσουμε και την τιμή μας...

Έπειτα απ' όλα αυτά τα χτυπήματα της μοίρας, συντρίφτηκε, απογοητεύ-

στην τσάντα σας. Και θα φύγετε από το σπίτι, βαδίζοντας κανονικά και η δύο, και θα πάτε στο δάσος. Μέσα στο δάσος θα έπιταχύνετε το βήμα σας, σχεδόν θα τρέχετε. Συγχρόνως θα προσπαθήτε έσεις να φαίνεστε ελάφια στη στην κυρία, ν' άπασχολείτε το πνεύμα της με κάποια εύθυμη ιστορία, να την κάνετε να ξεχνάει τον έαυτό της. Έπειτα από μι'ά ώρα πρέπει να έχετε διασχίσει το δάσος και τότε, έξω από το δάσος θα περπατήσετε με βήμα γυμναστικής επί ένα τέτατο της ώρας ακόμα. Αν σάς φανεί αυτό πολύ, περπατήστε έτσι μόνο επί δέκα ή έπi πέντε λεπτά. Στους πρόποδας του λόφου του Αγίου Ανδρόν θα φάτε καθεμιά σας το μίλο σας. Αυτό θα σάς δροσίσει και θα σάς δυναμώσει. Ύστερα θ' ανεβήτε στον λόφο ρυθμικά, χωρίς να λυγίζετε το σώμα σας. Στην κορυφή του λόφου θα σταματήσετε για να ξεκουραστήτε επί μερικά λεπτά, μα δίχως να καθήσετε. Θ' άναπνεύετε σιγά-σιγά και βαθειά κι' ύστερα θα βγάτε τον άέρα από το στήθος σας, πάλι σιγά-σιγά. Αυτό θα γίνη άρκετάς φορές.

Ύστερα μπορείτε ν' άνωμνήσετε την πλάτη σας στον κορμό ενός δέντρου, αλλά δεν θα καθήσετε. Θα μιλάτε στην κυρία για διάφορα ευχάριστα πράγματα. Στην επιστροφή, θα κατέβετε τρέχοντας το λόφο και θα πάτε στο σπίτι με όσο

το δυνατόν πιο γρήγορα βήματα. Τα δέχτηκα λοιπόν, φίλη μου, όλα αυτά κι' είνε τώρα άρκετός καιρός που κάνω αυτή τη ζωή.

Ικανοποιήθηκε λοιπόν η περιέργειά σου; Δεν είχες όμως κι' άδικο ν' άπορηγεις για τον παράδοξο βηματισμό μου.

Είνε, αλήθεια, λίγο κομικά όλα αυτά, η μάλλον κομικοτραγικά. Αλλ' είνε το παιδάκι μου έχει την τακτική του τροφή και το γάλα του κι' ο Άλβερτος θέλει να το τραπεί όταν γυρίζει το μεσημέρι και το βράδυ από τους περιπάτους και τα χαρνεύα, και μπορεί πάλι να καμνήνη τ' αγαπημένα του ποδρά.

Τι να γίνη...

Σε φιλά γλυκά, Άννα.

(Η Κλαυδία ντε Βαλέρ, στην κυρία ντε 'Ερμόν).

Αγαπημένη μου Άννα, Έλαβα το γράμμα σου και θα προσπαθήσω να ικανοποιήσω την περιέργειά σου, αν και δεν θα ήθελα να μάθω κανείς τίποτε.

Μάθε λοιπόν ότι είμαστε τελείως κατεστραμμένοι. Ο άντρας μου είχε καταλάβει ότι μας σκεδόν την περιουσία στην Τραπεζα Β... κι' η Τραπεζα αυτή, καθώς θα έμαθες, πτώχευσε. Έτσι τα χάσαμε όλα. Δεν έμεινε παρά μόνο η προίκα μου. Αλλά ο Άλβερτος έπαιξε χαρτιά, χωρίς να μου το πει, αλλιόμον, έχασε, κι' έτσι την τελευταία στιγμή αναγκαστήκαμε να διασώσουμε και την προίκα μου για να μη χάσουμε και την τιμή μας...

Έπειτα απ' όλα αυτά τα χτυπήματα της μοίρας, συντρίφτηκε, απογοητεύ-

στην τσάντα σας. Και θα φύγετε από το σπίτι, βαδίζοντας κανονικά και η δύο, και θα πάτε στο δάσος. Μέσα στο δάσος θα έπιταχύνετε το βήμα σας, σχεδόν θα τρέχετε. Συγχρόνως θα προσπαθήτε έσεις να φαίνεστε ελάφια στη στην κυρία, ν' άπασχολείτε το πνεύμα της με κάποια εύθυμη ιστορία, να την κάνετε να ξεχνάει τον έαυτό της. Έπειτα από μι'ά ώρα πρέπει να έχετε διασχίσει το δάσος και τότε, έξω από το δάσος θα περπατήσετε με βήμα γυμναστικής επί ένα τέτατο της ώρας ακόμα. Αν σάς φανεί αυτό πολύ, περπατήστε έτσι μόνο επί δέκα ή έπi πέντε λεπτά. Στους πρόποδας του λόφου του Αγίου Ανδρόν θα φάτε καθεμιά σας το μίλο σας. Αυτό θα σάς δροσίσει και θα σάς δυναμώσει. Ύστερα θ' ανεβήτε στον λόφο ρυθμικά, χωρίς να λυγίζετε το σώμα σας. Στην κορυφή του λόφου θα σταματήσετε για να ξεκουραστήτε επί μερικά λεπτά, μα δίχως να καθήσετε. Θ' άναπνεύετε σιγά-σιγά και βαθειά κι' ύστερα θα βγάτε τον άέρα από το στήθος σας, πάλι σιγά-σιγά. Αυτό θα γίνη άρκετάς φορές.

Ύστερα μπορείτε ν' άνωμνήσετε την πλάτη σας στον κορμό ενός δέντρου, αλλά δεν θα καθήσετε. Θα μιλάτε στην κυρία για διάφορα ευχάριστα πράγματα. Στην επιστροφή, θα κατέβετε τρέχοντας το λόφο και θα πάτε στο σπίτι με όσο

το δυνατόν πιο γρήγορα βήματα. Τα δέχτηκα λοιπόν, φίλη μου, όλα αυτά κι' είνε τώρα άρκετός καιρός που κάνω αυτή τη ζωή.

Ικανοποιήθηκε λοιπόν η περιέργειά σου; Δεν είχες όμως κι' άδικο ν' άπορηγεις για τον παράδοξο βηματισμό μου.

Είνε, αλήθεια, λίγο κομικά όλα αυτά, η μάλλον κομικοτραγικά. Αλλ' είνε το παιδάκι μου έχει την τακτική του τροφή και το γάλα του κι' ο Άλβερτος θέλει να το τραπεί όταν γυρίζει το μεσημέρι και το βράδυ από τους περιπάτους και τα χαρνεύα, και μπορεί πάλι να καμνήνη τ' αγαπημένα του ποδρά.

Τι να γίνη...

ΤΗΣ RENÉE D'ANJOU

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΔΟΥ

Το κυριότερο χαρακτηριστικό του διασημού Γάλλου δραματογράφου Βικτωριανού Σαρδού, ήταν ή μεγάλη του περιέργεια κι' ή παρατηρητικότητα.

Κάποτε, όταν ήταν ακόμη δεκάξη χρόνων (1847), κατόρθωσε και μπήκε στο μεγάλο Σεμπαστιάν, στο όποιο την προηγούμενη νύχτα ο δούξ ντε Προβάν είχε δολοφονήσει τη σύζυγό του Φανή.

Το μέγαρο ήταν άνάστατο. Οι δικαστάι, συλλογίζομενοι τη βαρειά κατηγορία που ήταν υποχρεωμένοι ν' άπαγγέλιον εναντίον ενός όμοιου της Γαλλίας, πράγμα που είχε πολύ σοβαρό αντίκτυπο για το τότε μοναρχικό καθεστώς, τα είχαν κυριολεκτικώς χαμένα.

Μέσα στη γενική αυτή σύγχυση που επικρατούσε στο μέγαρο Σεμπαστιάν, ο Σαρδού είχε τρυπώσει πίσω από ένα παραπέτασμα και παρακολουθούσε τα πάντα.

Έξαφνα όμως ένας άστυνομικός παρετήρησε την παρουσία του τολμηρού νέου.

— Έ, σεις εκεί κάτω! του φώναξε. Ποιάς σάς έδωκε το δικαίωμα να μπήτε εδώ μέσα;

— Η... περιέργειά μου, κύριε! του απάντησε με φλέγμα ο νεαρός Σαρδού. Κόκκινο ο άστυνομικός!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΡΜΟΝΙΚΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

Την πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου, κάθε χρόνο, το Γραφείο των Γάμων του Αμειωχρίου του Λονδίνου βρίσκεται στις μεγαλύτερες φούρες του. Την εβδομάδα αυτή γίνονται τόσος γάμοι, όσοι δεν γίνονται μέσα σε δυό και τρεις μήνες κατά τις άλλες εποχές του έτους. Η πρώτη Αυγούστου, βλέπετε, είνε ή καθιερωμένη μέρα, στην όποια άρχίζουν ή διακοπές των Λονδρέζων. Και πολλοί, προτού ξεκινήσουν για να πάνε στην έξοχή, παντρεύονται την έλεκτη τους για να ξεκαλοκαιριάσουν μαζί της.

Μεταξύ των άλλων που έκαναν έφες τους γάμους των κατά την εβδομάδα του Αυγούστου, είνε και ένας άτυπώλός της Σάβιαν Γιάφρ, ο όποιος παντρεύτηκε με μι' πολιογούμενη, μι' άστυφλίκινα δηλαδή, κι' ένας γυναικς που παντρεύτηκε με μι' φουρνάρισσα.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παλαιά είδους και πάσης γλώσσας κι' δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δέμα 7, Αθήνας.

Δική σου,
Κλαυδία.

ΑΝ και ξυπνούσε πάντα με το λάλημα του πετεινού, η Σπύζα φοβήθηκε μήπως άρχίσει να ξυπνήσει εκείνο το πρωί και δεν κοιμήθηκε καθόλου αποβράδυ.

—Δεν θάρηξες μαζί μου; ρώτησε τον άντρα της.

—Τι να κάνω, Σπύζα; Είπε δέχεται ένα λαμπρό παλινγκάρι ο γυιός μας ο Νίλο, μα δεν άξιζει να κάνει κανείς είκοσι μίλλια πορεία με τα πόδια, τη στιγμή που έχω δουλειά στα χωρά-ρια...

Η υπερβολική δουλειά κι' η στενότητα είχαν σκληρύνει την καρδιά του πατέρα αυτού, ο οποίος δεν εύρισκε καθόλου σωστό να θυσιάσει μία μέρα δουλειάς για το γυιό του, που τον είχε φέρει στον κόσμο έδω κι' είκοσιένα χρόνια. Αυτά όμως η γυναί-κες τα έκαναν.

Η Σπύζα όμως δεν σκεφτόταν ε-τσι. Όσο συλλογιζόταν ότι θα ξανά-βλεπε το αγαπημένο της παιδί με τα γαλάζια μάτια, το Δανιήλ της που είχε να τον ιδεί από τότε που πήγε να κάνει τη θητεία του στο στρατό, της έρχονταν να τραλαβή από την χαρά της. Είχε μάθει πως το σύνταγ-μά του, έπειτα από πορείες και γυ-μνάσια ενός μηνός, στ' αθάνατο έκει-νη την ημέρα, στη Μπέλδα, είκοσι μίλλια μακριά απ' το χωριό τους. Κι' άμείως, χωρίς να διατάξει καθόλου, είχε πάρει την απόφαση της να πάν-νη τον ιδεί...

—Έξ' άλλου πως θ' αναγνωρίσεις το γυιό σου μέσα σε τόσες συζυγίες στρατιώτες; τη ρώτησε ο σύζυγός της.

—Δεν θ' αναγνωρίζω το γυιό της;... Αυτό την έκανε να γελάσει με όλη της την καρδιά...

Πέρασε λοιπόν όλη τη νύχτα της άγρυπνης... Έξ' άλλου τον 'Ιούλιο ή νύχτες είναι πολύ μικρές κι' όταν μά-λιστα το φγγάκι βρίσκεται στη γέμι-σί του, δεν υπάρχει καθόλου νύχτα...

Στις τέσσερες ή ώρα η Σπύζα βγή-κε από την καλύβα της. Η ημέρα είχε άρχισι πεινά να χαράζει τριαντα-φυλλένια...

Η μητέρα του Νίλο ήταν δεν ήταν τριάντα ή τώ χρόνων, μα φαινόταν τό-σο γριά, τόσο ή δουλειές την είχαν θραύσει. Τα πυκνά μαλλιά της ή-ταν πεινά γκρίζα, ή επιδερίμια της βαθεία ρυτιδωμένη, μα τα χαρακτη-ριστικά της διατηρούσαν ακόμα την καθαρότητα ενός άρχαιου ανθρώπου. Μάντευε κανείς πως ήταν άλλοτε πο-λύ όμορφη. Μα τα λιποβάρη των κα-λοκαιριών, οι παγωμένοι χειμώνες, ή όβελιες κι' οι άνεμοι το φθινόπωρου είχαν κάνει τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα να φαίνεται σαν ένα μαλαμέ-νο φέλλο.

Για να μη σκανίσω το ώραίο της πλατύ φρέμα με το κίτρινο κορσέ, ήθε έβαλει απ' έξω την ποδιά της. Ψεκασμένη με τα μανίκια της ανα-σχημένα ως τους αγκώνες, κρατού-σε τα παπούτσια της στα χέρια για να είναι άθικτα. Ήταν θά έφτανε στο στρατόπεδο. Τα δάρα που πήγαινε στο γυιό της τ' αποταλούσαν ένα στα-ρό φέμφο κι' ένα μικρό κεφάλι τυρί απ' το γάλα της κασίικας τους, στα ό-ποια θά πρόσθετε ευχαρίστως και κρυμιά μοστίλια κρασί, αν το κρασί στο μέρος εκείνο δεν το χρησιμοποι-ούσαν για τη βία μεταλλήρι.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΟΥΙΔΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Τονωμένη απ' τη θαλασινή αύρα που χάιδεσε τα όνειρά της, ξαναζού-σε με τη φαντασία της, καθώς περ-πατούσε, τα παιδικά χρόνια του Νίλο της. Τόν θυμόταν από την εποχή που τον κρατούσε φασκισμένο ακόμα στην άγκυλιά της. Έπειτα, άρχισε να ξεφύγει από τα χέρια της και να δηματίζει τρεκλίζοντας. Θυμόταν μά-λιστα κάποτε που γλύστρησε απ' τη σκάλα και στραμπούληξε το πόδι του. Έπειτα ήθελε ή εποχή της πρώτης του μεταλήριως. Έκείνη την ημέρα, —είχε χαλάσει το πιο ώραίο της φό-ρεμα για να του φτιάξει ένα δικό του —της φαινόταν σαν ένας μικρούλης Χριστός με τα χρυσόκαστα μαλλιά του...

Έτσι άλλωστε έμεινε ως ότου έ-γινε είκοσι χρόνων. Μα τότε το Κρά-τος μπήκε στη μέση, τον πήρε στρα-τιώτη και έτσι δεν άφισε πεινά τίπο-τε στη δυστυχισμένη μητέρα... Μα έπειτα από λίγες ώρες θά τον ξανα-

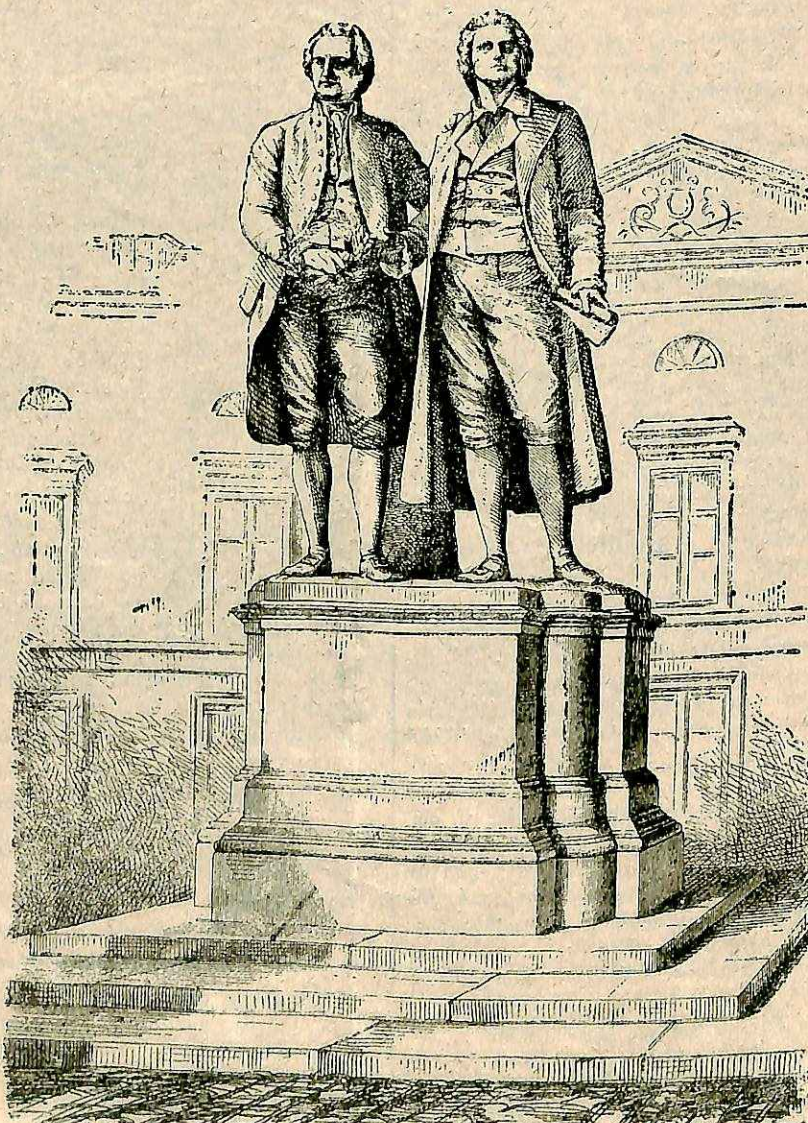
βλεπε κι' αυτό την έκανε τρισευτυ-χμένη... Θά τον ξανάβλεπε, θά τον έφινγε στην άγκυλιά της!... Αυτό της έφτανε...

Ός τη στιγμή εκείνη, τίποτε δεν είχε ταράξει την ανυπόλητη μονο-σμία του δρόμου του. Μόνο κάθε τόσο φαινόταν κανένα κεφάλι γίδες, καμ-ιά εκκλησία έτοιμόροπη ή κανένα σταθμός ρημαγμένος... Έξαφνα, ένας γέρος, επάνω σ' ένα μουλάρι, φορω-μένο με πολλά σακιά, παρουσιάστη-κε στο δρόμο. Η ευκαιρία ήταν ώ-ραία για ν' αφήσει τη χαρά που την έπνιγε να ξεσπάσει. Περνάει με το σύνταγμα του από τη Μπέλδα...

—Όραία!... Όραία!... Έκανε ο γέ-ρος. "Ημουν κι' εγώ στρατιώτης στον καιρό μου... Καλήμέρα, καλή γυναι-κα... Νάσαι καλά!...

Κι' ο γέρος απομακρύνθηκε μαζί με το μουλάρι του. Όσο ή Σπύζα προχωρούσε τώρα, ή βλάστηση όλόγυ-ρα εξαφανιζόταν. Γρήγορα άπλωνό-

□ □ □ □ ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΟΡΟ ΜΗΝΕΙΟ □ □ □ □

Οι άνδριάντες του Γκαίτε και του Σίλλερ, στην κεντρική πλατεία της Βαϊμάρης.

ταν τώρα παντού και τα χαλκία της πλήγωναν τα πόδια. Μα τι την ένοι-κνε για όλα τα κακά του κόσμου, αφού σε λίγο θά έφινγε στην άγκυ-λιά της το γυιό της. Περφάνει και χαρά την πλημμύριζε με την ιδέα αυ-τή...

Σε λίγο, περτώντας από λίγες κα-λύδες ξυλοκόπων, φώναξε στις γυναί-κες τους που στεκότουσαν μπροστά στις πόρτες τους.

—Έμένα που με βλέπετε, θά κά-νω είκοσι μίλλια με τα πόδια... Μα δεν με νοιάζει καθόλου γι' αυτό, για-τί πω να βρω το γυιό μου στη Μπέλ-δα...

Τέλος, μακριά... πολύ μακριά, φά-νηκε ή σειρά των έλάντων που ύψο-νταν στα φαράγγια της Μπέλδας. Έπειτα από δυό ώρες έφτασε εκεί. Ο ήλιος του μεσημεριού έκαιγε φλο-γισμένος, μα εκείνη δεν τον ένοιωσε καθόλου.

Μόλις είδε τους πρώτες στρατιώ-τες μπροστά της, γονάτισε κάτω για να ευχαριστήσει το Θεό κι' έπειτα διευδύνθηκε προς αυτούς. Μόλις τους έφτασε, τους είπε:

—Είμαι ή μητέρα του Νίλο. Πη-γαίνετε με κοντά του.

Η συγκίνησις έπνιγε τη φωνή της και τα δάκρυά της στριφογύριζα κορόβια της ποδιάς της, ενώ μια ζά-λη άπλωνόταν στο κεφάλι της, που τη είχε ξετραβήνει ένας αυτός ο θό-ρυβος της κατασκηνώσεως. Τώρα εί-χε άρχισι να πιστεύη κι' ή ίδια ότι ποτέ δεν θά εύρισκε το γυιό της μέ-σα σε τόσες χιλιάδες ανθρώπων.

—Άλλοι απ' αυτούς την κορόιδευαν, άλλοι την έστελναν έδω κι' εκεί και κόντευε πεινά να τ' άσσει.

Τέλος, ένας στρατιώτης πιο συμπο-νετικός απ' τους άλλους, της είπε πως ήξερε το γυιό της και πως για να τον βρή, έπρεπε να κάνει ένα μίλλι-α ακόμα.

Η Σπύζα τον ευχαρίστησε, τον ευ-λόγησε κι' έμψυχωνένη από την ιδέα ότι θρισκόταν κοντά στο παιδί της, συνέχισε το δρόμο της, ενώ οι στρα-τιώτες την κορόιδευαν, βλέποντας τις φουσκωμένες της τσέπες.

Μα εκείνη γελούσε και τους άπαν-τούς:

—Φέρνω στο γυιό μου ένα σιταρό-φομο κι' ένα κεφάλι τυρί...

Έπειτα από ένα τέταρτο, έφτασε στο μέρος που της είχαν υποδείξει.

Μα εκεί ένας όμιλος αξιωματικών, που θρισκότουσαν συγκεντρωμένοι, σοβαροί, κάτω από ένα δέντρο, τρα-βήξε την προσοχή της. Κοιθέντιζαν με φωνή συχνή και με τόνο μυστη-ριώδη.

Η Σπύζα προχώρησε προς αυτούς. Τό πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο κι' ή φλέβες της φαινότουσαν έτοι-μες να σπάσουν. Λίγο πιο πέρα, είχε δει μερικούς στρατιώτες άπασχολημέ-νους να κυττάζουν τρεις συναδέλφους τους που θρισκότουσαν ξαπλωμένοι

ανάσκελα κάτω από μια κατανιά. Έξαφνα, ή Σπύζα ένοιωσε την καρδιά της να λυώνει. —Τι είναι αυτοί οι στρατιώτες; ρώ-τησε. "Αρρωστοί;... —"Όχι, γυναικα, της άπάντησε. Είναι πεθαμένοι!... Τους χτύπησε ή-λίας... Λίγο είναι τριάντα χιλιόμετρα πορεία κάτω απ' τον ήλιο...

Η μητέρα που Νίλο πησίαις κι' έσκαψε πάνω απ' τα πόδια του... Έσκαψατε τα πρόσωπά τους επά-νω στα όποια ήταν ριγμένο ένα πανί κι' έτσι, ύστερα από είκοσι μίλλια πο-ρεία, ξαναβίθε το γυιό της...

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

Η ΣΥΜΦΟΝΙΑ ΤΗΣ... ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΖΑΣ

Μεταξύ των μοντέρνων μουσικών που θέλουν να καινοτομήσουν, γραφον-τας ιδιόρρυθμες, μουσικές συνθέσεις, ο πιο μοντέρνος είναι ασφαλώς ο 'Α-μερικανός Μάκ Λάουγκλιν, ο οποίος μένει στην μικρή πόλη Χάμιλτων του Καναδά.

Ο μουσικός λοιπόν αυτός συνέθεσε τελευταία μία συμφωνία την οποία έτελοφόρησε: «Η 'Ιμφλουέντζα — Μουσική Ποίημα».

Ο τίτλος αυτός, έννοείται, δεν έ-δόθηκε τυχαία, γιατί όλοι οι ήχοι που παράγουμε τα μουσικά όργανα, όταν παίζουν το κομμάτι αυτό, δίνουν στους άκροατές την εντύπωσι που έ-χει ο άρρωστος ο οποίος πάσχει από ιμφλουέντζα. Τα κλαρινέττα, λόγου χάριν, στην εισαγωγή δίνουν την εν-τύπωσι του βήχους και ή άρπα του πο-νοκεφάλου!...

Τα έγχορδα και τα όμποε πάλι δι-νουν την εντύπωσι της εφιδρώσεως και στη μέση του κομματιού άκούει κανείς ένα «ντελίριου» κρεσσέντο που μοιάζει με το παραλήρημα του άρρώστου.

Και ή πρωτότυπη αυτή συμφωνία τελειώνει με μερικους γλυκούς ήχους που μοιάζουν με τους σπασμούς της άνακουφίσεως του άρρώστου, ό-ταν νοιώθει πως θεραπεύεται πεινά απ' την άρρώστειά.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

—Οι πρόγονοί μας δυσκολεύοντου-σαν στην εξέρεσι βιβλίων. Η δική μας όμως δυσκολία έγκειται στην έκ-λογή των βιβλίων.

John Lubbock

—Δεν θά χάσω ποτέ τον καιρό μου διαβάζοντας ένα λόγιμο και άνώφε-λο βιβλίο.

Λόρδος Beaconsfield

—Αν επρόκειτο να επιζητήσω για τον εαυτό μου μία μοναχιά, ή ό-ποια να διατηρείται σταθερή σε κάθε μεταβολή των περιστάσεων και να μου είνε διαρκής πηγή ευτυχίας και φειδωρότητας και άσπια κατά των δεινών της ζωής, θά εύχμου να με κυρίεψε ή μανία του διαβάσματος.

Τζών "Ερσσελ

ανάσκελα κάτω από μια κατανιά.

Έξαφνα, ή Σπύζα ένοιωσε την καρδιά της να λυώνει.

—Τι είναι αυτοί οι στρατιώτες; ρώ-τησε. "Αρρωστοί;... —"Όχι, γυναικα, της άπάντησε. Είναι πεθαμένοι!... Τους χτύπησε ή-λίας... Λίγο είναι τριάντα χιλιόμετρα πορεία κάτω απ' τον ήλιο...

Η μητέρα που Νίλο πησίαις κι' έσκαψε πάνω απ' τα πόδια του... Έσκαψατε τα πρόσωπά τους επά-νω στα όποια ήταν ριγμένο ένα πανί κι' έτσι, ύστερα από είκοσι μίλλια πο-ρεία, ξαναβίθε το γυιό της...

Η σπουδαία αυτή μεταβολή του τρόπου της ζωής των τσιγγάνων, εί-νε ασφαλώς μία απ' τις μεγαλύτερες επιτυχίες της κυβερνήσεως των Σοβιέτ. Η κυβέρνηση αυτή προσπά-θησε με κάθε τρόπο να καλλιερ-γήση την τάσι που έννοιωναν στην ψυχή τους πολλοί απ' τους τσιγγά-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ, ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΝΟΜΑΔΕΣ

Οι αιώνιοι πλάνητες που θά πάθουν να είνε πλάνητες. Τι γίνεται στη Σοβιετική Ρωσία. "Όπου οι 'Ατσιγγανοί άποκτούν μόνιμη κατοικία. Το τσιγγάνικο θέατρο στη Μόσχα. Πώς λειτουργεί και πώς διευδύνεται. Μία επιτυχία των Σοβιέτ. Από πού κατάγονται οι 'Ατσιγγανοί. Η φημη τους, κ.τ.λ.

Φαίνεται ότι ύστερ' από λίγο και-ρό δεν θά μπορούμε πεινά να ονομά-ζουμε τους άτσιγγανούς αιώνιους νο-μάδες!...

Για πρώτη φορά απ' τον καιρό που πρωτοεμφανίστηκε στην Εύρώπη (α-πό το 15ο δηλαδή αιώνα), ή φυλή αυτή άποφάσισε ν' αφήσει την διαρ-κή της περιπλάνησι στις διάφορες χώρες και να εγκατασταθή πεινά ορι-στικώς και μόνιμως σ' ένα μέρος ώ-ρισμένο. Για την ώρα ή περιεργή αυ-τή άπόφασις ελήφθη μόνο από τους 'Ατσιγγανούς της Ρωσίας. Δεν ά-ποκαίεται όμως να επεκταθή άργό-τερα και στα άλλα κράτη της Εύ-ρώπης, στα όποια υπάρχουν άτσιγγα-νοι.

Στη Ρωσία, σε παλαιότερη έπο-χή, ή λέξεις τσιγγάνος, αλογολέ-φτης, πλανόδιος μουσικός, χαρτοάν-της, μάγος κ.τ.λ., εχαν όλες την ίδια περίπου σημασία, υποδείκνυαν δηλα-δή όλες τον ίδιο τύπο ανθρώπου.

Πρό όλίγου όμως καιρός έχει πά-ψει πεινά να συμβαίνει αυτό κι' οι ά-τσιγγανοί θεωρούνται από τους Μολ-δοβίους όπως και όλοι οι άλλοι άν-θρωποι.

Υπάρχουν σήμερα στη Ρωσία πε-ρί τους 60.000 τσιγγάνους. Ασφαλώς πολλοί απ' αυτούς θά εξακολουθού-ν άκόμα τη νομαδική ζωή τους, περιπλα-νόμενοι αδιάκοπα μέσα στις άπέραν-τες εκτάσεις της χώρας εκείνης. Οι περισσότεροι όμως άποφάσισαν ν' ά-ποκαταστήσουν πεινά οριστικώς τη ζωή αυτή.

Έδω σχετικάς και μερικοί χαρα-κτηριστικοί αριθμοί: 30.000 τσιγγά-νοι έχουν ως σήμερα γίνει μέλη των συνεταιρισμών γεωργικών οργανώσεων του Κράτους (καθώς έξορουμε, στη Ρωσία όλοι οι διουγκλανικοί και πε-ραγωγικοί κλάδοι έχουν μεταβληθεί σε κρατικές οργανώσεις) —και έχουν ά-φοσιωθεί στην καλλιέργεια της γης.

Επίσης, 6.000 άλλοι τσιγγάνοι έχουν γίνει εργάτες των εργοστασίων της Μόσχας και των περιχώρων της.

Η σπουδαία αυτή μεταβολή του τρόπου της ζωής των τσιγγάνων, εί-νε ασφαλώς μία απ' τις μεγαλύτερες επιτυχίες της κυβερνήσεως των Σοβιέτ. Η κυβέρνηση αυτή προσπά-θησε με κάθε τρόπο να καλλιερ-γήση την τάσι που έννοιωναν στην ψυχή τους πολλοί απ' τους τσιγγά-

νους, να εγκαταλείψουν το νομαδικό-βίο και ν' άφοσιωθούν σε κάποιο μόνιμο επάγγελμα.

Έτσι λοιπόν ή μολοδονική άρ-χής έξωδωσαν πολλές εκατοντάδες χι-λιάδες ρούβλια, για να φτιάσουν πα-ράγκες και μόνιμες κατοικίες για τους τσιγγάνους. Επίσης 'έδωσαν σχο-λεία ειδικά γι' αυτούς κι' έδωσαν ά-κόμα τις δάσεις ενός εθνικού τσιγγά-νικου θεάτρου. Μόνο μέσα στον πε-ρασμένο χρόνο, έωδεύθηκαν για τα έργα αυτά 400.000 ρούβλια!...

Τό εθνικό θέατρο των τσιγγάνων, το οποίο άποτελεί ένα απ' τα σπου-δαιότερα αξιοθέατα της σημερινής Μό-σχας, είνε ίσως το μοναδικό του εί-δους του σ' όλόκληρο τον κόσμο. Ι-

δούθηκε το 1931 από έναν όμιλο νεα-ρών τσιγγάνων. Οι ήθοιοι του θέα-τρου αυτό είνε φυσικά όλοι τσιγγά-νοι, εκτός απ' το διευθυντή της σκη-νής.

Στο θέατρο αυτό βρίσκουν έλευσε-ρο πεινά άναπτύξεως, το μουσικό τα-λέντο κι' ή δραματική τέχνη της τσιγγάνικης φυλής.

Σύμφωνα με τις σχετικές στατι-στικές, ο αριθμός των τσιγγάνων, που ζούν στα διάφορα μέρη της Εύρω-πης, είνε καταπληκτικός. Στην Ούγ-γαρία μόνον υπάρχουν 300.000! Άλ-λά και σ' όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες μπορεί να βρη κανείς πολλούς

άντιπροσώπους της φυλής αυτής. Έ-να άλλο κράτος, στο όποιο υπάρχουν επίσης πάρα πολλοί τσιγγάνοι, είνε ή Ρουμανία.

Έχει άποδειχθεί σήμερα απ' τις σχετικές έρευνες και μελέτες των έ-πιστημόνων, ότι ή κοιτίς της τσιγγά-νικης φυλής υπήρξε μία χώρα των 'Ινδιών, ή όποια ονομάζεται άκόμα Τσιγγανία και βρίσκεται στην περι-οχή του Μαλακάρ. Από κει ξεκίνη-σαν οι αιώνιοι αυτοί νομάδες, για να σκορπιστούν κατόπιν σ' όλόκληρο τον κόσμο.

Απ' τον καιρό που άρχισε ή πε-ριπλάνησις τους αυτή, απέκτησαν σι-γά-σιγά φημη πολύ άσχημη. Η κα-τηγορίσι που τους θάβαιναν ήσαν πολλές. Σ' αυτούς απέδιδαν κάθε κλο-πή και κάθε έγκλημα, που γινότανε στις περιφέρειες, απ' τις όποιες περ-νούσαν. Κατά τα τέλη του 15ου αιώ-νου, πολλά κράτη της Εύρώπης, θέ-λοντας ν' απαλλαγούν από τους αιών-πιους (έτσι ονόμαζαν τότε τους τσιγγάνους), τους διέταξαν να εγκα-ταλείψουν άμείως το έδαφός τους.

Όσοι δυσχερούσαν να συμμορφω-θούν με τη διαταγή αυτή, έτιμωρού-ντο με θάνατο! ***

Πολλές φορές συναντούμε στον δρό-μο μας τσιγγάνους, που μάς προτεί-νουν να μάς πουν την τύχη μας. Η τσιγγάνικη τάσις, δεν είνε πάντοτε πενηματικές. Πολλές φορές πρόκει-ται για γυναίκες της κατώτατης κοι-νωνικής τάσεως ή για σπείρια κακο-ποιά, που έχουν φορέσει το κοστούμι της τσιγγάνικης, για να εξαπατήσουν τον κόσμο και την 'Αστυνομία.

Η συζωνική πίστις κι' ή φρονιμά-δα που δείχνουν ή τσιγγάνες, φτά-νουν σε άπίστευτο βάθος. Μία τσιγ-γάνη παντρεμένη μπορεί όσο θέλει να έχη γλώσσα αλσούρη, να λέη λό-για ανήθικα, ποτέ όμως δεν μπορεί να την κατηγορήσει κανείς ότι έξα-σε τη σεβασμό που όφειλε στον άν-τρα της. Η άρετή της είνε βράχος ακλόνητος! Άλλά ή πραγματικώς άδύνατος τσιγγάνικη τύπη είνε άλλωστε φρακτατοί γυναίκες: είνε — λιγο-στεύουν σιγά-σιγά, όσο περνούν τα χρόνια.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Πώς ο Βίσμαρκ προφήτευσε την ένωση των Γερμανικών κρατών. Ένα περίεργο στείχημα. Πώς το κέρδισε ο ιδρυτής της Γερμανικής Αυτοκρατορίας. Είκοσιεπτά μονομαχίες μέσα σε 9 μήνες! Τα φοιτητικά χρέη του Σιδερένιου Αρχικαγκελλάρου. Ο Βίσμαρκ στην Έννα, φιλοξενούμενος των φοιτητών. Πώς τα λευκάνικα και η μύρα γκιντρεούν τον πυρετό, κτλ. κτλ.

Γ. Βίσμαρκ, απ' ό τον καιρό που ήταν ακόμα φοιτητής είχε προφητεύσει την ένωση των γερμανικών κρατών, σε μια μεγάλη και δυνατή Αυτοκρατορία, χωρίς όμως βέβαια να φαντάζεται ότι την ένωση αυτή θα την πραγματοποιούσε ο ίδιος.

Είχε βάλει μάλιστα και στείχημα σχετικό μ' έναν συμφοιτητή του. Ήδου δέ τι γράφει ο ίδιος για το στείχημα αυτό στα «Απομνημονεύματά» του:

«Αυτό που θα διηγηθώ, συνέβη κατά το 1833. Μια μέρα λοιπόν συζητούσα μ' ένα 'Αμερικανό συμφοιτητή μου για το μέλλον της Γερμανίας. Έγώ υποστήριζα ότι μετά σαράντα χρόνια τα διάφορα γερμανικά κράτη θα ενωνόντουσαν και θα σχημάτιζαν μια μεγάλη αυτοκρατορία και επειδή ο φίλος μου δεν ήθελε να το πιστέψει αυτό, βάλαμε σχετικό στείχημα, με τον όρο ότι όποιος το έχανε, υποχρεωνόταν να πιάσει τον άλλον, ο οποίος θα τον κερνούσε. «Αν έχανα δηλαδή εγώ το στείχημα, ήμουν υποχρεωμένος να διασχίσω τον 'Ατλαντικό και να πάω στην 'Αμερική για να ξανάρω τον συμφοιτητή μου, ο οποίος θα με κερνούσε 25 υποτίλλες σαμπάνιας, αν έχανε δε αυτός θα γινόταν το αντίθετο. «Υστερα από σαράντα χρόνια, το 1873, όταν πια η ένωση της Γερμανίας είχε πραγματοποιηθεί, ξαναθυμήθηκα το στείχημα, και επειδή είχα κερδίσει, ανέφερα, σύμφωνα με τους όρους μου, να προσκαλέσω τον παλαιό 'Αμερικανό συμφοιτητή μου στο Βερολίνο, για να τον κεράσω 25 υποτίλλες σαμπάνιας. Ζήτησα λοιπόν πλεοροφίες γι' αυτόν από τη Γερμανική πρεσβεία της Βασιλείας. Μά έπειτα από λίγον καιρό μου απάντησαν ότι ο 'Αμερικανός συμφοιτητής μου είχε πεθάνει...»

Κατά τους έννέα μήνες που έμεινε ο Βίσμαρκ στην Γοττίνγκεν ως φοιτητής του περίφημου Πανεπιστημίου της, έκανε είκοσι όκτώ μονομαχίες, στις περισσότερες από τις οποίες βγήκε νικητής. 'Επί πλέον έχρησιμισε ως μέσους σε μια μονομαχία με πιστόλι, παύση που του έσοιχισε δέκα ήμερων κράτηση, παρ' όλος τις έγγησεις του, με τις οποίες θέλησε ν' αποδόσει τάχα στην επένδυσή του, την ανίαστη έκθεση της μονομαχίας.

Από τότε το Σχιστόβιο του Πανεπιστημίου τον επέδρασε αίσθημα και του είχε δηλώσει κατηγορηματικά ότι αν ανακατευόταν στο μέλλον σε μονομαχίες, έστω και ως μέσους, θ' ανεβόλλετο διά παντός απ' το Πα-

νεπιστήμιο.

Τότε ο Βίσμαρκ, ο οποίος δεν ήθελε να διακόψει στη μέση τις σπουδές του, αναγκάστηκε να συγκρατήσει την ορμητικότητα του και τον παράφορο χαρακτήρα του.

Μολονότι όμως δεν μονομαχούσε πια ο ίδιος, αναπόσπαστο τόσο τις μονομαχίες, ώστε μόλις μάθαινε ότι επρόκειτο να γίνει καμιά, έτρεχε πρώτος στο πεδίο της τιμής να την παρακολουθήσει ως θεατής.

Ήταν τόσο ταραχώδης και τόσο τρελλή η φοιτητική ζωή του Βίσμαρκ, ώστε, πολλές φορές, αγρότης, εξέφρασε την μεταμέλειά του γι' αυτό.

Η μητέρα του Βίσμαρκ.

αυτή και ιδίως για την περίοδο της φοιτητικής του στο Πανεπιστήμιο της Γοττίνγκεν.

«Τα χρόνια εκείνα — γράφει σχετικώς — αποτελούν το στείχημα της νεότητός μου. 'Η πραγματική αιτία του κακού ήταν η έγγραφή μου στον φοιτητικό σύλλογο «Χανόβερα» που με ανάγκασε να κάνω μια ζωή που μόνος μου δεν θα την έκανα ποτέ, παρ' όλο τον ορμητικό μου χαρακτήρα. Προπάντων μετανοώ για τα φοιτητικά μου χρέη... 'Επί της οδούλην η ανάμνησις των μικρών αυτών χρεών που έκανα στη Γοττίνγκεν, με καταδίωκε σαν έφιδις και μ' έ-

θλίβε. Πάντως παρηγοούμαι με την ιδέα ότι οι σημερινοί φοιτητάι είνε πολύ χειρότεροι απ' ό,τι ήμουν εγώ τότε».

Τα ίδια λόγια περίπου είπε ο Βίσμαρκ και αργότερα, το 1885, όταν κάποιος απεσταλμένος των σιμπανίων του, του προσέφερε ως δώρο για τα γενέθλιά του μια συλλογή των Πανεπιστημιακών θαμών του.

Με πραγματική θλίψη, είπε ο Βίσμαρκ στον απεσταλμένο, θυμάμαι την εποχή εκείνη της ζωής μου, και είμαι βέβαιος σήμερα ότι το δικαστήριο του Πανεπιστημίου (ή σύγκλητος, όπως θα λέγαμε σήμερα) φάνηκε προς έμένα πολύ πιο επιεικής α-

λονται να τον γνωρίσουν, τον εκάλεσαν επίσημως στην πόλη των. Ο Βίσμαρκ, που τον κολάκευσε πολύ η πρόσκλησις αυτή, έπληξε πραγματικά στην Έννα, συνοδευόμενος από κάποιον φίλο του, τον Δε Τρόττα. 'Εκεί πέρασαν κι' οι δύο τους ώραιες ημέρες κι' ακόμα πιο ώραιες νύχτες, γλεντώντας αδιάκοπα με τους φοιτητές και αναστατώνοντας όλο τον κόσμο. Έξω από ό,τι προεί, την ώρα που ο Βίσμαρκ κοιμόταν άκοιμα, τον έπεσκέφθη ο κλητήρας του Πανεπιστημίου της Έννας, ο οποίος του επέδωσε με τη μεγαλύτερη σεβασμιά απόφασι της Συγκλήτου, δια της οποίας ο Βίσμαρκ και ο φίλος του, διατάσσοντο να εγκαταλείψουν άμεσα την Έννα, επειδή διέφθειραν την πανεπιστημιακή νεολαία της πόλεως.

Τότε ο φοιτητικός σύλλογος «Θουριγγία», του οποίου ο Βίσμαρκ ήταν ο επίσημος καλεσμένος, θέλοντας να διαμαρτυρηθεί κατά της απόφασεως αυτής της Συγκλήτου, αποφάσισε να οργανώσει μεγαλοπρεπώς την ανεχώρησι στο Βίσμαρκ και στο σύντροφό του.

Για το σκοπό αυτό, οι φοιτητάι ένοίκισαν ένα λαμπρό κλειστό άμαξι, το οποίο έφευαν με έξι ώραιάτα α-λογα.

Μέσα στ' άμαξι κάθισαν οι αντιπρόσωποι του συλλόγου, έχοντας στη μέση τους δυο άπλησθέντα, οι οποίοι ωδηγήθηκαν ως τις πόλεις της πόλεως, συνοδευόμενοι από εκατοντάδες φοιτητών.

Καθ' όλη αυτή τη διαδρομή, οι φοιτητάι ζητωκραύγαζαν διαρκώς ύπερ του Βίσμαρκ και τραγουδούσαν, ορλιάζοντας και ξεφωνίζοντας διάφορα φοιτητικά, γερμανικά τραγούδια.

Όστόσο, παρ' όλο τα άδιάκοπα γλέντια και τα συνεχή μεθύσια, η ύγεια του Βίσμαρκ δεν κλονίστηκε καθόλου.

Η σιδερένια κράσις του άληπτικου Πορμανού φοιτητού άντεχε σε όλες τις καταχρήσεις. Αργότερα όμως ο σιδερένιος αρχικαγκελλάριος έπληρωσε άκριβὰ τις καταχρήσεις αυτές.

Καθ' όλο το διάστημα της έκαονής του στην Γοττίνγκεν, μια μόνη φορά προσέβληθη ο Βίσμαρκ από ένα φοβό γαστρικό πυρετό. Ο γιατρός που εκάλεσε, τον διέταξε να πάρη κινόνο. Συγχρόνως όμως κάποιος φίλος του του έσοιχε από την Έννα κάτι θαυμασία λουκάνικα. Τότε ο Βίσμαρκ έπαι να πάρη το κινόνο, προτίμησε να φάη τα λουκάνικα, συνοδευόμενα από άποκατα ποτήρια μύρας. Τό αποτέλεσμα ήταν το ίδιο: «Υστερα από δυο μέρες είχε γίνει καλά».

Στο τέλος του 1833, ο φοιτητής Βίσμαρκ έζητησε το άποσπότηριό του από το Πανεπιστήμιο της Γοττίνγκεν, το οποίο ο Πρόεδρος έσοπευσε να του το δώση με μεγάλη του εύχρηστησι.

Όπως ήταν όμως έπίμενο, στο άποσπότηριό υπήρχαν σημειώσεις για τη διαγωγή ιδίως του Βίσμαρκ, όχι και τόσο κολακευτικές.

Έκτος αυτού, πριν φύγει από την Γοττίνγκεν, έπρεπε να «έκτιση» μια ποιητή όλιγομέρου κρατήσεως που του είχε έπιβάλει το πανεπιστημιακό δικαστήριον. Χάρις όμως σ' έξαιρετική εύνοια, πήρε την άδεια να έκτιση την ποιητή του στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, όπου θ' πήγαινε για να τελειώσει τις σπουδές του.

Η άλλαγή του περιβάλλοντος έξέσκησε ευεργετική έπίδρασι στον Βίσμαρκ. Πολύ προσωρινή όμως. Έτσι, κατά τις πρώτες μέρες της άφιξέως του στο Βερολίνο, παρακολούθησε κάπως τακτικά τα μαθήματα, κατόπιν όμως τα παρημέλησε και δεν πήγαινε ν' ακούση ούτε τις παραδόσεις του περιφημού νομομαθούς Σαβίνι, ο οποίος κατείχε τότε μια από τις σπουδαιότερες έδρες του Πανεπιστημίου του Βερολίνου.

Όστόσο, μετά δυο χρόνια, στις άρχες του 1835, πιεζόμενος από τους γονείς του, αναγκάστηκε ο Βίσμαρκ να πάρη ένα φροντιστή και να έτοιμασθ' για τις έξετάσεις. Έτοιμασθηκε όμως τόσο γρήγορα κι' έδωσε με τόση έπιτυχία έξετάσεις, ώστε και αυτοί άκόμα οι θαυμαστάι του άπεβάλλουν αν η έπιτυχία του αυτή ήταν πραγματική ή ώφειλετο στα μεγάλα ψεσά που διέδωτε. Όπωςδήποτε στις 4 'Ιουνίου του 1835 άνεκτύχθη έπίσημως διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Βερολίνου.

Στη προσχές θα μιλήσουμε για τους νεανικούς έρωτες του Βίσμαρκ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Κοντά σ' ένα χωριό της Καλλιφορίας υπάρχει μια φυσική πηγή νερού με περιεργότατες ιδιότητες. Όταν πιει κανείς από το νερό αυτό — που δεν διαφέρει ούτε στην ύψη, ούτε και στη γεύσι από τα συνηθισμένα νερά — καταλαμβάνεται άμέσως από μια άκατανίκητη ύπνιλη και δεν άργει να πέση κάτω νικημένος σχεδόν άνιςθητος, για πολλές ώρες. Όταν μάλιστα η ποσότης του νερού που θα πιη κανείς είνε άποκατά μεγάλη, υπορεί να προκαλέση και θάνατο. Δεν είνε μάλιστα λίγοι οι άνθρωποι που, κατά καιρούς, είτε εν άγνοία τους, είτε εν έπιγνώσει και με την άπόφασι ν' αυτοκτονήσουν, έπιαν από τη θανατηφόρο αυτή πηγή του ύπνου, όπως την άποκαλούν οι ίθαγενείς και πέθαναν.

Οι γεωλόγοι, παρ' όλος τις άναλύσεις που έκαναν, δεν μπόρεσαν να έξηγήσουν άκόμα το φαινόμενο, δεν έβρουν δηλαδή τι κάνει το νερό της πηγής αυτής νάχη τέτοιες παράξενες ιδιότητες.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικόλ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άδικαιά διαθέσεις παρ' άπαντας έν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδιότης: Φορολογικά, Αιγιαρχικά και εν γένει Οικονομικά άποθέσεις. Άρει γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

«Ω! Τιποτε δεν έχει αλλάξει στην καρδιά μου! Σ' άγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο... Στο βεβαίονω αυτό με όρκο και πρέπει να με πιστέψης... Είσαι η ζωή μου, η χαρά μου, η έντυχία μου!» (16 Αυγούστου).

Μά και η σύζυγος του Ούγκω, τον καιρό που ο ποιητής ταξίδευε με την 'Ιουλιέττα, του άναπαίδευε τα ίσα. Είχε έγκαταλείψει το Παρίσι και ταξίδευε κι' αυτή για να έσοκώση λίγο. Μεταξύ των άλλων πόλεων που έπεσέφη τότε, πήγε και στο 'Ανζέ, όπου

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

(Από το τελευταίο βιβλίο του Γάλλου 'Ακαδημαϊκού, συγγραφέως και πολιτικού Λ. Μαρτέν)

Για τον Ούγκω είμαστε αναγκασμένοι να παραδεχθούμε κάτι το καταπληκτικό. Ότι δηλαδή άγαπούσε συγχρόνως και με το ίδιο πάθος, με το ίδιο έρωτικό αίσθημα, τη γυναίκα του 'Αδέλα και τη φίλη του 'Ιουλιέττα. 'Αν δεν συνέβαινε αυτό, θα έπρεπε ο μεγάλος ποιητής να είνε τέρας έποκεισίας, για να παίξη συγχρόνως τόσο καλά τον ρόλο του άφοσιωμένου και τρυφερού συζύγου και του περιπαθούς και φλογερού έρωστου.

Στα 1835 έφυγε από το Παρίσι μαζί με τη φιλενάδα του 'Ιουλιέττα Ντρούε, για να κάνουν ένα ώρασι καλοκαιρινό ταξίδι... Οι δυο έρωτευμένοι έπεσκέφθησαν τότε μαζί ένα σωρό έσοχές της Γαλλίας. Το ταξίδι αυτό, καθώς έγραψε αργότερα ο Ούγκω, ήταν ένα έρωτικό μεθύσι, ένα έξοπασμα του πιο άγνου αλλά και του πιο παθητικού έρωτος...

Έ, λοιπόν, σε κάθε μέρος, στο οποίο πήγαιναν, ο Ούγκω δεν παρέλειπε να ξεφύγει για λίγη ώρα από την άγκαλιά της άγαπημένης του, για να γράφη στη γυναίκα του σύντομα σημειώματα, γεμάτα όμως στοργή κι' αγάπη...

Να μερικά από τα σημειώματα αυτά:

«Σ' άγαπώ, 'Αδέλα μου... Σ' άγαπώ περισσότερο απ' ό,τι μπορείς να πιστέψης, περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο!...» (26 'Ιουλίου).

«Σήμερα παντρεύεται ο άγαπητός μας φίλος ο Παβί... Τού εύχομαι η γυναίκα του να σοφ μοιάζει... Τί μεγαλύτερη έντυχία θα μπορούσα να του εύχηθώ, θησαυρέ μου;...» (28 'Ιουλίου).

«Καθώς βλέπεις, 'Αδέλα μου, τίποτε δεν μ' έμποδίζει να σε συλλογίζομαι διαρκώς... 'Η σκέψι σου είνε για μένα το όρατότερο από τα όρατα πράγματα που άπάρχουν στον κόσμο, το καλύτερο από τα αγαθά της ζωής... Τί χαρά θα νοιώσω, Θεέ μου, όταν σε ξαναδώ!...» (13 Αυγούστου).

«Ω! Τιποτε δεν έχει αλλάξει στην καρδιά μου! Σ' άγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο... Στο βεβαίονω αυτό με όρκο και πρέπει να με πιστέψης... Είσαι η ζωή μου, η χαρά μου, η έντυχία μου!» (16 Αυγούστου).

Μά και η σύζυγος του Ούγκω, τον καιρό που ο ποιητής ταξίδευε με την 'Ιουλιέττα, του άναπαίδευε τα ίσα. Είχε έγκαταλείψει το Παρίσι και ταξίδευε κι' αυτή για να έσοκώση λίγο. Μεταξύ των άλλων πόλεων που έπεσέφη τότε, πήγε και στο 'Ανζέ, όπου

συνάντησε τον Σαιν-Μπέρ, που ήταν πάντα έρωτευμένος τρελλά μαζί της. Στο 'Ανζέ, η κυρία Ούγκω έμεινε κάμποσες μέρες. 'Η λίγες αυτές μέρες όμως έφτασαν για να ξαναφουντώσουν το έρωτικό αίσθημα που έπ'ι τόσο καιρό έπνιγε μέσα στο στήθος του ο διάσημος κριτικός. 'Η έζηλει και ο φθόνος που ένοιωσε για τον Βίκτωρα Ούγκω ξαναξύπνησαν μέσα του και δεν περίμεναν παρά να παρουσιασθή η κατάλληλη ευκαιρία για να έσοπάσουν.

Η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθή. 'Υστερ' από ένα μήνα, άνηγγέθη η προσχής έκδοσις των «Τραγουδιών του Σούρουπου», μιάς άπο τις ώραιότερες ποιητικές συλλογές

φαιίνεται, τέλος, να προκαλέση το ερωτικό αίσθημα του Ούγκω. 'Εννοεί, ενόπιον όλου του κόσμου, να συντρίψει τελειωτικά την ιδέα της Οίκογενείας!... 'Ελλείζω όμως ότι το σκάνδαλο θα έσοπάση κι' ότι το κοινόν θα άποδεχθή όπωσ της αξίζει την άπόπειρα αυτή!... 'Κ' όταν η συλλογή έξεδόθη, ο Σαιν-Μπέρ έγραψε μια δορυμνική κριτική που άρχισε έτσι:

«Το πρώτο ελάττωμα που παρατηρούμε στο βιβλίο αυτό, είνε έλλειψις κάθε φιλολογικου τάκτι! 'Ο κ. Ούγκω, άνακατέοντας τα θυμάματά του σε δυο τόσο διαφορετικά πρόσωπα, δεν άντελήφθη ότι η έντύπωσις που προκαλεί σ' όλον τον κόσμο των άναγνωστών του είνε ότι θα ήταν πολύ προτιμότερο ν' ά μ' η ν' έπενοείτο και ν' μην άνεφύρετο διάλου σε μια τέτοια συλλογή, ένα πρόσωπο που όλοι σε βροντάναι και έκτιμούν...»

Ο Ούγκω, όταν διάβασε την κριτική αυτή, που τον χτυπούσε όχι μόνο ως ποιητή, αλλά και ως άνθρωπο, άποφάσισε να μονομαχήση με τον Σαιν-Μπέρ. Ο κριτικός, όμως το πληροφορήθηκε αυτό, έτοιμασε τη διαθήκη του, την όποια και παρέδωσε, μαζί με τα χειρόγραφα του στον εκδότη του Ραντιέ.

Διάφοροι κοινói φίλοι, όστόσο, επενέβησαν και η μονομαχία τελικώς άποσοδήθη. ***

Παρ' όλο αυτά όμως ο έρως του Ούγκω προς την 'Ιουλιέττα μεγάλανε διαρκώς.

Την πρωτοχρονιά του 1856 έγραφε στην 'Ιουλιέττα το άκόλουθο γράμμα:

«Σού εύχομαι απ' τα τρίαθα της καρδιάς μου κάθε έντυχία, πολυαγαπημένη μου... Είσαι μια έθνευσία και άγγελική γυναίκα... Έξαγόρασες πια τελειωτικά το παρελθόν σου... Ο καινούργιος αυτός χρόνος είνε η άπαρχή μιας καινούργιας ζωής για μένα. 'Ας είσαι έντυχημένη. Σ' άγαπώ με την καρδιά μου, με την ψυχή μου, με τα σπλάχνα μου. Έξέρεις ότι υπάρχει μια λέξι που κλείνει το άπειρο σου τη λέω και σήμερα, όπως στην έλπα για πρώτη φορά στις 16 Φεβρουαρίου 1833: σ' άγαπώ...»

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
Στη λύπη άπάρχουν δόξα, μ' άχι και στο πόθο. Λατινική.
Το μόνο φάρμακο κατά της λύπης, είνε ή δουλειά. 'Αμερικανική.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ

Η Άρτεμισία, η γυναίκα που ντρόπιασε τους άνδρες στη Σαλαμίνα. Πώς ξέφυγε από τα χέρια των Αθηναίων. Ο έρως της προς το Δαρδάνο. Πώς τον έτύφλωσε και αυτοκτόνησε. Άρτεμισία η δεύτερη. Ο έρως της προς τον αδελφό της και σύζυγό της Μαύσωλο. Πώς έχτισε το περίφημο Μαύσωλειο. Ο πανηγυρικός του Θεοφίλου. Πώς η Άρτεμισία έφαγε την τέφρα του συζύγου της, κ.τ.λ.

ΤΟ ΑΠ' ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ και τις ξακουστές γυναίκες της αρχαιότητας είχαν το όνομα Άρτεμισία. Και η δυό τους βασίλειαν στην μικρασιατική πόλη Αλικαρνασσό.

Η πρώτη έζησε την εποχή των Μηδικών πολέμων και ήταν η περίφημη Άρτεμισία, η οποία πολέμησε με τόνον ηρωισμό στην ναυμαχία της Σαλαμίνας έναντι των Ελλήνων, ώστε ο Ξέρξης, που παρακολουθούσε απ' το λόφο του Αίγαίου την σύγκρουση, φώναζε την περίφημη φράση: «Οι γυναίκες ξεγανάκτουν τους άνδρες».

Οι Αθηναίοι, βλέποντας την ανδρεία της, προκήρυξαν μεγάλη αμοιβή για όποιον θα κατόρθωνε να την συλλάβει και να τους την παραδώσει ζωντανή. Μα η Άρτεμισία όμως, όταν είδε ένα αθηναϊκό πλοίο να πλησιάζει το δικό της, με την πρόθεση να την αιχμαλωτίσει, κατέβασε γρήγορα απ' το πρωτόκο κατάστει τον Περσική σημαία και συγχρόνως επέστη αναντίον ενός πλοίου του Ξέρξη και το βούλιαξε.

Χάρη στο τέχνασμα αυτό, οι Αθηναίοι ξεγελάστηκαν και πάφανε να κυνηγάνε το πλοίο της, νομίζοντας το για δικό τους.

Η Άρτεμισία, μολονότι ήταν τόπος αντρογοναίκα και κυβερνούσε το βασίλειό της με δεσποτική και σκληρότητα, δεν μπόρεσε να ξεφύγει απ' αυτόν τον αιώνιο νόμο κι έπεσε στα δίχτυα του Έρωτος, στον οποίο πληρώσε τραγικά το φόρο της.

Σε ηλικία κάπως προχωρημένη, η ξακουστή βασίλισσα της Καρίας έρωτεύθηκε παράφορα με κάποιον νέο απ' την Άδουα, ονομαζόμενο Δαρδάνο. Αυτός όμως δεν ανταποκρίθηκε στο αίσθημά της κι η τρυφερή Άρτεμισία, απάνω στη μανία της, μιμνήσκει, ενώ εκείνος κοιμόταν, του έβαλε και τα δυο μάτια κι έπειτα έπεσε στη θάλασσα κι αυτοκτόνησε.

Αυτό ήταν το τραγικό τέλος της θρυλικής ηρώδας της αρχαιότητας. * * *

Η άλλη Άρτεμισία βασίλευσε κι αυτή, όπως είπαμε, στην Αλικαρνασσό, δυο αιώνες περίπου μετά την πρώτη.

Ήταν κόρη του βασιλέως της Καρίας Έκτατονου, και σύμφωνα με την περίεργη συνήθεια που επικρατούσε τότε στα μικρασιατικά βασίλεια, παντρεύτηκε τον αδελφό της Μαύσωλο και βασίλευσε μαζί του.

Η δεύτερη αυτή Άρτεμισία, όπως άλλωστε κι η πρώτη, ήταν εύφρεστη, φιλόδοξη, δραστήρια, επιβλητική, αυταρχική και σκληρή σ' άφανταστο βαθμό. Το κυριότερο όμως χα-

ρακτηριστικό της ήταν η αγάπη κι η άφοβη που έτρεφε προς τον σύζυγό και αδελφό της Μαύσωλο, αγάπη που έφτανε τα όρια ύστερης λατρείας.

Όταν πέθανε ο Μαύσωλος, η Άρτεμισία αποφάσισε ν' ανεγείρει προς τιμήν του ένα μνημείο θύοι του οποίου σε μεγαλοπρέπεια και καλλιτεχνικότητα να μην είχε γίνει ποτέ στην ύφλη για κανέναν άνθρωπο ως τότε.

Τα μέσα, για να πραγματοποιήσει το σχέδιό της, δεν της έλειπαν. Οι βασιλείς της Καρίας είχαν συγκεντρώσει από αιώνων πλούτη αμύθητα στα θησαυροφυλάκιά τους κι η πρωτεύουσά τους η Αλικαρνασσό ήταν μια απ' τις ωραιότερες και τις πιο μεγαλοπρεπείς πόλεις της αρχαιότητας.

Αποφασισμένη λοιπόν να διωχθεί για το σκοπό της ένα μεγάλο μέρος απ' τα πλούτη της, η Άρτεμισία κάλεσε όλους τους διασημότερους καλλιτέχνες της Ελλάδας και της Ιωνίας στην Αλικαρνασσό, τους προσέ-

φερε βασιλικές αμοιβές και τους έβαλε να εργασθούν για το Μαύσωλειο, όπως ονομάστηκε το μνημείο του Μαύσωλου.

Εκτός αυτών, συγχέντρωσε χιλιάδες εργατών κι έτσι μέσα σε μερικά χρόνια το Μαύσωλειο αναστήθηκε, ισοστάλαξε σε τέχνη, σε μεγαλοπρέπεια και σε ωμορφιά... Έθεωρείτο ως ένα από τα Έφθα Θάματα της Αρχαιότητας, κι από τότε καθιερώθηκε να λέγεται Μαύσωλεια οι μεγαλοπρεπείς μαρμάρινοι τάφοι.

Για να σχηματίσει κανείς μια ιδέα του τι ήταν το Μαύσωλειο, αρκεί ν' αναφέρουμε ότι εστοίγισε όσο κανένα άλλο απ' τα μνημεία κι απ' τους ναούς της αρχαιότητας και ότι όλα τα ανάγλυφα που το στολίζανε τα είχε σκαλίσει ο ίδιος ο Σκόπας, ο έφημος του Φειδία και του Προτέλως καλλιτέχνης, τον οποίο είχε καλέσει επί τούτου η Άρτεμισία από την Κόρινθο.

Εκτός αυτού, η Άρτεμισία προκήρυξε έναν πανελλήνιο διαγωνισμό με κολοσσιαία αμοιβή γι' αυτόν που

θα συνέθετε και θα έκφωνε τον ωραιότερο επικήδειο για τον Μαύσωλο.

Στο διαγωνισμό αυτό λάβανε μέρος όλοι οι διάσημοι ρήτορες και ποιητές της αρχαιότητας, μεταξύ των οποίων κι ο ξακουστός Ίσρακράτης μαζί με τους μαθητές του. Νικήτης δε ανέδειξε ο μαθητής του Ίσρακράτους Θεόποπος από τη Χίο. Ο επικήδειός του ήταν τόσο ωραίος, ώστε οι περισσότεροι απ' τους φιλοσόφους της Ελλάδας κατηγορήσαν το Θεόποπο ότι, από φιλοχρηματία, είχε γράψει ένα άριστο γράμμα, εκθειάζοντας με τα μεγαλειότερα εγκώμια έναν βασιλέα που ήταν απ' τους πιο σκληρούς κι απάνθρωπους τυράννους της εποχής του.

—Πώς δεν σου έπρεπε η πένα απ' το χέρι, του είπαν, την ώρα που έγραφες έναν τέτοιο πανηγυρικό για έναν άνθρωπο που η φιλοχρηματία σου κι η φιλαργυρία του κατέστρεψε χιλιάδες οικογένειες;

—Όταν έγραφα τον πανηγυρικό αυτό, απάντησε ο Θεόποπος, εργαζόμουν ως ρήτωρ. Άλλη φορά θα εργασθώ ως ιστορικός και θα γράψω την αλήθεια για τα έργα του Μαύσωλου.

Το πιο περίεργο όμως απ' όλ' αυτά είναι ότι η τέφρα του αδελφού και συζύγου της Άρτεμισίας, δεν έταφη στο περίφημο και θαυμαστό μνημείο που χτίστηκε επί τούτου γι' αυτόν, αλλά θάφτηκε μέσα στο... σώμα της Άρτεμισίας.

Την ώρα που ο Μαύσωλος ξεφύχουσε στην αγκαλιά της συζύγου του, τη φώτισε:

—Άρτεμισία θα μ' αγαπάς και μετά το θάνατό μου τόσο, όσο μ' αγαπούσες στη ζωή μου;

—Σ' αγαπώ και θά σ' αγαπώ πάντα το ίδιο, του απάντησε εκείνη. Και γι' αυτό δεν θ' αφήσω την τέφρα σου να την φά η γη, αλλά θά την θάψω μέσα στο κορμί μου.

Και κράτησε το λόγο της. Τη χρυσή τεφροδόχο που περιείχε την τέφρα του Μαύσωλου, την είχε πάντα μέσα στην κρεββατοκάμαρά της και κάθε μέρα, μεσημέρι και βράδυ, έριχνε μια μικρή ποσότητα απ' την τέφρα στο κύπελλο με το κρασί της και την έπινε. Έτσι, μέσα σε λίγους μήνες, έπινε όλη την τέφρα και το κορμί της χρησίμευσε ως τάφος του λατρευτού της συζύγου και αδελφού.

Φιλόδοξη και δραστήρια καθώς ήταν, συνέχισε μετά το θάνατο του συζύγου της το κατακτητικό έργο του Μαύσωλου και διεξήγαγε αρκετούς πολέμους, στους οποίους ενίκησε χάρις στην πανουργία και τη σκληρότητα που χρησιμοποίησε. Γι' αυτόν ακόμα ο Αθηναίος τ' άθηνε σκούρα μαζί της, όπως αναφέρει ο μέγας ρήτωρ Δημοσθένης σ' έναν απ' τους λόγους του.

Οι πρώτοι που επαναστάτησαν έναντι της ήταν οι Ρόδιοι, οι οποίοι

πληρώσανε τραγικά το πόλεμά τους. Η Ρόδος, η Κως και πολλά άλλα νησιά του Αιγαίου ήταν στην κυριαρχία του βασιλείου της Καρίας. Όταν λοιπόν πέθανε ο Μαύσωλος κι έμεινε στο θρόνο των η Άρτεμισία, οι Ρόδιοι, φέροντάς το βαρύν το ότι επλήρωναν φόρο υποτέλειας σε μια γυναίκα, επαναστάτησαν έναντι της, και στείλανε το στόλο τους να πολιτοκήρηση την Αλικαρνασσό, να την κυριεύσει και να συλλάβει την Άρτεμισία.

Μα η τετραπέρατη βασίλισσα, χάρη στους καταπλοκούς της, έμαλε εγκαίρως το σχέδιό τους κι επιδιόρθωσε μαζί με όλο το στρατό της στα πλοία της, τα οποία έκυψε στο μικρό λιμάνι, που ήταν δίπλα στο μεγάλο λιμάνι της Αλικαρνασσού. Συγχρόνως διέταξε τους κατοίκους, όταν θα έβλεπαν να εμφανίζονται τα πλοία των Ροδίων, να γυρίνε άσπλοι στις εσπλές και να τους καλέσουν να καταλάβουν την πόλη, φωνάζοντάς τους ότι η βασίλισσα ροδίστηκε κι έφυγε μαζί με το στρατό της.

Έτσι κι έγινε. Κι οι Ρόδιοι πέσανε στην παγίδα. Βλέποντας τους κατοίκους της Αλικαρνασσού άσπλους κι ακολουθώντας τους να τους λένε ότι η βασίλισσά τους είχε ροδιστεί κι είχε φύγει, αποδιδαστήκανε απ' τη πλοία του, και μπήκανε μέσα στην πόλη.

Αμέσως όμως η Άρτεμισία διέταξε με το στόλο της απ' το λιμάνι, μήπως στο μεγάλο λιμάνι και κυρίως σε όλα τα πλοία των Ροδίων, που είχαν μείνει χωρίς ναυτές και πολμιστές. Έπειτα κατέβηκε τους έχθρους μέσα στην Αλικαρνασσό, τους συνέλαβε και έβαλε να τους στραγγαλίσουν όλους.

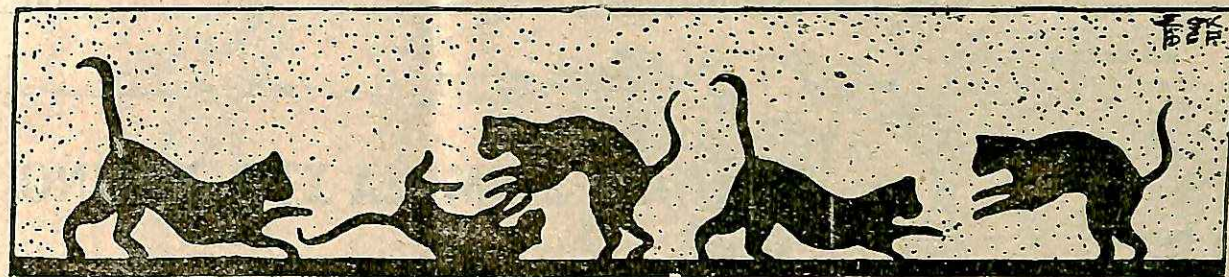
Δεν περιωρίστηκε όμως μόνο σ' αυτό. Ανέθεσε δικούς της ναυτές και πολεμιστές στα πλοία των Ροδίων και επισφαλής η ίδια ξεκίνησε μ' αυτά για τη Ρόδο, αφήνοντας το δικό της στόλο στην Αλικαρνασσό. Στο δρόμο διέταξε να σημασιοτολίσουν πανηγυρικά τα πλοία, όπως συνήθιζαν όταν επέστρεφαν από θριαμβευτική νίκη.

Όταν οι κάτοικοι της Ρόδου είδαν τα πλοία τους να γυρίζουν πίσω σημασιοτολισμένα, δεν υποπτεύθηκαν τίποτε. Έτσι, όχι μόνο τ' άφησαν να μπουν στο λιμάνι τους, αλλά κατέβηκαν χαρούμενοι στην ακρογιαλιά για να χαιρετήσουν τους νικητές.

Και ξαφνικά είδαν ν' αποβιβάζονται επισφαλής των πολεμιστών της Άρτεμισίας, η οποία συνέλαβε αμέσως και θανάτωσε όλους τους άρχοντες.

Για να εξευτελίσει δε ακόμα περισσότερο τους Ροδίους, η σκληρή βασίλισσα έβαλε και φειάσανε στο πιο εμφανές μέρος του λιμανιού τους ένα τρέπαιο με δυο ανάγλυφα απ' τα οποία το ένα παρίστανε τη Ρόδο και το άλλο την Άρτεμισία η οποία την έστημιναζε.

Ωστόσο, η Άρτεμισία δεν έχρησε πολύ το θρόνο της και τους θανάτωσε της. Η λύπη της για τη σέριση του Μαύσωλου υπέσκαπτε την υγεία της και δυο χρόνια μετά τον θάνατό του, το 379 πρ Χριστού πέθανε κι αυτή.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΝΗΣΙΑ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΒΑΣΙΛΕΑ!...

Η νήσος Μπρεκχού σε πλειοδοτική δημοπρασία. Τα δικαιώματα και τα προνόμια του αγοραστή της. Οι τίτλοι του και τα έσοδά του. Το νησί του μυθιστοριογράφου Μάκ Κένζυ. Ένας μικρός επίγειος παράδεισος. Απαγορεύεται η πολιτική. Όπου πωλείται και η ιστορική Έλιγολάνδη, κ.τ.λ.

Όποιος θέλει να γίνει βασιλέας, μπορεί να πραγματοποιήσει εύκολα το όνειρό του, αρκεί να είναι πλούσιος.

Δεν έχει παρά να αγοράσει το νησί Μπρεκχού, που βρίσκεται κοντά στις ακτές της Νορμανδίας, μεταξύ Γαλλίας και Αγγλίας και που ανήκει στο σύμπλεγμα των νορμανδικών νησιών, τα οποία αποτελούν προσωπική ιδιοκτησία του έκαστου βασιλέως της Αγγλίας.

Ο Αγγλος μονάρχης όμως φαίνεται πως ούτε το λογαριάζει καθόλου και γι' αυτό πρόκειται να πουληθεί σε πλειοδοτική δημοπρασία. Όποιος λοιπόν θέλει να γίνει βασιλέας, δεν έχει παρά να λάβει μέρος σ' αυτήν και να πλειοδοτήσει.

Η έκταση της νήσου Μπρεκχού είναι αρκετά μεγάλη και καταλαμβάνει 63 περίπου στρέμματα. Σ' όληκληρο όμως το νησί δεν υπάρχουν παρά μόνο δυο σπίτια, το ένα ξύλινο με τέσσερα δωμάτια και το άλλο μικρότερο και χειμερινό με πέτρες.

Κάτοικοι δεν υπάρχουν σήμερα καθόλου στο Μπρεκχού. Σύμφωνα όμως με τους όρους του πωλητηρίου συμβολαίου, όποιος το αγοράσει, θα αποκτήσει εύρυθμα δικαιώματα: Θα γίνει δηλαδή ένας φεοδάρχης ήγεμον, ένας μικρός βασιλιάς, ο οποίος μάλιστα υπάρχει πιθανότητα ν' αποκτήσει αρκετούς υπάκουους, αν επιτρέψει και εγκατασταθούν σ' αυτό μερικοί από τους πλεονάζοντες κατοίκους των γειτονικών ακτών.

Το Μπρεκχού έχει άφθονο νερό, θάλασσα πικρή κι αρκετά πουλιά και κουνέλια. Επίσης η θάλασσα γύρω του έχει πάρα πολλά ψάρια. Μπορεί δηλαδή να πη κανείς ότι είναι ένας μικρός παράδεισος, από τον οποίο δεν λείπει τίποτε.

Τα δέρματα των κουνελιών πωλούνται σε καλές τιμές στην αγγλική αγορά. Το εμπόριο λοιπόν αυτό θ' αποβεί για τον κάτοικο του νησιού. Ο ευτυχής αυτός άνθρωπος θα έχει ακόμα το δικαίωμα να είνε ο δικαστής, ο αρχιστράτηγος, ο ναύαρχος και... ο παππας του βασιλείου του! Θα υποφέρει βέβαια φόρους στους υπάκουους του—αν υπάρχουν—και να συντάσσει όλους τους νόμους του κράτους του!...

Η μόνη του υποχρέωση θα είναι να πληρώνει κάθε χρόνο στον Βασιλέα της Αγγλίας ένα ποσό 500 λιρών. Έκτός όμως απ' το Μπρεκχού, η Αγγλία θα δεχόταν ευχαρίστως να

πουλήσει κι ένα άλλο γειτονικό νησί, το Ζετού, το οποίο πρό ολίγου ακόμα αποτελούσε ιδιοκτησία του διάσημου Αγγλου μυθιστοριογράφου Κάμερον Μάκ-Κένζυ. Ο συγγραφέας όμως αυτός, αφού έζησε λίγα χρόνια ήσυχος στην εστία του νησιού του, αποφάσισε ν' αφήσει το βασιλικό του αξίωμα και να γυρίσει στο Λονδίνο.

Από τότε μπορεί να πη κανείς ότι και στο νησί αυτό καλλήθηκε η επιγραφή: «Ενοικιάζεται και πωλείται»!

Όποιος αγοράσει το Ζετού, θα αποκτήσει μαζί και δυο άλλα νησάκια, ή μάλλον σκοπέλους, που δεν αναφέρονται στο νησί.

Είπε ανάγκη όμως να προσθέσουμε ακόμα ότι, εκείνος που θ' αγοράσει το Μπρεκχού ή το Ζετού, δεν πρέπει να έχει καμιά σέση, ούτε καν ν' ανακατεύεται καθόλου με τη διεθνή πολιτική. Κι αυτό, γιατί τα δυο μικρά νησιά, τα οποία, όπως είδαμε, έχουν σπουδαία στρατηγική θέση στη Μάγχη, Γι' αυτό η αγγλική κυβέρνηση δεν ένοσε επ' ουδενί λόγω να τ' αφήσει να γίνουν γαλλικά.

Με την ευκαιρία μάλιστα αυτή, θ' αναφέρουμε κι ένα άλλο ακόμα νησί, το οποίο επίσης πωλείται και του οποίου την στρατηγική σημασία κατάλαβαν οι Αγγλοι και γι' αυτό έσπευσαν να το αγοράσουν καλά.

Πρόκειται για την Έλιγολάνδη που βρίσκεται στη Βόρεια Θάλασσα, κοντά στις γερμανικές ακτές. Το νησί αυτό χρησιμοποιεσε πάρα πολύ στους Συμμάχους κατά τον ευρωπαϊκό πόλεμο, ως σπουδαίο ναυτικό όρμητήριο κι έμεινε ιστορικό απ' την περίφημη αγγλογερμανική ναυμαχία.

Αν λοιπόν υπάρχει κανείς αγοραστής, που δεν ανακατεύεται καθόλου με την πολιτική των διαφόρων ευρωπαϊκών δυνάμεων, ας μην χάνει καιρό... Η ευκαιρία είναι μοναδική, για να παρουτήσει λίγο τον «βασιλιά»!

Όποιος αγοράσει το Ζετού θα είναι ένας μικρός κράτος από ψάριας και χωρικούς, το οποίο θα είνε ασφαλώς ένα απ' τα πιο ευτυχισμένα βασίλεια όλου του κόσμου!

Οι «Βασίλεις» του Μπρεκχού και του Ζετού θ' αποκτήσουν κι ένα άλλο ακόμα δικαίωμα, που δεν το είχαν παρ' όλο μόνον μερικοί παληοί Σουηδοί. Αυτοκράτορες της Ανατολής. Θα μπορούν δηλαδή ν' απαγορεύουν σε όποιονδήποτε ξένο ν' αποβιβαστεί στο νησί τους, χωρίς τη συγκατάθεσή τους. Έξαιρέσις θα γίνεται μόνο για το βασιλέα της Αγγλίας ή το νόμιμο αντιπρόσωπό του, ο οποίος θα μπορεί και παρ' τη θέλησή ακόμα των δύο «ηγέμενων», ν' αποβιβαστεί στα δυο μικρά νησιά.

Είπε ανάγκη όμως να προσθέσουμε ακόμα ότι, εκείνος που θ' αγοράσει το Μπρεκχού ή το Ζετού, δεν πρέπει να έχει καμιά σέση, ούτε καν ν' ανακατεύεται καθόλου με τη διεθνή πολιτική. Κι αυτό, γιατί τα δυο μικρά νησιά, τα οποία, όπως είδαμε, έχουν σπουδαία στρατηγική θέση στη Μάγχη, Γι' αυτό η αγγλική κυβέρνηση δεν ένοσε επ' ουδενί λόγω να τ' αφήσει να γίνουν γαλλικά.

Με την ευκαιρία μάλιστα αυτή, θ' αναφέρουμε κι ένα άλλο ακόμα νησί, το οποίο επίσης πωλείται και του οποίου την στρατηγική σημασία κατάλαβαν οι Αγγλοι και γι' αυτό έσπευσαν να το αγοράσουν καλά.

Πρόκειται για την Έλιγολάνδη που βρίσκεται στη Βόρεια Θάλασσα, κοντά στις γερμανικές ακτές. Το νησί αυτό χρησιμοποιεσε πάρα πολύ στους Συμμάχους κατά τον ευρωπαϊκό πόλεμο, ως σπουδαίο ναυτικό όρμητήριο κι έμεινε ιστορικό απ' την περίφημη αγγλογερμανική ναυμαχία.

Αν λοιπόν υπάρχει κανείς αγοραστής, που δεν ανακατεύεται καθόλου με την πολιτική των διαφόρων ευρωπαϊκών δυνάμεων, ας μην χάνει καιρό... Η ευκαιρία είναι μοναδική, για να παρουτήσει λίγο τον «βασιλιά»!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παλαιά είδη και παλαιά γλώσσα, κι όλας βιβλιοθήκες. Γράφεται «Οικογένεια», Δέκα 7, Αθήνα.

Ο φιλόσοφος Αλ. Ούμπολντ στο γραφείο του. (Πίναξ του Βόρμς)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 40 ετών.
ΕΡΡΙΕΤΤΑ, 38 ετών.

(Στο βαγόνι ενός τρένου. Ο Ροβέρτος διαβάζει. Η Ερριέττα τον κοιτάζει με προσοχή. Θέλει να του μιλήσει, αλλά διστάζει).

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (αποφασίζοντας, τέλος, να μιλήσει). — Κύριε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (διακόπτοντας το διάβασμά του). — Κυρία μου...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ταραγμένη). — Θά έχετε την καλσύνη να μου πείτε αν είναι μακριά ακόμη το Παρίσι;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κοιτάζοντας το ρολόι του). — Όχι και πολύ μακριά. Σε μία ώρα θα φτάσουμε...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καθώς φαίνεται, κυρία μου, θα πηγαίνετε για πρώτη φορά στο Παρίσι... Μήπως θέλετε να σας δώσω καμιά πληροφορία;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Σας ευχαριστώ... 'Αλλά δεν πηγαίνω για πρώτη φορά στο Παρίσι, μολονότι έχω πολλά χρόνια να το ιδώ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Λείπατε μακριά;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Ναι, έλειπα στην 'Αμερική.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Και νοσταλγήσατε τη Γαλλία;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Ω!... Πολύ!...

Τη νοσταλγούσα πάντα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Όποτε θα είστε ευχαριστημένη τώρα που ξαναγυρίζετε.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — 'Αλλοίμονο!... 'Η συνθήκες υπό τις οποίες γυρίζω, δεν μου επιτρέπουν να είμαι ευχαριστημένη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί, αν μου επιτρέπετε;...

Μήπως κανένα πένθος, γιατί, καθώς βλέπω, φοβάστε μαρμαίρει;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Ναι, έχασα τελευταία τον σύζυγό μου, κι' ενώ πήγαμε μαζί στην 'Αμερική, γυρίζω τώρα ολολύπια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ω! είναι πολύ λυπηρό αυτό... Κά πόσα χρόνια μένετε στην 'Αμερική;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια... 'Από τον καιρό που παντρεύτηκα...

Φαίνεται όμως ότι έχω αλλάξει πολύ σ' αυτό το διάστημα, για να μη μ' αναγνωρίζετε, κύριε Ροβέρτε Μπρσόν...

Εσείς είστε πάντα ο ίδιος...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ξαφνιασμένος). — Πώς!... Με γνωρίζετε λοιπόν; Ξέρετε το όνομά μου; Μά ποιά είστε σεις;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Για κοιτάξτε με καλά...

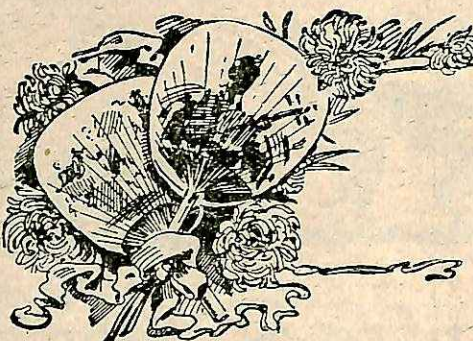
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κοιτάζοντας την με προσοχή). — Ποιά είστε, αλήθεια; Κάτι μου λένε τα μάτια σας. Κάτι μου θυμίζουν... Μά δεν θυμάμαι τί ακριβώς... Μόλις σας είδα από δίπλα, είπα με το νου μου: «Αυτή την ώρα κυρία, κάπου την έχω ξαναδεί!...».

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Και δεν θυμηθήκατε τίποτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Τίποτα... Δεν κατάφερα να θυμηθώ απολύτως τίποτε, αν και βασάνισα πολύ το μυαλό μου...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (χαμογελώντας με κάποια περηφάνια). — Όποτε σας φαίνεται «φύρα κυρία» τώρα που είμαι πια μία όμορφη γυναίκα, Κι' όμως... 'Οταν ήμουν έλάνω στην άμνηση της ο-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΤΟΥ PAUL ARÉNE

διαφάνη σαν το φεγγάρι πρόσκαιρα αποτελούν την άδυναμία μου... Νά, έτσι όπως είναι τώρα το δικό σας πρόσωπο.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Θεέ μου!... Μά εγώ δεν ήμουν ποτέ κόκκινη. 'Εγώ ήμουν πάντα γλυμή.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Όχι δά! 'Ησαστε κόκκινη σαν... νταμάτα... Συγχωρήστε με για την πολύ λίγο ποιητική μου παρομοίωση, μά δεν μπορώ να πω ότι το χρώμα σας ήταν απλώς τριανταφυλλένο...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — 'Ησαστε κόκκινη σαν... κοκκινογούλι!...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Σαγιά-σαγιά δά με παραβάλετε με όλα τα κόκκινα είδη του λαχανοκόπου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Συγχωρήστε με. Μά τώρα είστε θαυμασία, υπέροχη...

Τώρα μπορώ να σας παραβάλω με κρίνο, με άσπρο ρόδο, με μαργαριτάρι.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Ξαναγίνεστε, βλέπω, ποιητής. 'Αλλά σάς επαναλαμβάνω ότι εγώ ήμουν πάντα όμορφη.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — 'Εγώ όμως σας θυμάμαι πάντα κόκκινη.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Τώρα καταλαβαίνω... Κοκκινίζα, φαίνεται, κάθε φορά που σας έβλεπα... Ναι... 'Από την πρώτη στιγμή που σας είδα, έννοιωσα μια άσυνκράτητη ταραχή και κατάλαβα ότι είχα γίνει κατακόκκινη... Ναι, θυμάμαι... Στενοχωριόμουν πολύ γι' αυτό, αλλά δεν μπορούσα να συγκρατήσω την ταραχή μου. Σας αγαπούσα.

Αγαπούσα για πρώτη φορά, Κι' η ιδέα ότι μπορούσα να ξαναγίνω κόκκινη, ότι θα μου λέγατε ξανά: «Ελέγχετε τ' όνομά μου», δλ' αυτά με τάραιναν και μ' έκαναν να κοκκινίζω... Κι' η ιδέα ότι κοκκινίζα όταν σας έβλεπα, μ' έκανε να κοκκινίζω ακόμα περισσότερο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — 'Αλλοίμονο! 'Ηταν πολύ κακό αυτό, γιατί αν δεν κοκκινίζατε έτσι, θα ήσαστε τώρα γυναίκα μου.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Αλήθεια, εσείς παντρεύτηκα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, παντρεύτηκα.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — 'Α!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — 'Αλλά χωρίς καλό γρήγορα. Δεν συμφωνούσα καθόλου με τη γυναίκα μου.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Και δεν ξαναπαντρεύτηκα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Όχι... Είμαι ελεύθερος και είστε ελεύθερη. 'Υποφέρετε για μένα, κι' εγώ δεν στήθηκα ευτυχισμένος στο γάμο μου... (Σοβαρά). 'Ερριέττα, είνε καιρός ακόμα...

Ας αρχίσουμε μια νέα ζωή. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Με θέλετε λοιπόν τώρα που είμαι ολόκληρη;... 'Αλλά... (Παιχνιδιάστικα). 'Εγώ έχω την ιδέα πως είνε πια άσφα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καθόλου αργά... Μια ολόκληρη ζωή απάνταται ακόμα μπροστά μας...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Ναι... 'Αλλά τα νεύματά σας...

(Το τραίνο σταματάει).

Α, φτάσαμε στο Παρίσι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Στο θαύμασμο Παρίσι, όπου θα ζήσουμε μαζί.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Όχι! Μην το ελπίζετε αυτό... Δεν θα δεχτώ ποτέ να γίνω γυναίκα ενός ανθρώπου που αγαπά αναλόγως των... χρωμάτων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ

Η μόνη γυναίκα που είχε κατορθώσει να κάνει υπαρκτό της τον τρομερό τράνο των Ιωαννίνων 'Αλφ Πασά, ήταν η περίφημη Κυρά-Βασιλική, που καταγόταν απ' την Πλεσιβίτσα της 'Ηλείου και ήταν κόρη του ευκαταστάτου 'Ελλήνου Κίτσου Κονταξή.

Ο 'Αλφς την είδε για πρώτη φορά όταν ήταν ακόμα μόλις όγδοι χρονών, άμεσως όμως κατάλαβε από το γλυκό κι' αγγελικό προσώπιό της πως δεν θ' άργουσε να ξελαχθή σε μια άσυνκράτη καλλονή.

Άμεσως λοιπόν έδωσε εντολή στους άσολούθους του Τουρκάλιανούς να κλέψουν οποσδήποτε τη μικρή Βασιλική και να την κλείσουν στο χαρμάνι του. Όταν η διαταγή του εξετελέσθη, η Βασιλική κλείστηκε στο παλάτι του 'Αλφ, όπου την περιέβαλαν με κάθε φροντίδα και περυσία.

Η πρόβλεψη του Βεζύρη δεν άργησε να πραγματοποιηθεί, γιατί όσο μεγάλωνε η Βασιλική, τόσο μεγάλωνε κι' η όμορφιά της.

Τέλος, όταν έλειπε τα δεκαοκτώ της χρόνια, ο 'Αλφς την έκανε νόμιμη σύζυγό του και την έλατρεψε μέχρι θανάτου.

Η ώρατάτη κι' έξυπνη 'Ελληνίς εξεμεταλλεύθη πολλές φορές την αγάπη του προκειμένου να σώσει απ' το μαχαίρι του δήμου κανέναν διωκτικό της ή να προσφέρει οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία στους συμπατριώτες της. Ο τρομερός της σύζυγος δεν της άφηνε ποτέ τίποτα.

Η ζωή όμως επεφύλασσε για την Κυρά-Βασιλική πολλές πικρίες και περιπέτειες. Μετά την πτώση και τον θάνατο του 'Αλφ, αμυγδαλιώθηκε από τον Χουρσίτ κι' έστάθη στην Κωνσταντινούπολη στο Σουλτάνο. Αυτός όμως, όχι μόνο δεν την κράτησε στο σαρμά του, αλλά και την έστειλε έξω από το κάστρο μοναστήρι της Προύσσας, με το ατιολογικό ότι ήταν η ευνουμένη σύζυγος ενός επαναστάτη και έχθρου της 'Υψηλής Πόλης.

Η έποχη αυτή για την όμορφη Κυρά-Βασιλική ήταν έποχη θλίψεως και παραμυθίας. Το μόνο που ποθούσε πια ήταν να ησυχάσει μόνη κι' ελεύθερη σ' ένα σπίτι δικό της, και πραγματικά, το 1830, αφού πρώτα καθάρθηκε να επιβίχη τη σύγκληση και τον οίκτο του Σουλτάνου, κατέφυγε στο δημοφιλές κτήμα της Βοεβόδα στα Τρίκαλα. Οι Τούρκοι όμως την έδιωξαν γρήγορα από εκεί και τότε αναγκάστηκε να πάει στην Κατοχή του Μεσολογγίου, όπου βρήκε άσυλο σε κάποιο συγγενικό της σπίτι.

Μά μέσα σ' ένα χρόνο πέθανε, λησμονημένη πια απ' όλους.

Λένε μάλιστα ότι την τελευταία αληθινή περίοδο της ζωής της έγινε αλκοολική και ότι ζούσε πενηνρότητα, εξοικονομώντας τα λίγα της έξοδα τότε από φιλοδοξήματα ξένων και πότε από την πούληση των λίγων κοσμημάτων που είχε κρατήσει γι' ανάμνηση της αλλοτινής ήμερομηνίας ζωής της.

Ω, τί κρίμα, 'Υπέροχη σε όλη μου τη ζωή για έναν τέτοιο άνθρωπο!...

(Κατεβαίνοντας από το τραίνο). Χαίρετε, κύριε!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — 'Ερριέττα!...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. — Χαίρετε... Και μάλιστα είνε πάντα λευκή σαν το χιόνι, σαν το μαργαριτάρι, σαν το φεγγάρι!...

(Προχωρεί μέσα στο πλήθος, αλλά όχι και τόσο γρήγορα ώστε να μη μπορεί να τη φτάσει ο Ροβέρτος).

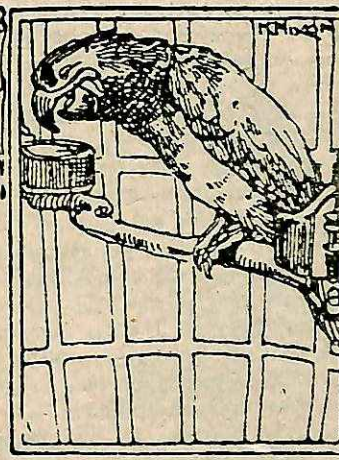
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τρέχοντας πίσω της). — 'Ερριέττα!... 'Ερριέττα!...

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑ... ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΕΡΗΜΑ ΝΗΣΙΑ ΤΩΝ ΘΚΕΑΝΩΝ

Πώς γίνονται οι άνθρωποι κίανόβιοι. 'Όπου αποδεικνύεται πως ή μοναξιά κι' ή στερήσεις άφελούν την υγεία. 'Η ζωή στην Τριστάν ντ' Ακούνα. 'Όπου δεν υπάρχουν άρρωστοί. 'Η νήσος της 'Αναλήφως. Πώς παντρεύονται οι ξένοι. Τό νησί της εξορίας του Ναπολέοντος. 'Η υπηρέτριες της 'Α- γίας 'Ελένης, κτλ.

Και σ' όλη τους τη ζωή!...

Όπου στην Τριστάν ντ' Ακούνα είναι και στη νήσο της 'Αναλήφως, οι κάτοικοι ζουν πολλά χρόνια και δεν ξέρουν τί θα πη άρρώστια!

Κι' ερχόμαστε τώρα στην 'Αγία 'Ελένη, το πασιγνωστό αυτό νησί, στο οποίο εξορίστηκε και πέθανε ο Μέγας Ναπολέων.

Τό νησί αυτό έχει τηλεγραφικό σταθμό και τακτική αεροπολική συγκοινωνία, όπως και τα περισσότερα νησιά. Έχει όμως ακόμη και μια Τράπεζα, διάφορα δημόσια γραφεία, ταχυδρομείο, σχολεία, εκκλησίες κι' ένα δημόσιο πάρο-

μες). 'Η γυναίκες όμως δεν κερδίζουν περισσότερο από 9 πέννες (15 περίπου δραχμές)!

Η αγγλική κυβέρνηση έχει στείλει τελευταίως στο νησί αυτό ειδικούς γεωπόνους, για να μελετήσουν τον τρόπο, με τον οποίο μπορούν να γίνουν ριζικές γεωργικές μεταρρυθμίσεις, ώστε να μπορέσουν οι κάτοικοι να βρουν καλύτερους πόρους ζωής.

Ο πληθυσμός του νησιού αυτό τρέφεται ιδίως με ούζα και ψάρια, διότι τό κρέας πωλείται σε τιμή ακριβή για τους φτωχούς αυτούς ανθρώπους (35 δραχμές περίπου τό κιλό).

Ενα όμορφο επιπλωμένο σπίτι νοικιάζεται συνήθως για 700 δραχμές τόν μήνα, και μια υπέροχη δεν παίρνει ποτέ μισθό μεγαλύτερο από 70—80 δραχμές! 'Επειδή όμως τώρα τα οικονομικά των κατοίκων του νησιού δεν τους επιτρέπουν να έχουν και υπηρέτριες, έχει σχηματισθεί ένα πρωτότυπο μεταγωγιστικό ρεζίμι: 'Ολόκληρα κοριτσάκια κοριτσιών άρριουν την 'Αγία 'Ελένη και πηγαίνουν ως υπηρέτριες στα σπίτια των πλουσίων 'Αγγλων της 'Αφρικής, των 'Αντιλλών, ή ακόμη και του Λονδίνου.

Αφού μένουν αρκετόν καιρό εκεί και σχηματίζουν με τις οικονομίες τους ένα στοιχειώδη κομμάτι, ξαναγυρίζουν στο νησί τους, όπου ζουν στο έλεος των πλούσιων κυριών, νοικιάζοντας πολλές φορές κι' αμάξια με άλογα για τόν περίπλοκο τους! Για την τελευταία αυτή πολυτέλεια, δεν πληρώνουν άλλωστε, παρά μόνο 1000 δραχμές τόν μήνα!...

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Τό συμπέρασμα λοιπόν είνε ότι ή μοναξιά, στα μακρινά αυτά νησιά, κάνει τη ζωή ήσυχη κι' αληθινά ιδανική! Κι' ίσως πολλοί σύγχρονοι Κροϊστές, σκληροί δογματισμένοι απ' την παγκόσμια οικονομική θύελλα, ήν προτιμούσαν άσφαλώς να ζήσουν ήσυχά στην Τριστάν ντ' Ακούνα, με μια σύζυγο άρραπια και με κάποια κουτσούβελια, χρωμάτος «καφέ-ά-λά»!

Και σ' όλη τους τη ζωή!...

Όπου στην Τριστάν ντ' Ακούνα είναι και στη νήσο της 'Αναλήφως, οι κάτοικοι ζουν πολλά χρόνια και δεν ξέρουν τί θα πη άρρώστια!

Κι' ερχόμαστε τώρα στην 'Αγία 'Ελένη, το πασιγνωστό αυτό νησί, στο οποίο εξορίστηκε και πέθανε ο Μέγας Ναπολέων.

Τό νησί αυτό έχει τηλεγραφικό σταθμό και τακτική αεροπολική συγκοινωνία, όπως και τα περισσότερα νησιά. Έχει όμως ακόμη και μια Τράπεζα, διάφορα δημόσια γραφεία, ταχυδρομείο, σχολεία, εκκλησίες κι' ένα δημόσιο πάρο-

μες). 'Η γυναίκες όμως δεν κερδίζουν περισσότερο από 9 πέννες (15 περίπου δραχμές)!

Η αγγλική κυβέρνηση έχει στείλει τελευταίως στο νησί αυτό ειδικούς γεωπόνους, για να μελετήσουν τον τρόπο, με τον οποίο μπορούν να γίνουν ριζικές γεωργικές μεταρρυθμίσεις, ώστε να μπορέσουν οι κάτοικοι να βρουν καλύτερους πόρους ζωής.

Ο πληθυσμός του νησιού αυτό τρέφεται ιδίως με ούζα και ψάρια, διότι τό κρέας πωλείται σε τιμή ακριβή για τους φτωχούς αυτούς ανθρώπους (35 δραχμές περίπου τό κιλό).

Ενα όμορφο επιπλωμένο σπίτι νοικιάζεται συνήθως για 700 δραχμές τόν μήνα, και μια υπέροχη

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ζάν-Πωλ έβλεπε τ' αυτό που και τότε μ' άμνησιν τὸ Φρίτζ. Ένα κομμάτι μιας στιγμής σιωπής. Κατόπιν επεί:

— Άν οι άνθρωποι της Μαλφιέρας, οι οποίοι καταδιώξαν με τόση μανία τον άπεσταλμένο της μαρκησίας τὴν Κυρριάν, ενδερόνουν ακόμα, άσφαλώς θά μάς περιμένουν στο δρόμο της Βενετίας. Μπορεί όμως μερικοί απ' αυτούς νά ψάχνουν και στίς έξοχες τῶν περιγύρων, γιά νά μήν τους ξεφύγουμε λοξοδρομώντας. Νομίζω πως απόδεικα ως τώρα ότι δεν ξέρω τί θά πῶ. Έν τούτοις, γιά κάθε ενδεχόμενο, σάς προτείνω ν' αφήσουμε τὸ δρόμο της Βενετίας και νά πάρουμε τὸ δρόμο της Λομβαρδίας.

Ο Λαέρτης έπινοήματα τὰ λόγια του και είπε:

— Αὐτὴ ἀκριβώς εἶνε κι' ἡ δική μου ιδέα. Ἄς ἀποπειρασώμεθα τώρα τὸ φαγητό μας και, αφού έχουμε ὅλοι τὴν ἴδια γνώμη, στίς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα θά καβαλλήσουμε πάλι τ' ἄλογα μας και θά πάμε νά πάρουμε τὸ δρόμο της Λομβαρδίας.

Χαίρει σ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα, ὁ Λαέρτης κι' οἱ γενναῖοι του σύντροφοι κατώρθωσαν νά ξεφύγουν ἀπὸ τίς παγίδες πού τὸν είχαν στήσει ὁ Τζούλιο κι' οἱ ληστές. Οὐτόσσο, καιά μέρα, καθὼς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔφαγε στὰ περίχωρα, εἶδε νὰ περνούν ἀπὸ μακριὰ τρεῖς καβαλλάρηδες. Ἐπείξε ἀμέσως και τὸ ἀνάφερε σὸν ἀρχηγό του και ἀπὸ τὴν περιγραφή πού τὸν ἔκανε, ὁ Τζούλιο κατάλαβε ότι ἐπρόκειτο γιά τὸ Λαέρτη και τοὺς συντρόφους του. Ἐβγαλε ἀμέσως ἕνα μούγκισμα λύσσα και είπε:

— Μὰς τὴ σκάρωσαν οἱ παληοθεατρίνοι κι' ἐπὶ θά χάσουμε τὸ χρυσάφι πού μάς ἔταξε ἡ ἀρχὴντισά μας, χωρίς νά λογαριάζω τὴ μανία της πού θά ἐσπασῇ ἀπάνω μας ἂν δὲν τοὺς πιάσουμε...

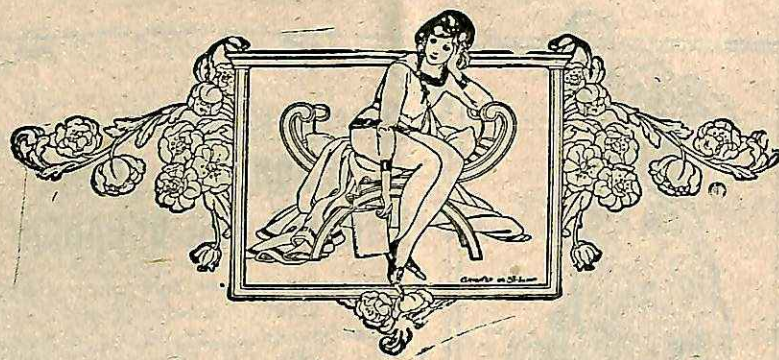
Ἐπειτα συγκεντρώνοντας γύρω του και τοὺς ἄλλους ληστές, ἐπέσθεσε:

— Ἀκούστε, ἐνῶ αὐτοὶ ἀκολουθοῦν τὸ δρόμο της Λομβαρδίας, ἡμεῖς θά τρέξουμε μετ' ἄλογά μας γιά νὰ τοὺς πετύχουμε στὸ μέρος πού ὁ δρόμος αὐτὸς διασταυρῶνεται μετ' τὸ δρόμο της Βενετίας... Θά σκοτώσω ἀλόγητα ὅποιον διστάσει νά μ' ἀκολουθήσῃ...

Μὰ ὁ Λαέρτης κι' οἱ σύντροφοί του είχαν προηγηθεῖ κατὰ σάραντα ὀκτὼ ὄρες και κόντευαν πεινὰ νά φτάσουν στὴ Λομβαρδία, πρὴν ἡ κοπιώδης της τὸ Μιλάνο, ἦταν ἡ κοιτίδα της Μαλφιέρας. Μόνον αὐτὸς ὁ σταλμὸς τοὺς ἔμεινε πρὶν ἀπ' τὴ Βενετία, σάν ἕνας πελεναῖος τόπος δοκιμασίας, σάν μιὰ στερεὴ φοβέρα. Ο Λαέρτης, θέλοντας νά τὸν ἀποσύγῃ, είπε:

— Ἀπὸ δὴ πού βρισκόμαστε δὲν θ' ἀργήσουμε νά συναντήσουμε ἕνα δρόμο πού θά μάς ὁδηγήσῃ στὸ Μπέργαμο, χωρίς νά περάσουμε ἀπὸ τὸ Μιλάνο. Ὁ δρόμος αὐτὸς ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ Μοντενέγκρο. Ἡρβα κι' ὦλοιτε στὸ Μιλάνο και ξέρω ότι, ἀκολουθώντας τον, θά κερδίσουμε μις ἡμέρας δρόμο...

Και συγχρόνως ἔδειξε μετ' τὸ χέρι του ἕνα μακρινὸ βουνό... Κατόπιν ἐξακολούθησαν νά καλπάζουν και ὁσο προχωροῦσαν τόσο καβαλάρηδες διαγραφόνταν τὸ βουνὸ αὐτὸ μπροστά τους.

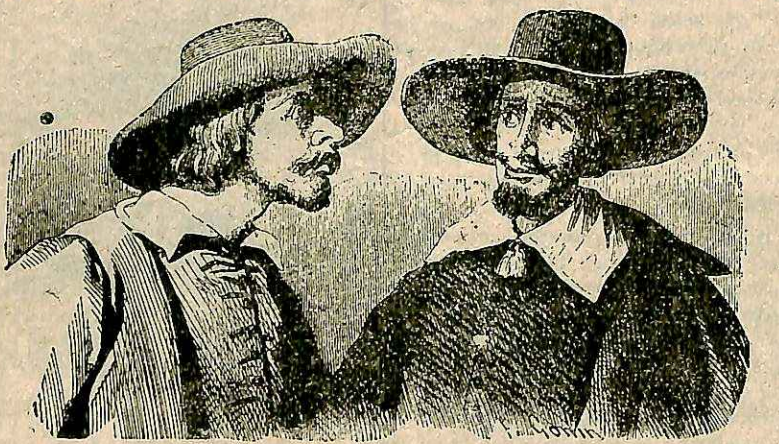
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Τὴν ἴδια ὥρα, ἀπὸ ἕναν ἄλλο δρόμο, κάποιος καβαλλάρης ὀλομόναχος διευθυνόταν ἐπίσης πρὸς τὸ Μοντενέγκρο. Ἐκφορὰς πικρίας και θλίψεως ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό του. Σὲ μιὰ στιγμή στάθηκε και, κυττάζοντας ἕνα χεῖμα πού κυλοῦσε μπροστά του, ψιθύρισε:

— Ὅπως περνάει αὐτὸ τὸ νερὸ ἀπὸ τίς ὄχλες και δὲν ἐναυαγίζει, πεινὰ σ' αὐτές, ἐπὶ κι' ἐκείνη πού εἶχε τὴ δυστυχία ν' ἀγαπήσῃ, μ' ἐγκατελείψει χωρίς καν νά με θυμᾶται κάθε τόσο γιά νά λιγοστεύῃ τὴν ὁδὸν πού μοῦ προκαλεῖ ἡ ἀπουσία της. Πρὶν νά χωριστοῦμε μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ πως θά μοῦ ἔγραφε, πως θά μούστελνε τουλάχιστον ἕνα λουλοῦδι, ἕνα τίποτε, καιτὶ τελοσπάντων πού νά μοῦ δείχνῃ ότι δὲν με ἔχασε. Τρελλὸς πού ἦμουν και εἶχα αὐτὴν τὴν ἐλπίδα!

Μὰς τὴ σκάρωσαν οἱ παληοθεατρίνοι! φώναξε ὁ Τζούλιο.

Μήπως ἀπὸ καιρὸ δὲν ἔχω ἀντιληφθεῖ ότι δὲν εἶμαι γι' αὐτὴ παρὰ ἕνα περιφρονημένο ὑποκείμενο;... Και ἔχει δικιο, γιὰτὶ κι' ἐνῶ ὁ ἴδιος περιφρονῶ τὸν ἑαυτὸ μου. Περιφρονῶ τὸ ρόλο πού παίζω... και ὅμως ἐξακολουθῶ νά τὸν παίζω, γιατί γιὰτὶ ἀγαπῶ με ὅλη τὴ δύναμη της ψυχῆς μου τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα... τὴν Ἰσαβέλλα πού, ὅπως ἀρχίζω νά πιστεύω, ἡ ψυχὴ της εἶνε πῶς μαύρη κι' ἀπὸ τὰ σκοτάδια τῶν ματιῶν της.

Ο καβαλλάρης αὐτὸς πού θορυγώσε ἔτσι πικρὰ, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Λαόνιο ντὲ Μοντεφιόρε, τὸν δυστυχισμένο ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτιλοῦ πού ἡ Μάρχη τὸν εἶχε κάνει νά γίνῃ πρὸς τὴν καὶ λιποτάκτης.

Ἄλλοιμονο!... Τὶ ἀξία εἶχε γι' αὐτὴν τώρα ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς πού της εἶχε χορηγήσει γιά παιγνίδι και πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει στὸ Μι-

λάνο, τὴ στιγμή μάλιστα πού ἤξερε ότι ἔφτανε νά ξαναπαρουσιαστῇ μπροστά του, γιά νά τὸν δῇ νά σέρνεται πάλι μπροστά της;...

Ἦξερε ακόμα ότι ἡ φοιτῆ χυρὶαρχία της σ' αὐτὸν ἦσαν τόση, ὥστε ἔφτανε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι της και νά τοῦ πῇ: «Νὰ ὁ ἐχθρός... Σκότωσέ τον!» γιά νά τὸν κάνῃ δολοφόνο...

Ἡ ἀπουσία της, ἡ περιφρονητικὴ σιωπὴ της είχαν μεγαλώσει ακόμα περισσότερο τὸ πάθος τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Κάθε μέρα, ὁ ὀλοιδιόσκαλος Φορτζιόλι πήγαινε στὸ σπίτι του γιά νά τοῦ κάνῃ τὸ ταχυτικὸ του μαντήρι πού θά τοῦ ἐπέτρπε νά σκοτώσῃ στὰ σίγουρα μετ' τὸ σπαθὶ του ἐκείνον πού θά τοῦ ὑποδείκνυε ἡ Μαλφιέρα... Και ὁ Λαόνιο, σκυθρωπὸς, ἄγριος, μετ' τὴν ψυχὴ του ἐπαναστατημένη τὸ δεχόταν και, ἀρπάζοντας

τίς σκέψεις του, ἀπομακρυνόταν ὀλοένα ἀπὸ τὴν πόλιν, χωρίς νά συλλογίζεται ότι ἡ κόρα περνοῦσε. Στὸς πρόποδες τοῦ βουνοῦ ἕνας δρόμος περνοῦσε στριφογυριστός. Κι' ἔξωθεν, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν, ὁ ἀτυχὸς ἐρπύστης της Μαλφιέρας, εἶδε τρεῖς καβαλλάρηδες νά καλπάζουν στὸ δρόμο αὐτό...

Ο Λαόνιο δὲν τοὺς ἔδωσε καμμιὰ σημασία κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ὅταν σὲ λίγο εἶδε σ' ἕνα μονοπάτι πού ἔβγαζε στὸ μεγάλο δρόμο ἕναν ἄλλο ὄμιλο ἀπὸ ἔξη-ἑπτὰ ἰππεῖς πού καλπάζαν μετ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν ἀλόγων τους. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, πού φαίνονταν γιά ἀρχηγὸς τους, τοὺς ἔδειχνε ὀλοένα τοὺς τρεῖς ἄλλους καβαλλάρηδες και ὅλοι τους κρατοῦσαν τὰ σπαθία τους ἐξεγυμνωμένα στὰ χέρια τους.

Ο Λαόνιο κύτταξε διαδοχικὰ τοὺς τρεῖς ταξιδιώτες και τὸν ὄμιλο τῶν ἰππέων, τῶν ὁποίων τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ φαίνονταν ὑποπτό, και μουρμούρισε:

— Τὶ θά συμβῇ τάχα;... Μήπως τὸ Μοντενέγκρο, τὸ Μαῦρο Βουνό, πρόκειται νά γίνῃ κόκκινο...

Ἀπὸ ἡμέρας τώρα, ὁ Τζούλιο, ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Ἀντζέλο και πέντε ληστές πού τοὺς είχαν ἀπομείνει, γιὰτὶ οἱ ἄλλοι τοῦ σκόρπισαν στὸ δρόμο, καλπάζαν νυκθήμερον κι' ἐπὶ είχαν κατορθώσει νά κερδίσουν ἑξαφους. Μὰ τὰ ἄλλα τους, είχαν ἀποκάνει πεινὰ. Ὅταν ἔφταναν τέλος στὸ Μοντενέγκρο, ὁ Τζούλιο ἐπισκόπησε ἀπὸ μακριὰ τὸ δρόμο της Λομβαρδίας κι' ἔξωθεν μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλιά του.

— Νὰ τοί! φώναξε, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του. Ἐμπρός! Ἐμπρός!... Γιατὶ ἂν μάς προσπεράσουν, θά μάς ξεφύγουν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ...

Ἀμέσως οἱ ληστές ἔχωσαν τὰ σπυρόνια τους στὰ πλευρὰ τῶν ἀλόγων τους κι' ἀρχισαν νά τρέχουν σάν τὸν ἀνεμο. Ἡ στιγμή ἦταν γι' αὐτοὺς ἀποφασιστικὴ. Ἄν δὲν προλάβουν πρῶτοι τὸ Λαέρτη και τοὺς δύο συντρόφους του στὸ δρόμο, θ' ἀναγκάζονταν νά τοὺς καταδιώξουν, και στὴν καύσους πού βρισκόντουσαν τὰ ἄλογά του, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταδίωξης αὐτῆς ἦταν προβληματικόν.

— Τὰ σπαθία στὰ χέρια σας! φώναξε ὁ Τζούλιο, ἐκρουκλώντας.

Ἐλαμψαν τότε τὰ ἔξω τῶν κακούργων στὸν ἀέρα, ἐνῶ συγχρόνως ὁ Λαέρτης κι' οἱ σύντροφοί του ἐξακολουθοῦσαν ἀνοποφίζοντες τὸ δρόμο τους. Ἐξέφανε ὅμως ὁ σὺγγος της Φιλίνης τέντωσε τ' αὐτιά του γιὰτὶ τοῦ φάνηκε πως εἶχε ἀκούσει καλπασιὰ ἀλόγων. Κύτταξε τὸ δρόμο ἀνήσυχος, μὰ δὲν εἶδε τίποτε ὑποπτό. Ἐξέφανε ὅμως ὁ Ζάν Πῶλ φώναξε:

— Μὰ τοὺς Ἀγίους Προστάτες μου!... Μοῦ φαίνεται πως ἀκούω κρότους σπαθιῶν...

Ο Λαέρτης σταμάτησε ἀμέσως τὸ ἄλογό του κι' ὁ Φρίτζ ἔκανε τὸ ἴδιο. Καὶ τότε εἶδαν τοὺς ληστές τοῦ Λαόνιο πού ἔφταναν καλπάζοντας.

— Στὰ ὄπλα! φώναξε ὁ Λαέρτης, μετ' ὀκνη σιγανή.

Και τραβήξε τὸ σπαθὶ του. Τὸ παράδειγμα τὸν μιμήθηκαν ἀμέσως κι' οἱ δύο σύντροφοί του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἐκπυροκρότησις ἀκούστηκε κι' ὁ Φρίτζ σω-

ρίστηκε καταγής, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ στήθος. Ο Ζάν-Πῶλ πρῶτος ἀμέσως ἀπ' τὸ ἄλογό του κι' ἀναστράφηκε στὸ φίλο του πού εἶχε γίνει χλωμός σάν πτώμα.

— Δὲν εἶνε τίποτε! ψιθύρισε. Γρήγορα πάλιν!...

Και ἐξακρίβοντας τὸ πουκάμισό του, ἔκανε ἕναν ἐπίδεσμο, τὸν ὅποιο ἔβαλε ἐπάνω στὴν πληγὴν του, δένοντάς τον γερὰ μετ' τὴ ζώνην. Συγχρόνως ὁ Λαέρτης κι' ὁ Ζάν-Πῶλ ἔφεραν τ' ἄλογά τους μπροστὰ σὸν πληγωμένο γιά νά τὸν ὑπερασπίσουν και νά τὸν καλύψουν μετ' τὰ σώματά τους. Ὡστόσο ὁ Φρίτζ νερόπρετο ἐλέποντας τοὺς φίλους του ἑτοιμούς νά σκοτωθοῦν γι' αὐτόν.

— Ἐγὼ τὰ πιστόλια μου, είπε. Ἐνεῖμαι και γερὰ.

Και, τραβώντας ἐν' ἀπ' αὐτά, τὸ ἔσφιξε νευρικὰ μέσα στὴ χούφτα του.

Ἐντωμεταξύ ὅμως οἱ ληστές είχαν ἐσπεράσει τὸ δρόμο. Πιπντήσαν θήματα τοὺς χώριζαν ἀπὸ τοὺς ἡσποιοὺς. Τὰ ἄλογά τους ἔτρεχαν σάν ἀστραπές.

Δὴ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἀμέσως. Ο Τζούλιο ἔγειρε ὀλόκληρος ἀπάνω στ' ἄλογό του γιά νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ σφαῖρα πού προορίζονταν γι' αὐτόν κι' ἡ ὀποία σφύριξε περνώντας ἕνα πόντο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Συγχρόνως ἔβλεπε ἀπ' τοὺς ληστές πού εἶχε ριχθεῖ ἐναντίον τοῦ Ζάν Πῶλ κλονίστηκε ἀπάνω στὸ ἄλογό του, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴ χεῖρ.

Μὰ δὲν ἔπεσε και, μανιασμένος ἀπὸ τὸν πόνο του, ἐξακολούθησε τὴν ἐπίθεσί του.

Κλαγγές ὅπλων ἀκούστηκαν τότε.

Ἐνας ἀπ' τοὺς ληστές, βλέποντας τὸ Φρίτζ πληγωμένο, διευθύνθηκε ἐναντίον του, μετ' τὴν ἐλπίδα ότι θά τὸν ἔκανε εὐκόλως. Μὰ τὸ πρόχωμα πού είχαν σχηματίσει οἱ δύο φίλοι του, τὸν σταμάτησε.

Ο Φρίτζ ἐντωμεταξύ, κρατώντας πάντα ἔτοιμο τὸ πιστόλι του, περίμενε, ὅταν εἶδε ἔξωθεν τὸ ληστὴ πού διευθυνόταν στὴν ἀρχὴ ἐναντίον του, νά χώνεται πίσω ἀπ' τὸ Ζάν Πῶλ και νά ὑψώνῃ τὸ ἐγγυριδί του γιά νά τοῦ τὸ χῶσι στὴν πλάτη. Τὸ βλέμμα τοῦ πληγωμένου ἔλαμψε τότε... Πίεσε τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του και πυροβόλησε. Ἀμέσως ὁ ληστής σωριάστηκε κάτω μετ' τὸ κρανίον του συντρυμμένο. Ὁ Ζάν Πῶλ, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμὸν και βλέποντας τὸ ληστὴ νά πέφτῃ κάτω, κατάλαβε ότι εἶχε συμβεῖ, και γυρίζοντας πρὸς τὸν πληγωμένο σύντροφό του, τοῦ είπε:

— Εὐχαριστῶ, Φρίτζ. Και διηγούμενος μετ' τὸ σπαθὶ του ἕνα τρομερὸ κύκλω, ἀνάγκασε τοὺς ἀντιπάλους του νά τραβήξουν πίσω. Μὰ ἡ ὀπισθοχώρησις αὐτὴ ἦταν ὁ πρόλογος μιᾶς ἐπιθέσεως ακόμα πρὸς αὐτόν, γιὰτὶ σχεδὸν ἀμέσως οἱ μὲρβ-βοὶ τοῦ Τζούλιο ρίχτηκαν ὀλοκαὶ ἐναντίον του.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Λαέρτης πολέμησε ἡρώα κατὰ τοῦ Τζούλιο και τοῦ ὑπαρχηγοῦ τοῦ Ἀντζέλο.

Ἦσαν κι' οἱ δύο τους τρομεροὶ ξιφομάχοι, μὰ κι' ὁ Λαέρτης, ὁ μόνος δὲν ὑστεροῦσε καθόλου, ἀλλὰ εἶχε ἐπὶ πλέον τὸν ἡρωισμό του και τὰ μυστήρια του.

Τέσσερες ληστές είχαν ἐπιτεθεῖ κατὰ τοῦ Ζάν Πῶλ. Ἡ θέσις τόσο αὐτοῦ ὅσο και τοῦ Λαέρτη ἦταν δεινὴ, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νά κινηθοῦν, μὴ θέλοντας ν' ἀφήσουν ἀκάλυπτο τὸ σῶμα τοῦ Φρίτζ.

Τὸ τέλος τοῦ ἀνιστοῦ αὐτοῦ ἰγῶνος ἦταν πεινὰ ζήτημα δευτερολέπτων. Μοιραίως, ὁ Λαέρτης κι' οἱ σύντροφοί του ἦσαν χαμένοι. Μὰ, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀγνωστος καβαλλάρης, ἔφτασε καλπάζοντας στὸ πεδίο τῆς συγκρούσεως. Ἦταν ὁ Λαόνιο ντὲ Μοντεφιόρε. Κι' ἀμέσως, ἡ δυνατὴ φωνὴ του, δεσποζίντας στὸ θόρυβό τῶν σπαθιῶν και τῶν πυροβολισμῶν, ἀκούστηκε:

— Ἐξὲν ἐναντίον δὴ!... Ὡ! πάλι πολλοί... Μὰ μόνο ἐπὶ γίνονται γονατοὶ οἱ ληστές!... Τώρα θά ἰδοῦμε!...

Οἱ ληστές, ἀκούγοντάς τον, γύρισαν πίσω, νομίζοντας πως εἶχαν φτάσει ἐνίσχυσεις σ' αὐτοὺς πού λογάριζαν νά ἐσπεπάρουν τόσο εὐκόλως. Μὰ δὲν εἶδαν παρὰ ἕναν καβαλλάρη μόνον... Ὡ! πάλι τὸν ἔβλεπαν νά πληγώσῃ ἀκριβὰ τὴν ἀνεπιθύμητὴν ἐπιμέβασί του. Κι' ἀμέσως δύο ἀπ' αὐτοὺς ρίχτηκαν ἐναντίον του.

— Πάντα δύο και τρεῖς ἐναντίον ἑνός, σύμφωνα μετ' τὴ συνθήκά σας! φώναξε ὁ Λαόνιο. Ἐ, λοιπόν, τόσο τὸ καλύτερόν!

Και ὁρμώντας ἐναντίον τοῦ ληστοῦ πού ἦταν πῶς κοντὰ του, διευθύνε τὸ ἔξω του ἐπάνω στὸ στήθος του. Ἐκείνος προσπάθησε νά ξεφύγῃ τὸ χτύπημα, διαγράφοντας ἕνα ἀστραπιακὸ ἡμικύκλιο, μετ' ὁραματικὴ τέχνη, τοῦ ἔχωσε τὸ σπαθὶ του μέσ' στὴν κυλιὰ του.

Ο δεύτερος ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Λαόνιο, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει πολὺ ἀργὰ γιά νά βοηθήσῃ τὸν σύντροφό του, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Τζούλιο. Βλέποντας μετ' ὁποῖο τρομερὸ ἀντίπαλο εἶχε νά κάνῃ, ἐξαγάγχεσε τὸ ἄλογό του νά πηδῇ πρὸς τὰ πλάγια και προσπάθησε νά χτυπήσῃ τὸ Λαόνιο προδοτικὰ.

Συγχρόνως ὁ Ἀντζέλο, ὁ ὑπαρχηγὸς του, ἔβγαλε ἕνα μούγκισμα μανίας, βλέποντας μετ' ὅσην τρομερὴ τέχνη χειρίζονταν τὸ σπαθὶ του ὁ καινούργιος αὐτὸς ἀντίπαλος. Και ἀποφασισμένος νά κερδίσῃ τὴ νίκη, ἀποφασισμένος νά τελειώσῃ, ὤρμησε γιά ὑστάτη φορὰ ἐναντίον τοῦ Λαέρτη.

Ο τελευταῖος εἶδε τότε τὸ ἔξω τοῦ ληστοῦ σὲ ἀπόστασι ἐνός δαχτύλου ἀπ' τὸ στήθος του κι' ἐννοήσε τὴν αἰμὴν του. Μὰ τραβήχχε ἀμέσως πίσω κι' ὅχι μόνο ἔφυγε τὸ χτύπημα, ἀλλὰ ὀρμώντας ἐναντίον τοῦ Ἀντζέλο, τοῦ τρύπησε πέρα γιὰ πέρα τὸ στήθος μετ' τὸ σπαθὶ του. Ἦνα κύμα αἵματος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ σῶμα του, ἔγειρε στὸ πλάι και σωριάστηκε κάτω ἀπ' τ' ἄλογό του νεκρός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΔΕΞΙΑ

Ἐνα περίεργο φαινόμενο. Ἡ καρδιά κι' ἡ χολὴ δεξιά και τὸ σπῆκτι ἀριστερά! Πόσο εἶνε οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τίς καρδιές τους δεξιά. Ἡ σωματικὴ διασκευὴ τοῦ Ἀγγέλου Φίλιπς Λάουρενς. Πῶς τὴ γλύτωσε ἀπ' τὸ Μέτωπο, κτλ.

Σκεφτήκατε ποτὲ ότι εἶνε δυνατόν, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν καρδιά τους στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους, σὴς νά τὴν ἔχετε στὸ δεξί, και ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ νάχετε και τὴ χολὴ σας ἐπίσης δεξιά, ἐνῶ θά ἔπρεπε νά βρισκται ἀριστερὰ και τέλος νά ἔχετε τὸ σπῆκτι σας ἀριστερὰ ἀντὶ νά τῶχετε δεξιά, ὅπως τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον;

Ἄν δὲν συμβαίνει σὲ σὰς αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο φαινόμενο, συμβαίνει ὅμως σὲ ἀρκετοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐπὶ εἶνε ὑπολογιστεῖ ότι σὲ κάθε 50.000.000 ἀνθρώπων ἀναλογεῖ και ἕνας πού ἔχει τὴν καρδιά του και τὴ χολὴν του δεξιά και τὸ σπῆκτι του ἀριστερὰ.

Ἐνῶ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀνεκάλυψε τελευταῖα στὸ Λονδὶνο κάποιος Ἀγγλος δημοσιογράφος. Ὁνομάζεται Φίλιπς Λάουρενς και εἶνε ἕνας νέος ἡλικίας 34 ἐτῶν. Ἐχει ὅπως εἶπαμε παραπάνω, δεξιά τὴν καρδιά και ἄλτ' ἄλτ' τὰ ὄργανα, τὰ ὅποια στὸς ἄλλους ἀνθρώπους βρισκονται ἀριστερὰ και τὸ σπῆκτι τοῦ ἀριστερὰ.

Τὸ περὶεργο ὅμως σχετικὸς εἶνε ότι ἡ παράδοξη διασκευὴ τοῦ σώματος του δὲν δυσκολεύει καθόλου τὸν νέο αὐτὸ στὴ δουλειά του και γενικῶς στὴ ζωὴ του. Ἐργάζεται σὲ μιὰ ἐπιχείρησι στὴν μικρὰ πόλιν Ἡ-λιχ και εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς δεκαπενταεταῖους ὑπαλλήλους της.

Μεγάλωσε και πέρασε τὰ εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς του χωρίς ν' ἀρρωστήσῃ ποτὲ και χωρίς ποτὲ ν' ἀντιληφθῇ ότι ἡ σωματικὴ του διάπλασις διαφέρει τόσο ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ο πρῶτος πού ἀντιλήφθη τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο ἦταν ὁ γιατρὸς τοῦ λόχου του στὸ Δυτικὸ Μέτωπο, ὅπου ὁ Λάουρενς ἐπολέμησε ὡς στρατιώτης κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.

Μιὰ μέρα πού ἦταν ἀδύνατος παρὰ τὸν πόνο τοῦ λόχου του. Ὅταν ὅμως αὐτὸς ἀρχισεν νά τὸν σπῆλοκῇ, ἀνιελήφθη μετ' ἀτάσθαλ-

του ότι στὸ μέρος, ὅπου βρισκται σπῆκτις ἡ καρδιά, δὲν ἀκούγοντοσαν καθόλου παλμοί. Τὸν ἀκροάστηκε κατόπιν στὸ δεξί μέρος τοῦ στήθους κι' ἀκούσε τότε ἐκεῖ τοὺς παλμούς πού δὲν εἶχε ἀκούσει ἀριστερὰ.

Τὸν ἔστειλε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο γιά νά υποβληθῇ σὲ λεπτομερὴ εξέτασι και ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ στρατό.

Ὅταν ὁ Λάουρενς πήγε στὸ νοσοκομεῖο και τοῦ ἔγινε ἀκτινοσκόπησις σ' ὅλο τὸ σῶμα, ἀποδείχτηκε ότι, ὅχι μόνον ἡ καρδιά του, ἀλλὰ και ὅλα τὰ ἄλλα σπλάγχνα του βρισκόντουσαν στὸ δεξί, ἀντὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους. Τὸν παραπέμφανε, λοιπόν, στὴν ἀνωτάτη ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία τὸν ἀπέλῃαζε ἀπ' τὸ στρατό.

Τότε ὁ Λάουρενς, ὁ ὁποῖος εἶχε γλυτώσει τόσο φτηνὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους και τίς κακουχίες τοῦ πολέμου, γύρισε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ζεῖ ὡς σήμερα και εἶνε πολὺ καλά στὴν ὑγεία του.

Διάφοροι γιατροὶ και βιολόγοι ἀπ' τοὺς κορυφαίους τοῦ Λονδίνου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζήτησε πληροφόρησις ὁ ἐν λόγῳ δημοσιογράφος, τοῦ εἶπαν ότι τὸ φαινόμενο αὐτὸ δ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Η ημέρα της δεύτερης ανακρίσεως του 'Αυθρόσιου πλησίαζε πάλι. Τον είχαν εξαναγκάσει να πηδή διάφορα ποινικά για να δυνάμωσι κι έτσι να μπορέσει ν' αντιστα περισσότερα στα βασανιστήρια που θα του επέβαλαν. Τήν προηγούμενη νύχτα της ημέρας αυτής που τόσο την έστρεψε, ο φόβος του κι η αγωνία του δεν τον άφηναν να κοιμηθεί καθόλου. Ήταν κυριολεκτικώς εκμηδενισμένος. Στεκόταν σαν απολιθωμένος μπροστά στο τραπέζι του καλλιού του, απάνω στο οποίο έπεφτε πόνθημο το φως ενός καντηλιού. Η απελπισία του έμπόδιζε τη σκέψη του να λειτουργήσει και πέρσσε ώρες ολόκληρες προσπαθώντας να διώξη την απόλαυσή, ή οποία τον κυριεύε σιγά-σιγά ολόκληρο και τον καθιστούσε άνακχο ν' αβρόσσει έναν ήχο, να κάνει μια κίνηση ή να σκεφθεί οτιδήποτε.

—Σήκωσε τα μάτια σου, 'Αυθρόσιε! τον πρόσταζε έξωφρα μια φωνή, της οποίας ο ήχος του ήταν πολύ γνωστός.

Ο μοναχός αναπήδησε άμέσως και χάφωσε μπροστά του τα βασανισμένα μάτια του.

Η Ματθίλδη στεκόταν όρθια μπροστά του!

Είχε βγάλει τώρα το ρόσο της και φορούσε γυναικεία τουλάχιστον κομψή και πολυτελή. Το φόρεμά της ήταν σολιμένο με άφθονα διαμαντικά και τα μαλλιά της ήταν μαζεμένα μέσα σ' ένα δίχτυ, πλεγμένο με πολύτιμα περσέδια.

Μέσ' στο δαξί του χέρι κρατούσε ένα μικρό βιβλίο. Η φροντισμένη της έλαμπε από χαρά, άνακχοι με μια επίκαιρη μεγαλοπρέπεια.

—Ώσθ, έδω, Ματθίλδη! φώναζε τέλος ο 'Αυθρόσιος. Με ποιά τρόπο μπήκες έδω μέσα; Πού είσαι ή άλυσσίδες σου; Τι σημαίνει αυτή ή μεγαλοπρέπεια και ή χαρά, ή οποία λάμπει στο βλέμμα σου; Μήπως οι δικασταί μας μαλάκωσαν...; Η μήπως υπάρχει καμιά πιθανότητα να δραπέτευσουμε; Έλεος!... Απάντησέ μου και πές μου αν πρέπει να φοβώμαι ή να ελπίζω...

—'Αυθρόσιε, του απάντησε εκείνη άνέμελα, περιφρονώντας τώρα τη μανία της. Ίερως Έξέτασες. Είμαι ελεύθερη και μού φάνησαν μερικές στιγμές για να με χωρίσουν βασιλεία ολόκληρη από τη φυλακή μου. Η μήπως όμως πολύ άκριτα την έλευθερία μου. Ως τολμήσης τώρα να την άγοράσεις κι έσύ στην ίδια τακτική. Τι μένεις σιωπηλός; Γιατί μού είπες βλέμματα γεμάτα ύποψιες και φόβους;... Ναί, 'Αυθρόσιε, θύσασα πάντοτε για τη ζωή και για την έλευθερία... Δεν ελπίζω πιά στη βασιλεία

των ούρανών, εγκατέλειψα το Θεό και τάχτηκα κάτω απ' τη σημαία του Σατανά. Ω! φίλε μου, δεν μπορούσα να πεθάνω μέσα σε τόσο φριχτά μαρτύρια!... Να πεθάνω άνώμαστα στους σαρκασμούς και στις κατάρσεις του β' γ' λου!... Να ύποστη τις λιθοβολίες του έγγ' λου πλήθους, να δεχτώ τα στυγία ματιά του ν' άφ' λου να με καστιγώσουν, και να με κάβουν ή φλόγες...

Πού θα μπορούσε να ύποστη χωρίς φρίκη μια τύχη τόσο φριχτή;... Πού λησα λοιπόν μια εύτυχία πολύ μακρυνή κι άγρίβωλη, για ένα παρόν σίγουρο και ζήτησέ. Τά καταχθόνια πνεύματα με ύπακούουν τώρα σαν βασιλίσσά τους και με τη βοήθειά τους ή μέρες μου θα κυλήσουν άνώμαστα στην πολυτέλεια και στις απολαύσεις.

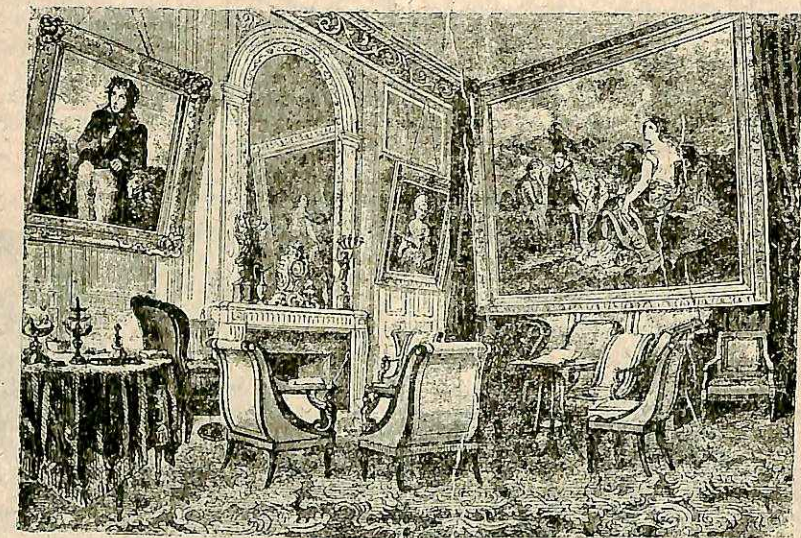
νόστω. Αποφάσισε γρήγορα κι εγκατέλειψε την ελπίδα της σωτηρίας σου στη μέλλουσα ζωή, την άνοση-κτη, για ν' απολύσεις άγαθή άμεσα και βέβαια. Διότι από μέσα σου τίς προλήψεις που μόνι οι κοινοί άνθρωποι τις έχουν... Εγκατέλειψα το Θεό, ο οποίος σ' εγκατέλειψε κι' ύψώσεν ως τα πνεύματα του Σκότους.

Η Ματθίλδη περίμενε μερικές στιγμές την απάντησή του μοναχού. Τέλος εκείνος της είπε άνταρμυλίζοντας, με φωνή πνιγμένη:

—Ματθίλδη, τί έδωσες λοιπόν στο Σατανά, είς άντάλλαγμα της έλευθερίας σου;

—ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ, 'Αυθρόσιε... —Την ψυχή σου, δυστυχισμένη γυναίκα! φώναζε εκείνος με τούτο. Τι

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Η αίθουσα δεξιώσεων της 'Ασπασίας του 18ου αιώνα κ. Ρεκαμπί, στο άδείο του Μπουά, όπως σώζεται ως σήμερα. Μεταξύ των άλλων πινάκων, διακρίνεται άριστερά και το πορταίτο του Σατωβριάνδου.

Θά νοιώσω από δω και πέρα χαρές μεγάλες και θα τα πάω μου να ικανοποιηθώ ως ότου να χορτάσω. Και όταν κουραστώ, θα πρόσταζω τους υπηρέτες μου να έπινουν κινώσες ή γινές πού καταπληκτικές, πού όπεραντες, άφάνταστες... Φεύγω άνο-πόμνη να τα γνωρίσω έλ' αυτή. Τι-ποτε πιά δεν μπορεί να με συγκατα-στήσει ούτε μια στιγμή μέσα κι' αυτή τη φυλακή. Αν μένω άκόμα έδω, το κάμω με την ελπίδα να πείσω και σένα ν' ακολουθήσεις το παράδειγμα μου και να κάνεις ό,τι κάμω κι' έγω. Σε άγαπή άκόμα, ό 'Αυθρόσιε μου! Η κακή ένοχή μας κι' οι κίνδυνοι της ύποψης συμμεριστήκαμε μαζί, σε έκαναν άκόμα πιά προσφιλή σε μένα και γι' αυτό θέλω να σε σώσω από μια καταστροφή τρομερή κι' άνεπα-

έκωνε... Το μόνο που κέρδιζες είναι το ότι ανέβαλες για λίγα χρόνια τα βασανιστήριά σου!... Σκέψου λοιπόν τα άλλα μαρτύρια που σε περιμένουν.

—'Ανθρώπε ταπεινό, δεν συλλογι-ζόμαι πού τα μαρτύρια που σε περι-μένουν άβυσσος... Εξήγησε λοιπόν τι έ-χεις ύποψιες ως τώρα: Άκού, τα βασανιστήριά σου ή είσαι πιά τρομερά!

Φανταστήκαμε ποτέ τι είναι το μαρτύ-ριο της φωτιάς; Σε δού μέρες από σήμερα, θα σε δώρησουν στο ίσχωμα σου να σε κάβουν... Το σκέφτεσαι αύ-τό;... Τολμάς άκόμα να ελπίζεις τη σωτηρία;... Συλλογίσου τα τρομερά πιά σου, την άπανθρωπία σου, την απληρότητα σου, την ύποκρισία σου! Συλλογίσου το άθώο αίμα που ζητάει

ένδικησιν από το Θεό!... 'Ελπίζεις λοιπόν να σε συγχώσουν για όλ' αυτό; 'Ονειρεύεσαι άκόμα τον ούρανό; 'Αντίθε!... 'Αντίθε τα μάτια σου, 'Αυθρόσιε, στην πραγματικότητα που σε περιμένει και είθε ή φρόνησί σου να σε φωτίσει... Είσαι καταδικασμένος κι' απ' τους ανθρώπους κι' απ' το Θεό... 'Επει' από τις φλόγες, επά-νω στις όποιες θα σε κάβουν οι άν-θρώποι, σε περιμένουν ή φλόγες της κόλλασας... 'Ελα, έλα, 'Αυθρόσιε, ής ξεφύγουμε όσο μπορούμε από την έ-κδίκη κι' ούρανό... 'Αφ'ού με νά σε συμβουλεύω... 'Αγόρασε αυτή τη στιγ-μή χρόνια άπεραντες χαράς, άπάλη-σε το παρόν και λησύνεις ένα μέλ-λον απ' το οποίο δεν θα μπορέσεις να ξεφύγεις...

—Ματθίλδη, ή συμβουλή σου είν' επικίνδυνος και δεν πρέπει να τις ά-κούω. Δεν θα εγκαταλείψω για πάντα την ελπίδα της σωτηρίας μου. "Όσο μεγάλη κι' αν είναι τα έγκλη-μάτα μου, πού μεγάλη άκόμα είναι ή εσπλάγχνα του Θεού... Δεν ή' άπελ-πιστώ ποτέ για τη συγχώρη του...

—'Αφού είναι αυτή ή απόφασίς σου, έγώ δεν έχω να προσθέσω τίποτε, εί-πε ή Ματθίλδη. Πετάω πού την έ-λευθερία και το φως και σε εγκατα-λείπω στο θάνατο και στα βασανιστή-ρια.

—Μείνε μια στιγμή άκόμα, Μα-τθίλδη! την έκτεσε ο μοναχός. 'Αφού προστάσεις τα πνεύματα της Κολάσε-ως, δεν μπορείς να τα διατάξεις ν' ά-νοήσουν τις πόρτες αυτής της φυλα-κής; Δεν μπορείς να με λυτρώσεις απ' αυτές τις άλυσσίδες που μού σακατεύ-ουν τα χέρια... Σώσε με, σ' εξορκίζω και πάρε με απ' αυτή τη φριχτή φυ-λακή...

—Αυτό που μού ζητάς, απάντησε ή Ματθίλδη είναι το μόνο που δεν μπο-ρώ να κάνω... Μού απαγορεύεται αυ-στηρά να βοηθήσω έναν άνθρωπο της εκκλησίας και του Θεού... Εγκατέ-λειψέ τα αυτά τα δυό και τότε πρό-σταξέ με ό,τι θέλεις...

—Δεν θα πωλήσω ποτέ την ψυχή μου στο Σατανά! φώναζε ο 'Αυθρό-σιος.

—'Όσο επμένεις στην άνοησί σου. Τά στιγμή όμως που θα σε δέ-σουν στον πάσσαλο για να σε κάβουν, θα μετανοήσης πικρά για την πλάνη σου, μά θα είσαι πιά άγρι. Τώρα σ' άφινω... 'Αν όμως, πριν φτάσει ή ώ-ρα του θανάτου σου, ή φρόνησί σε φω-τίσει, να το μέσον για να έπανορθώ-σης το σφάλμα σου... Σού άφινω αυτό το βιβλίο. Διάβαζε τότε τις τέσσερες πρώτες γραμμές της β' β' σελίδας ανάποδα και άμέσως το πνεύμα, πού επικαλούσθηκε στην άπληροσύνη σου, Στοιχογράφος ή' άπελπισία

γικά, θα ξανασημειώσουμε και πάλι. Άλλοιώς, χάρις για πάντα!...

Κί' αφού είπε τα λόγια αυτά, ή Ματθίλδη άφισε το βιβλίο της να πέσει κατά γης. Άμέσως ένα σύννε-φο από φλόγες ύψώθηκε και την έ-τύλησε ολόκληρη. Έκανε από άποχα-ρετιστήρια κίνησι με το χέρι της και κατόπιν έξερωνίτησε, ενώ ή φλόγες έσβουσαν.

Τά προσωρινά φως που έβριζαν ή φλόγες μέσα στο καλλι, το έκανε τό-σα να φαίνεται πιά σκοτεινό...

Ο 'Αυθρόσιος σωριάστηκε τότε στην αγκαλιά του, σταβρώσε τα χέ-ρια του και, γέρνοντας το κεφάλι του στο τραπέζι, έβλήθηκε σε σκέψεις υπερδυσχερμένες και σκοτεινές.

Βρισκόταν άκόμα σ' αυτή τη στάσι, όταν ο θόρυβος πού έκανε ή πόρτα του καλλιού του άνοιγώντας, τον συνέφε-ρε από τη νύχτα του. Βεχόντουσαν για να τον πάρουν και να τον δώ-ρησουν μπροστά στο μεγάλο 'Ιεροσέ-σταθ. Σηκώθηκε άμέσως έκμηδενι-σμένος και άκούσθηκε το δερμαφύ-λακα.

Τόν ώδηγήσαν τότε στην ίδια αί-θουσα, στην όποια πού είχαν έδηγήσει και την προηγούμε-νη φορά και τον ρώτησαν πάλι αν είχε σκοπό να δηλο-γήσει τα έγκλημάτα.

Μά ή 'Αυθρόσιος απάντη-σε και πάλι άρνητικά, λέγον-τας ότι, εφόσον δεν είχε δια-τάξει κανένα έγκλημα, δεν είχε να δηλώσει τίποτε. Μά όταν οι όθμοι του, έτοι-μίστηκαν να ξαναχρίσουν τα βασανιστήρια, όταν είδε τα εργαλεία των βασάνων και θυμήθηκε τα μαρτύρια που εί-χε ύποφέρει, ή θέλησίς του τον εγκατέλειψε άμέσως. Λη-ρμονώντας κάθε συνέπεια, θέ-λοντας μόνο να ξεφύγη τους πόνο-υς της στιγμής εκείνης, ώμολόγησε τα πάντα άν πάση λεπτομερεία... Απο-κάλυψε όλα του τα έγκλημάτα και παραδέχτηκε όχι μόνο εκείνα τα ό-ποια είχε διαπράξει, αλλά κι' αυτά για τα όποια τον κατηγορούσαν...

Όταν δέ τον ρώτησαν για την ά-πόδραση της Ματθίλδης, ή όποια τους είχε άναστατώσει όλους, τους φανέ-ρωσε ότι είχε πωλήσει την ψυχή της στο Σατανά και ότι χρωστούσε τη φυ-γή της στα μάτια. Αρνήθηκε όμως να δηλώσει στους δικαστάς του ότι κι' αυτός είχε έλθει άλλοτε σ' επικοινωνία με τα πνεύματα του σκότους. Άλ-λά μιλία τον άπειλησαν πού θα τον βασανίσουν, άπεκάλυψε πως ήταν μά-γος κι' αλχημικός κι' ένα σωρό άλλα πράγματα, με τα όποια δεν είχε καμ-μιά σχέση.

Έπει' από όλες αυτές τις ώμολο-γίες, οι 'Ιεροσέστατοι τον καταδίκα-σαν είς τήν διά πυρός θανά-τον. Η έκτέλεσίς του θα γι-νόταν την ίδια νύχτα, τα με-σάνυχτα.

Μετά την έκδοσι της άπο-φάσεως, ο 'Αυθρόσιος, περισ-σότερα πενιμένος παρά ζων-τάνος, άφισε τα πόδια του και έ-λαμψαν από όση και το βλέμμα τους θα προκαλούσαν

τον τρόμο και στον πύ γεν-νίο άκόμα άντρα.

Στοιχογράφος ή' άπελπισία

τά χέρια του και καταρίσταν την ή-μέρα πού είχε γεννηθεί.

Έξωφρα τα μάτια του έπεσαν στο μυστηριώδες όθρο της Ματθίλδης κι' άμέσως ή μανία του κόπασε. Κύστα-ξε το μακρύ βιβλίο με προσοχή, κα-τόπιν το πήρε στα χέρια του, μα ά-μέσως το πέταξε μακριά με φρίκη.

Άρχισε τότε με γρήγορα βήματα να κάνει βόλτες κατά μήκος και κα-τά πλάτος του καλλιού του. Έπειτα στάθηκε και τα μάτια του καρφώθη-καν πάλι στο μέρος πού είχε πέσει το βιβλίο. Άσπαισώθηκε, πέραςε από το μυαλό του ή σκέψις ότι αυτό ήταν το μόνο μέσο για να ξεφύγη από τη μοίρα που τον άπειλούσε.

Βεχύψε, το ξαναπήρε και, κρα-τώντας το στα χέρια του, άπινεσε για άμεση ώρα, τρέμοντας κι' άνα-παύσιστος. Φύλαγγαν από μια άκα-τανίκη έπιθυμία να δοκιμάσει τα μαγικά του χαρίσματα, μά ή συνέ-πεις του προκαλούσαν τρόμο.

Τέλος, ή άνημνησις της καταδίκης του έδωκε την άναποφασιστική τό- του. Άνοισε το βιβλίο, μά ή τραχή- του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε πού κά-κου άναγέστηκε στην άρχή τη σελίδα πού του είχε ύ-ποδείξει ή Ματθίλδη. Ναιό-θωντας ντροπή για τους τού-μους του, συγκέντρωσε όλο τον τό θάρρος και κατώ-θωσε ν' άνοίξη το βιβλίο στην έβδωτη σελίδα του.

Τότε άρχισε να διαβάζει τις τέσσερες πρώτες γραμ-μές της από την άνάποδη. Μά τα μάτια του έσφουγαν συχνά από το βιβλίο και ά-ναγέτουσαν με άγωνία ν' ά-νακαλύψουν όλόκληρο του το πνεύμα πού έπιδρούσε να ιδή και το όποιο, ώστόσο, έστρεψε ν' άντιμετώσ...

Κάποτε τέλος, με φωνή πού έτρο- με και με συχνές διακοπές κατώθω-σε ν' άποδιβάσει τις τέσσερες αυτές γραμμές.

Ήσαν γραμμένες σε μια γλώσσα της όποιας τη σημασία άγνοούσε εν-τελώς.

Μόλις έπρόφερε την τελευταία λέ-ξι, άμέσως σ' άποτελέσματα του έ-ξορκισμού έκδηλώθηκαν. Ένας βρόν-τος τρομερός, όμοιος με του κεραυνού, συγκλόνησε τον αέρα κι' ή φυλακή τραντάχτηκε σθεθέλη. Άστράψε φωτίσαν το καλλι κι' άμέσως μέσα ή- πό ένα σύννεφο φωτιάς από θείαρι, ή 'Εωσφόρος παρουσιάστηκε μπροστά για δεύτερη φορά. Μά δεν ήρθε με την ίδια τρόπο όπως τότε πού τον εί-χε προσκαλέσει ή Ματθίλδη, όποτε είχε πάρει την έμφανση Σαταρική για να έγγελάσει τον 'Αυθρόσιο. Έμ-φανίστηκε τότε με όλη του την άσχη-μια, την όποια έχει από τότε πού έ-πασε από τον ούρανό.

Τό σώμα, του όποιου το μέγεθος ήταν τεράστιο, είχε κατώτερη χροιά. Τά δά-χτυλα των ποδιών του και των χεριών του είχαν τερά-στιον νύχτα. Τά μάτια του έ-λαμψαν από όση και το βλέμμα τους θα προκαλούσαν

τον τρόμο και στον πύ γεν-νίο άκόμα άντρα.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

...ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ!

Πώς άρχισε ο Βοναπάρτης τη δη-μοσιογραφική του καριέρα. Η εφημερίδες πού εξέδωσε κατά την έκστρατεία της 'Ιταλίας. Ο Ναπολέων διόκτης του Τύπου. Η άυστηρή και άμελήκτη λογοκρισία του. Τι έλεγε ο 'Ι-διος για τα μέτρα του Τύπου. Πώς έγράφοντο τά έπίσημα όργανά του, κτλ. κτλ.

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης δεν ήταν μονάχα ένας από τους μεγαλύτερους στρατηλάτες των αιώνων, ήταν επίσης και λαμπρός δημοσιογράφος. Η δημο-σιογραφική του καριέρα ήταν σχεδόν έμφαλλη της στρατιωτικής.

Πρώτη φορά εμφανίστηκε ο Ναπο-λέων ως δημοσιογράφος τον τέταρτο χρόνο της Γαλλικής 'Επαναστάσεως (1793), όταν ήταν άκόμα άσημος κι' άγνωστος άξιωματικός, τυπώνοντας μ' έξοδά του έναν πολιτικό λιβέλλο, τον όποιο μοίρασε στους άξιωματικούς και τους στρατιώτες του συντάγματός του.

Έπειτα από τρία χρόνια, όταν ήταν πιά άρχιστοράτος στην 'Ιταλία, εξέ-δωσε μια εφημερίδα με τον τίτλο «Ο Ταχυδρόμος της Στρατιάς της 'Ιταλίας». Ο άρχισυντά-κτης της εφημερίδας αυτής έγραφε τα άρθρα του υπό την άμση εποπτεία του Ναπολέοντος. Έπίσης κατά τη διάρκεια της έκστρατει-ας της 'Ιταλίας εξέδωσε και μ' άλλη εφημερίδα με τον τίτλο «Η Γαλλία όπως εμφανίζεται στη στρα-τιά της 'Ιταλίας». Με τις δυό αυτές εφημερίδες ο Ναπο-λέων, όχι μονάχα γενναίω-σε τις στρατιωτικές του έπιτυχίες, αλλά και έπει-θετο δομώματα κατά το παρισίνει τύπου και των βασιλοφρονών.

Όταν άργότερα έπαι-ρησε την έκστρατεία της Αλγυρίας, εξέδωσε τρίτη ε-φημερίδα, τον «Αιγυπτια-κό Ταχυδρόμο». Η εφημερίδα όμως αυτή δεν είχε κανένα ενδιαφέρον, για-τί δεν έδημιούσε είδησεις από την Εβρώπη.

Τό 1800 ο Ναπολέων άναγκάστηκε «Χατός και μολονοί ήταν κι' αυτός δημοσιογράφος το πρώτο του μέτρο ή-ταν ή κατάργησις της έλευθερίας του Τύπου. Έπαψε τότε ένα σωρό εφημε-ρίδες, όδες δε έπείρασε να έκδίδονται, τις ύπέλασε σ' άυστηρότατη λογοκρι-σία. Κάθε εφημερίδα πού έδημιούσε και το παραμικρό έπισημο άφρόδισι-μωτόν άμωσος. Το μέτρο αυτό, βέ-βαια, ήταν τρομερό, είχε όμως και τα καλά του. Η γαλλικές εφημερίδες κα-τά την επανάστασι είχαν κυριολεκτι-κάς όργασμο. Γι' αυτό κι' ο κόσμος έ-περιόρισε τά μέτρα του Ναπολέοντος κατά της άναστασις του Τύ-που αν και πολλές φορές ή-σαν ύποβλητα, άφου κατέ-χαν για καί σε άφαιρέσεις και σε έβερσις των υπεβλήτων.

Τον Ναπολέοντα ακολου-τούσαν σκευοφρον ή έένες εφη-μερίδες. Τού τις μετέφραζαν κάθε μέρα και καί ν' άπαντά-θρα!

στις έπιθέσεις των, έκαμε έπίσημο όρ-γανό του τον «'Αγγελιοφόρο», μά ε-φημερίδα πού εξέδιδετο από τον πρώ-το χρόνο της επαναστάσεως. Τίποτε δεν δημοσιεύονταν στην εφημερίδα αυ-τή, χωρίς προηγούμενος να έγκριθι από αυτόν.

Εν τούτοις ο «'Αγγελιοφόρος» δεν τοιούταν για να έκράζει όλες τις σκέ-ψεις του. Επειδή δε δεν ήθελε έξ ά-λου να μιλή για τις προσωπικές του ύ-ποθέσεις στο έπίσημο όργανό του, εξέ-δωσε και μ' άλλη διασδομαδιαία ε-φημερίδα, το «Δελτίον των Παρι-ών», ή όποια γαρωόταν έξ ολόκληρου απ' αυτόν τον ίδιο! Άργότερα εξέ-δωσε και τον «'Αγρο», τον όποιο έ-παρουσίασε ως δίδην όργανό των 'Αγ-ρών δημοκρατών πού βρισκόνοισαν στη Γαλ-λία. Άλλά κι' ή εφημε-ρίδα αυτή δεν ήταν παρά ένα ημερήσιο όργανό του Ναπολέοντος.

Όταν έγινε αυτορά-τωρ, ύπηρεσε άκόμα ά-στράτορες πούς τον Τύ-πο. Όσάκις δέ τον ρω-τούσαν γιατί περιόρισε τόσο την έλευθεροτυπία, εκείνος άπαντούσε πάντο-τε στερεότυπα:

—Ένα μόνον είδος Τύπου δέχεται, έκείνον πού εξυπηρετεί τη Γαλ-λία!

Δεν περνούσε ήμέρα χωρίς να έκδιδι και μ' α-κόμα έγκλημάτα, για να τη δημιο-σουργείται έτσι ή έντύπωσι ότι ή Γαλ-λία επί της αυτοκρατορίας του άνα-ζήτη.

Όταν έφυγε από τη Γαλλία, δεν ή-ταν λιγώτερο άδοτήρος άέναντι του Τύπου. Κάποτε από το Μιλάνο διόρι-σε έπειγόντως είδικό λογοκριτή για την «'Εφημερίδα των Σάβητηνων», την όποια και ύποκρούσε να πληρώνη τον λογοκριτή έκείνο!

Στό τέλος ή λογοκρισία του Ναπολέοντος έγινε τό-σο άσπρη, ώστε κι' α-κόμα ο «'Αγγελιοφό-ρος» — το έπίσημο όργανό του — κατόπιν να δημιο-σού μόνον... Ιατρικά άο-θρα!

ΕΙΧΑ καιρό να δώ τη φιλενάδα μου Βαλεντίνη. Τά σπίντα μας θροσκόνουναν στο Βόρειο Πόλο το δικό της και στον Νότιο το δικό μου. Δηλαδή, για να εξηγηθώ, κοντά στην πλατφόρμα της Βασιλίσσης το δικό της και στη λεωφόρο ντ' Τέρν το δικό μου.

Παρά την απειραντή αυτή απόσταση, που χώριζε αμείλιχτα δύο τρυφερές καρδιές φιλενάδων, απορόσια μια μέρα να υποχωρήσω πρώτη, ή μάλλον να προχωρήσω πρώτη και να τραβήξω για το σπίτι της, μολονότι ήταν ή δική της σειρά να μ' επισκεφθεί.

Υστερα από απειράγαπητη δδύσεια κι' αφού ανέβηκα προηγουμένως σε κάθε είδους μεταφορικά μπαούλα—τράμ, μετρό, ταξί, μόνιππα και τα ρέστα—άραξα αίσιας στο λιμάνι, στο σπίτι της, δηλαδή.

Την πέτυχα να έτοιμαζέται για έ-ξω, για την «απογευματινή» κάποιου θεάτρου, καθώς τουλάχιστον μου είπε, και να κυκλοφορήσει μισόγυμνη μέσα στο μπλουζόν της. Μόλις με είδε, ξεφάνωσε χαρούμενα:

—Ω!... Καλώς τα μάτια σου τὰ δυό, αγαπημένη μου. Πόσο καλή κι' ευγενική είσαι που με θυμήθηκες και ήρθες να με δεις!...

—Αχ!... Ψεύτρα Βαλεντίνη... Υποκριτικό μου πλάσμα... Έννοια σου ταχυπρόνομο μου και πρόλαβα ν' αποβείω στον αντίκρουτο καθρέφτη σου τη χειρομάντα της ανίας που σ' έπιασε σαν μ' έδες!...

Τι να έκανα όμως;... Δεν μπορούσα να φύγω, μια και είχα πιά... Όπως έλπιε προσηλάνα να δικαιολογηθώ:

—Μήπως σ' ένοχλώ, αγαπημένη μου Βαλεντίνη;... Βλέπω πως έτοιμάζεσαι για έ-ξω και θά σου είμαι εμπόδιο... Έ;...

Μά άμείως η φιλενάδα μου μου τὸ έκοψε καθαρά, αφήνοντας κάθε ντοσιπή στη μπάντα:

—Καθόλου, μὰ καθόλου, αγαπητή μου. Μόνον, που, μην ξέροντας πὸς θάρρησε, έ-χω δώσει ραντεβού με κάποια φιλική παρέα. Δεν θά με παρεγγήγησε λοιπόν που θά σ' αφήσω σε λιγάκι. Μπορείς όμως να κάτσεις ά-κονια και να κουβεντιάσουμε όσο θά ντύνομαι εγώ... Δεν μ' ένοχλείς καθόλου...

—Α!... Ήταν καλόβολη, η Βαλεντίνη, καθώς έστράμψε τα λόγια αυτά. Ένας άλλος ή μια άλλη, οποιοσδήποτε ή οποιαδήποτε, θά γελούσαν άσφαλώς άπ' την ειλικρίνεια του τόνου της φωνής της... Μά έλα που ήξερα καλά, χρόνια τώρα, τί είδους πατριτικό κουμμάσι ήταν η φιλενάδα μου αυτή;...

—Όλα κιόλα, εγώ δὲν ξεγελιόμην με τίς υποκρισίες της. Ήμουν βέβαιη πὸς τη στιγμή που μου μιλούσε με τόσο γλυκά μ' έστελνε στο διάολο από μέσα της... Ή μάλλον, μ' έστελνε άκόμα περσιότερα: Δηλαδή στο σπίτι μου, ξανά!... Μά τί να έκανες;... Ή άδέρτης, έλέπετε... Ή φιλοφροσύνη... Ή κοινωνικές ψεύτικες τιμιότητες...

Στοργυλοκάληθα λοιπόν σε μια γωνία στην άκρη του ντιβανιού, και άρχισα να παρακολουθώ με τὸ θέλημα μου τὸ ντύσιμο, τὸ βάψιμο και τίς διάφορες αὐτὲς μαυνοβρες, που άπαιτεί ή μόδα... Όλη, με μια λέξη, την

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΕΜΜΑ ΤΗΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΗΣ

ιστορολεστία εκείνη, τη σχετική με τὸ μασκάρεμμα μίς μοντέρνας δεσποινίδος, έτοιμης να ξεπορτίσει...

Κι' εγώ ή φτωχή, ή ντεμοντέ κι' ή άκομψη, άνοιγα τὰ θαμμένα μάτια μου, κι' έπαρνα άδιάκοπα ενσταντανέ άπ' την άλλοκοτη εκείνη τελεστή. Καμαρώστε και σεις, μαζύ μου!

Νά την... Ή Βαλεντίνη πέταξε άσπια τὸ κιμονό της, στην άκρη του κρεβατιού της, σπερσίσε τὸ μεταξωτό σουτιέν της κι' αποσταδήχησε σε μια μισόθωπα φωτισμένη γωνία του δωματίου, για να φορέσει τις μεταξωτές της κάλτσες.

Χρειάζεται για τὴ δουλειά αυτή έσκιος και μυστήριο. Κι' ή Βαλεντίνη ήταν πάντα της ντροπαλότητας η, λιγάκι... Τὸ ταμινό μου!...

—Χόπ!... Ναζιάρα και καμαρώτη, παρουνίστηκε ε ξανα ζαμουστά μου... Ένα χρυσάκι παρουμμένα, μεταξωτά και χρυσοκέντητα, έφαιγγαν με ζήλεια δικαιολογμένη τὴ άμορφη ποδαρμάκια της. Μου χαμώγλασε χαρούμενη, ευχαριστημένη άπ' τὸν έαυτό της, και στρώθηκε πεταχτή στην καθρέφτη της μπροστά...

Τὰ παχουλά, κα-τάλυκα σάν κρίνα, χέρια της άρχισαν να γοργονοιούνται έ-ξω κι' εκεί, λες κι' έκλειναν μέσα τους τὸν δαίμονα... Κι' όσο δουλειαν έκείνα, τόσο και γινόταν άγνωριστη ή Βαλεντίνη!...

Βαζάκια με κολ-κορέ, σοληνάρια με μπριγιαντίνες, μπασουνάκια με μπλέ και ροζέ, κουτάκια με μυρωμένες πούδρες, κομμυόνια σκοτεινέχρωμα, απρνέτ για τὰ μάγουλά της, ταμπάκια για τὰ φρύδια της—τὰ άντακτα όσόνσο—και βουρτσάκια μικροσκοπικά, στο «ρίμμελ» μουσκαμένα...

Βάψιμο, σθέντισμα, έλαιοχρώματα κι' άβέστες... Μερεμέτια στο πρόσωπό της, μεντζεσέδες κόκκινες σὰ μάγουλά της, έπιχωμάτωσις σὰ χαντάκια τὸν ρυτίδων της, και πισσιλίσματα μυστηριώδη με μικροσκοπικό μυστήρι, στίς λακκούβες τὸν σαγονιού της...

Δὲν χάριτσα να τὴν κυτάξω: Μαζούτα, βαφτάνα, μαστουρε την πρόσφι της, κουτσούρε από δώ,

πετσόκοβε από κει, μαλλιά και φρύδια ανάκατα, κι' έκανε σγουρά τὰ μαυτοκινόρα της με βελονίτσες πυρωμένες στη φλόγα του καμινέτου!...

Και σ' έλο τὸ διάστημα αυτό, ή γλώσσα της ή διχαλωτή, γλώσσα ανθρώπινη συνηθισμένη, φόρμας, μὰ φειδύλωσα σωστή σὰ τσουτσερά λογάνια της, πήγαινε σάν ροδάκι... Δώστου και κατακάλυαν, σάν γειμαρρος χειμωνιάτικος, τὸ κόσμου ή χακογλωσσίες... Και φλυαρούσε άδιάκοπα ή φίλη μου ή Βαλεντίνη:

—Δοιπόν;... Όλοι καλά στο σπίτι;... Μπαρό!... Την πήρε και τὴ σήκωσε τὴν άδιόρθωτη καμαριέρα μου... Έχει τὰ δυό της μάτια για ά-νδρες μόνον και δὲν ένοιωσε πὸς από χτες μου σόθηκε ή πούδρα!... Τάμαθες με τὴν Κοκώ; Παράτησε τὸν άνδρα της και ζει με τὸν Άλφρεδό... Τί τοῦ βρίσκει, τὸ σαλιάρη;... Αμ! ή Λουσιέν;... Τί βρίσκει; σ' αὐτὸν τὸν άνοστο άεροπόρο της; Όά-λεγε κανείς πὸς τὸν φώνισε σὸ Δημωπρατήριο... Μά... Πες μου τί ώρα είναι;... Όχτώ;... Τί λές, καλέ;... Ας ελ-νε... Ας περιμένουν λίγο... Κακό δὲν θά τοῦς κάνει; Έχουμε άλλωστε και ξειδι μπόλικο, για δσους είνε θυμωμένοι...

Η συγγραφέως του διηγήματος και διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Κολέτ, ή οποία άνοιξε, τελευταία, Ίνστιτούτο Καλλονής στο Παρίσι.

«Δοιπόν;... Τί κάνετε σπίτι;... Καλά;... Μπαρό!... Ας στα χαμμάτια τέλος πάντων... Κάθε φορά που βιάζομαι λιγάκι άδύνατον να πετύχω τὴν τεχνική και πρόσθετη έληθ σὸ μάγουλό μου... Τρέμει σὰ χέρια μου τὸ κομμυόν και περπατάει άθελά της ή δέλια ή έλθα μου!... Πότε κοντά σὴ μάτη και πότε κοντά σὸ μάτι, πάω και τὴ φωτεύω!...

...Ας είνε... Δοιπόν, από ύγεια καλά στο σπίτι;... Καλά;... Μπαρό! Τάμαθες τὰ καινούργια καμώματα της Νέλλυ;... Έβουξε τὸ μνηστέρη της, πρίν να τὴ διαδέξει εκείνος... Α-συμφωνία χαρακτήρων, λές, και πᾶνε λέοντας κι' οί δυό τους... Μά ένοι-σας σου, κι' ο κόσμος έπαψε να χάνει μυίγες!... Φιλόσοφ τὴν καμαριέρα της έκείνος κι' εκείνη... Αχ! Έκείνη, φιλόσοφ έλο τὸν κόσμο, έ-κτος άπ' τὸ βρωμιάζον τὸν μνηστέρη της... Πῶς;... Τί;... Όχτώμισι;...

ΤΗΣ COLETTE

ΤΗΣ COLETTE

Δυστυχία μου, και θά με δὲθ δὲ πέρα ο Έρρίκος!... Δηλαδή, όχι... ναί... Θά είνε κι' αὐτός με τὴν παρέα και θά με περιμένει μαζύ τους δίχως άλλο... Αργήσα... Γειά σου, και να σε βλέπουμε συχνά!...

Τὴν λοζοκύνταχ μισοειρωνική τὴ Βαλεντίνη. Τὴν άγνωριστη, παίζ, φιλενάδα μου Βαλεντίνη!... Όρθια, μπροστά μου τώρα, έτοιμη για έ-ξω, ντυμένη σύμφωνα με τὴ μόδα...

Σάν Σουλτάνα, δηλαδή, παρξένη κι' εκπορωματική. Ή μισή μαχαράγιας και ή μισή μισόγυμνη σάν τὴ Δούγκαν...

Τὴς εὐχέτηκα μουμουριστά «Καλή διακένωση» κι' έφυγα πρώτη και διακριτικά... Κι' άθελά μου, σιγομυθούριζε κάθε τόσο, μέσα μου:

—Κακόμοιρε, άτυχε Έρρίκε! Δυστυχισμένη Βαλεντίνη... Πῶς κατανήσασε σε τέτοια χάλη;... Ναί... Και σκεπτόμουν μελαγχολικά, ξαναγυρίζοντας λίγα χρονάκια πίσω, σὴν εὐτυχισμένη προπολεμική εποχή...

Έκει, σὴ μακρυνή μου συνοικία, θροσκόνουναν τὰ σπίντα μας πλάι-πλάι... Σπιτάκια μικρούλια και νοικοκυρεμένα άποίκια άτόνων... Μανόβης ο πατέρας μου τότε... Μανόβης άπόμεινε και τώρα... Μπακάλης ο μπαμπάς της Βαλεντίνης τότε, με συνταίρο τὸν πατέρα τὸν Έρρίκου, διωχόμενοι και βασιληάδες της κονσέρβας τώρα, κι' οί δυό τους, συνταίροι κι' άγώριστοι άκόμα...

Ο πόλεμος άνακάτεψε τὴν πλάσι... Έφερε τὸν καθὲρ σὴ θέσι του ζενιθ... Έφερε τὸν σιγαλό θυθὸ στην ταρχαμένη επιφάνεια... Κι' έφερε τοῦς άγνωστους και θαμνοφωτισμένους νοικοκυράκους, σὴ μεθυστική και μάταιη ζωὴ τὸν λαμπροστόλιστων σαλονιών, τὴς δίδεν άριστοκρατίας...

Πήρρησε κι' ή Βαλεντίνη με τὸν παιδικὸ της φίλο και μνηστέρη, άπ' τὴ γαληνεμένη συνοικία μας σὸ θεώρατο καλάτι της πολυθρόνης πλατείας της Βαστίλλης... Και τώρα;... Τώρα, άντι να μολογεται σάν άλλωστε, σάν τότε, με δουραμένα τὰ ματάκια της, σε μένα τὴν μοναδική της φίλη, και να μου λέρ παραπονεμένη τὰ καμώματα με τὸν Έρρίκο της... Τώρα... Τώρα με θραπύτητα κι' άναβεία σκυλιού, μπροστά μου, προσπαθεί να τὸ ξεφύγει... Ναί...

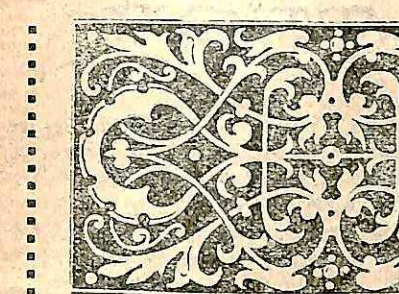
Δὲν τὴς φτάνει ο Έρρίκος τώρα... Ο έπίσκοπος μνηστέρης της... Τώρα ή Βαλεντίνη θέλει να μασκαρευεται όχι μόνο σὸ κορμί της, αλλά και σὴν ψυχὴ της...

Τώρα ή Βαλεντίνη θέλει ντύσωνγκ και καμαρέ μοντέρνα. Θέλει νυχτερινά «καπουτά» και θαύματα άκατάλληλα δια κοριάζας... Θέλει ακοπίντ για τὰ γλέντια της, «πορτενιόρ» για τὸς χορούς της, κοκτέϊν, πίπα και τσιγαράκι... Θέλει, τρελλή και δίχως γαλινὸς σεμνότητος; ζωή, ποδοπατώντας υ' έλαφρὴ καρδιά τὴ μόνη, τὴν παλάκι κι' άγνη άγάπη της...

Πῶς θά καταλήξει;... Αὐτὸ σκεπτόμουν και τὴ νύχτα, ξεπλωμένη κι' άπνη, σὸ ταπεινὸ και κατακάθαρο κρεβάτάκι μου... Φίλησα σάν κοριτσάκι, στοργικὸ τὸ χέρι τὸν γονιῶν μου, κι' αποσταδήχησα σὴν χαμαρούλα μου, θοηγώντας για τὰ χάλη της Βαλεντίνης.

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

Ή Άννα Μεράλ άνοιξε τὰ μάτια της. Μὲς σὸ άμφίβολο και θαλὸ φῶς πὸς έρεχνε ένα καντήλι, ξεχώρισε σιγά-σιγά τὰ έπιπλα του δωματίου της!

Πῶς καιρό θροσκόνταν μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη, ξεπλωμένη σὸ θῶο πάντα κρεβάτι, άρρωστη και βασανισμένη!... Τελευταία όμως ή κατάστασις της ε'χε άρχισει να καλυτερεύει... Όλοι τὴς τὸ εδεδείκνυν αὐτὸ κι' έτσι τὸ πίστευε πεισ κι' ή ίδια. Μήπως τόσο και τόσο φθισικοί δὲν γίνονται καλά; Γιατί λοιπόν να μὴ θεωρηθῇ κι' αὐτή;

Μὲ τὴ σκέψη αὐτή, ένα χαμόγελο φώτισε τὰ χῶρα της χείλη. Ή ζωὴ πλημυρίζε ξανά τὸ στήθος της. Ναί, θά ζούσε ἴσως και θά δοκίμαζε πάλι τις χαρές της ζωῆς, θά ένοιωθε και πάλι τὴ θέσι τὸν έρωτος, τὴς ώμορφας, τὸν πλοῦτο, τὴς έπιτυχίας.

Τὴς φαινόταν ότι ή άσθενεία της δὲν ήταν πᾶς ένας μακρὸς εφιάλτης άπὸ τὸν ὅποιον ε'χε γλυτώσει τελειωτικά πεισ!... Όπως άλλωτε ο πυρετός της άρρώστειας, έτσι τώρα θερμαίνε έλο της τὸ σῶμα μια θαθειά ευχαρίστησις πὸς τὴν έσπρωγνε να άνασκησθῇ σὸ κρεβάτι της και να βγάλῃ φωνές χαράς για όλες τις ε'ξαισιες ἡμέρες πὸς θά ζούσε σὸ μέλλον, ἡμέρες γευάτες, εὐτυχία, δνειώδεις, γλυκύντατες... Και μέσα σὴ μέθη της αὐτή, ή ὅποια ὀλοένα υπάλαυνε, ζούσε ποικιλοτρόπως όλες τις χαρές τὸν μέλλοντος, πλάθοντας σχέδια πάνω σε σχέδια, με τὰ ὅποια ὕψωνε τὸ λαμπρὸ οικόδομημα της νέας υπέρβας της.

Ή μεγάλη της χαρὰ της έφερνε μιὰ διάθεσι να μιλήσει, να φωνάξει... Και άκριβῶς, ὡρα τώρα, άκουε κάποιο κρότος, πὸς τὸ κύμα τὸν σκέψον της τὴν εὐπρόδε να τὸν προσέξει. Γύρισε τότε τὰ μάτια της, πὸς τὴ διεύθυνσι άπ' τὴν ὅποια έρχόταν ο κρότος αὐτός και είδε τὴν καμαριέρα της.

«Αλήθεια!... με πόση άφροσύνη τὴν τὴς παλῆς μου φιλενάδας!...

Κι' ἐνῶ σκεπτόμουν Έκείνη και τὴν τρελλή, τὴν πλούσια ζωὴ της... σκεπτόμουν συγχρόνως κι' ένα τιμὸ, συμπληρικὸ παλληκαριό...

Τὸν λέμε Ζάν... Είνε ο άρραθωνιστικός μου... Περιεμνόμε με λαχτάρα τὴν πρώτη ευκαιρία, να ζευγαρώσουμε για πάντα...

Κι' ή σκέψη του, ή αγαπημένη, ε'χγει θάλασμο άνακουφιστικὸ σὴ ταρχαμένη μου ψυχῇ, και στέλνει σὰ βλεφαρά μου ὕπνο γαλήνιο κι' άνάλαφρο... Ο Θεός να σε φωτίσει, Βαλεντίνη...

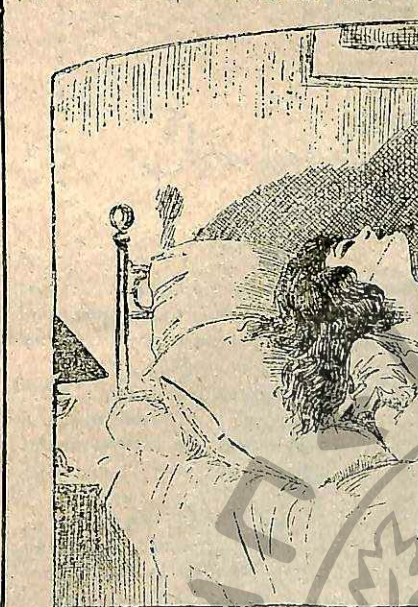
Καληνύχτα σου, χρυσέ μου Ζάν...

είχε περιποιηθῇ ή φτωχή αὐτή κόρη, καλὸ ἔλεος τὴν διάκρισι της άσθενείας της!

Ή Άννα Μεράλ άνοιξε τὸ στόμα της: για να πῇ κάτι, έξαφνα όμως ένα θέαμα εἶδε πὸς τὴν έκανε να παγώσῃ από τὴν έκπληξί της...

Ή καμαριέρα της, μέσα σὸ σκίφως τὸ δωματίου, κατακινόταν με μιὰ πολὺ περίεργη εργασία. Ή Άννα Μεράλ άνοιξε καλὰ τὰ μάτια της και προσάθησε να ιδῇ ὅσο μπορούσε πὸς καλά. Όχι, δὲν άνειρευόταν. Ή καμαριέρα ε'χε άνοιξει τὸ μικρὸ έπιπλο, σὸ ὅποιο ή άρρωστη ε'χε κλεισμένα τὰ κοσμήματα και τὰ χρυώγραφα της και τάπαρνε.

Τὴν έκλεβε!... Ή Άννα Μεράλ ε'χε άπομεινέ: άδρόντητη. Ο θυμὸς πὸς ένοιωθε για τὴν κλοπὴ μετρούβταν ἄπὸ τὸ

Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της και τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι...

έξαρσμά της για τὸ τόσο θάσος. Τὴς έκανε κατάπληξ: τὸ ὅτι τοιμύσε να τὴν κλέβῃ ή κοπέλλα αὐτή, ή ὅποια υπηρετούσε τρία χρόνια σὸ σπίτι της και για τὴ ζωὴ τὴς ὅποιος ε'γνώριζε τόσες λεπτομέρειες, ὥστε μόλις τὴν κατήγγελλε, θά τὴν συνελάμβαναν άμέσως, ὅπου και ἂν πῇ γαινε. Μά πῶς μπορούσε να είνε άπερίσκεπτη σε τέτοιο βαθύ;

Έξαφνα μιὰ παράξενη άγωνία κατέλαβε τὴν Άννα Μεράλ, μιὰ άγωνία τόσο βαθειά, τόσο δονηρή, ὥστε κατέβαλε υπεράνωπρος προσπάθειες για να μὴ φωνάξῃ.

Για να τὴν κλέβῃ με τόσο άναί-δεια, με τόσο κυνισμό ή αγαπημένη, ε'χγει θάλασμο άνακουφιστικὸ σὴ ταρχαμένη μου ψυχῇ, και στέλνει σὰ βλεφαρά μου ὕπνο γαλήνιο κι' άνάλαφρο... Ο Θεός να σε φωτίσει, Βαλεντίνη...

Καληνύχτα σου, χρυσέ μου Ζάν...

Ή Άννα Μεράλ ένοιωσε πὸς γινόταν πελιδνὴ από τὴν άγωνία κι' άκουσε τὰ δόντια της πὸς χτυπούσαν. Όποτε λοιπόν ο γιατρός πὸς τὴν εδεδείκνυν τὸ ἴδιο άπόγευμα ότι ε'ίχε γίνει καλά, τὴς ε'ίχε πει ψέμματα; Συγκυαντρώνοντας ὅλη τὴ δύναμι τὴς ψυχῆς της, προσάθησε να διώξῃ τὴ φοβερὴ αὐτὴ σκέψη από τὸ μυαλό της. Δὲν ήθελε να τὴν κυριεύσῃ ή ιδέα ότι ήταν καταδικασμένη να πεθάνῃ σε λίγο... Δὲν ήθελε να πεθάνῃ τώρα προπάντων πὸς σε μιὰ στιγμή ε'ίχε ξαναβρετῇ τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ τὴν τόσο άμορφη!

Ή κοπέλλα αὐτὴ ήταν τρελλή. Γιατί, να κλέβῃ με τόσο σιγουρά, έπρεπε να φαντάζεται ότι ή κοριὰ της ήταν κιόλας νεκρή!... Νεκρή!... Α! Όχι!... Ας τάπαρνε όλα, τὰ χειρόγραφα, τὰ χρῆματα, τὰ κοσμή-

ματα... Ή κοπέλλα αὐτὴ ήταν τρελλή. Γιατί, να κλέβῃ με τόσο σιγουρά, έπρεπε να φαντάζεται ότι ή κοριὰ της ήταν κιόλας νεκρή!... Νεκρή!... Α! Όχι!... Ας τάπαρνε όλα, τὰ χειρόγραφα, τὰ χρῆματα, τὰ κοσμή-

ματα... Ή κοπέλλα αὐτὴ ήταν τρελλή. Γιατί, να κλέβῃ με τόσο σιγουρά, έπρεπε να φαντάζεται ότι ή κοριὰ της ήταν κιόλας νεκρή!... Νεκρή!... Α! Όχι!... Ας τάπαρνε όλα, τὰ χειρόγραφα, τὰ χρῆματα, τὰ κοσμή-

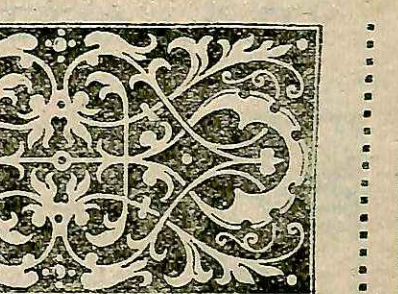
ματα... Ή κοπέλλα αὐτὴ ήταν τρελλή. Γιατί, να κλέβῃ με τόσο σιγουρά, έπρεπε να φαντάζεται ότι ή κοριὰ της ήταν κιόλας νεκρή!... Νεκρή!... Α! Όχι!... Ας τάπαρνε όλα, τὰ χειρόγραφα, τὰ χρῆματα, τὰ κοσμή-

ματα... Ή κοπέλλα αὐτὴ ήταν τρελλή. Γιατί, να κλέβῃ με τόσο σιγουρά, έπρεπε να φαντάζεται ότι ή κοριὰ της ήταν κιόλας νεκρή!... Νεκρή!... Α! Όχι!... Ας τάπαρνε όλα, τὰ χειρόγραφα, τὰ χρῆματα, τὰ κοσμή-

ματα... Ή κοπέλλα αὐτὴ ήταν τρελλή. Γιατί, να κλέβῃ με τόσο σιγουρά, έπρεπε να φαντάζεται ότι ή κοριὰ της ήταν κιόλας νεκρή!... Νεκρή!... Α! Όχι!... Ας τάπαρνε όλα, τὰ χειρόγραφα, τὰ χρῆματα, τὰ κοσμή-

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

Έξαφνα μὲς σὴ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ δωματίου άκούστηκε ένας κρότος. Ήταν ο κρότος ενός κουτιοῦ με κοσμήματα πὸς ε'ίχε πέσει καταγής. Δίχως να θέλῃ ή Άννα Μεράλ εδγχαλε μιὰ σουτὴ τρώση. Στὴ φωνὴ της άποκρίθηκε άμέσως με μιὰ πὸς τρομακμένη άκόμα κραυγὴ ή καμαριέρα της. Ή κλερτέρα άφες μονομὸς ότι κρατούσε σὰ χέρια της και έκανε να φύγῃ. Μά ύστερα, σάν να μετανοούσε, και σάν να πρόθυμος κἀτι να τὴς πῇ ή κοριὰ της, σταμάτησε.

Τώρα μιὰ καινούργια άγωνία άκόμα πὸς τρομερή, κυριεύσε τὴν Άννα Μεράλ. Γιατί ε'ίχε σταματήσει έξαφνα ή καμαριέρα της, γιατί δὲν έφυγε; Μὲς σὸ σκίφως τὸ δωματίου προσηλάνα να διακρίνῃ τις κινήσεις της κλέφτρας και τὴν έκφρασί της. Ή καμαριέρα έκανε ένα-δὺό θήματα πρὸς τὸ κρεβάτι και γύρε πᾶς πάλι εσάθηκε άκίνητη. Ή Άννα Μεράλ δὲν τοιμύσε να ξεστομίσῃ οὔτε λέξη. Περιέμενε να μιλήσῃ πρώτη ή καμαριέρα της. Μά οὔτε εκείνη έλεγε τίποτε. Ήταν σάν ένα άγρίμι πὸς έτοιμαζόταν να πεταχῇ σὸ θῶμα του. Κι' έξαφνα σάν να τὴν έσπρωγνε μιὰ σκέψη σατανική, άωρησε πρὸς τὴν άρρωστη και σίγουρη για τὸ άποτέλεσμα τὸν λόγων της, άρχισε να τὴς λέγει:

—Όσο και ἂν φωνάξεις, δὲν σε φοβόμυ. Είμαστε μόνοι σὸ σπίτι!... Ή άπόφην, είνε ή τελευταία σου βλαβή. Ναί, είμαι μιὰ κλέφτρα εγώ, μιὰ κλέφτρα, μὰ και σὺ είσαι μιὰ πεθωμένη. Ο γιατρός μὲς τὸ εἶπε τὸ άπόγευμα. Δὲν σου μένουν πᾶς λίγες ὥρες άκόμα ζωῆς. Όταν σε είδα άποκοιμισμένη, νομίσα πὸς ε'ίχες κιόλας πεθάνει. Ήμουν σίγουρη, εβότωχως, εἶπε ο γιατρός, θά πεθάνῃ ήσυχα και γαλήνια. Νόμίζα πὸς ε'ίχες πεθάνει...

Μιὰ κραυγὴ φοβερὴ, δονηρὴ έξέσκισε τὰ στήθη τὴς Άννας Μεράλ. Κάτι έπῄχε να ξεστομισῇ, μὰ δὲν άπόρρεσε. Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, και ύστερα τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι της. Ήταν νεκρή...

Μιὰ κραυγὴ φοβερὴ, δονηρὴ έξέσκισε τὰ στήθη τὴς Άννας Μεράλ. Κάτι έπῄχε να ξεστομισῇ, μὰ δὲν άπόρρεσε. Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, και ύστερα τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι της. Ήταν νεκρή...

Μιὰ κραυγὴ φοβερὴ, δονηρὴ έξέσκισε τὰ στήθη τὴς Άννας Μεράλ. Κάτι έπῄχε να ξεστομισῇ, μὰ δὲν άπόρρεσε. Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, και ύστερα τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι της. Ήταν νεκρή...

Μιὰ κραυγὴ φοβερὴ, δονηρὴ έξέσκισε τὰ στήθη τὴς Άννας Μεράλ. Κάτι έπῄχε να ξεστομισῇ, μὰ δὲν άπόρρεσε. Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, και ύστερα τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι της. Ήταν νεκρή...

Μιὰ κραυγὴ φοβερὴ, δονηρὴ έξέσκισε τὰ στήθη τὴς Άννας Μεράλ. Κάτι έπῄχε να ξεστομισῇ, μὰ δὲν άπόρρεσε. Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, και ύστερα τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι της. Ήταν νεκρή...

Μιὰ κραυγὴ φοβερὴ, δονηρὴ έξέσκισε τὰ στήθη τὴς Άννας Μεράλ. Κάτι έπῄχε να ξεστομισῇ, μὰ δὲν άπόρρεσε. Κίνησε τὰ χέρια της, άνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, και ύστερα τεντάθηκε άκίνητη σὸ κρεβάτι της. Ήταν νεκρή...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΣΙΚΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Ο Σαντιπλέρ, ο περίφημος ποιητής, μās έλεγε ένα βράδυ μετά το δείπνο, καπνίζοντας το ποδό του:

—Γνώρισα πολλές φορές στη ζωή μου αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν θράσος... Γνώρισα έρωτες, τόσο εύτυχιμένους ώστε μου προκαλούσαν δάκρυα, γνώρισα έρωτες δυστυχισμένους οι οποίοι, αφού με βασάνισαν, μ' έκαναν να χαμογελάω μαζί τους, γνώρισα φίλες που ο χρόνος τις σκόρπισε σαν τα καυκάκια μου—άν και τα καυκάκια μου άνθισαν περισσότερο από τους φίλους μου—γνώρισα μεγάλες θεατρικές επιτυχίες κι' έρωςάσα από φιλολογική δόξα. Έλαβα χιλιάδες γραμματόκια, άρωματισμένα από θηανάστριες μου, όπως επίσης έλαβα κι' άλλες τόσες ύβριστικές επιστολές ανώνυμες, γραμμένες από φθονερούς και ζηλιότυπους ανθρώπους. Κι' όλα αυτά, έρωτες, επιτυχίες και τιμές κι' αυτή ακόμα η μαύρη ζήλεια των ανωνύμων επιστολών, θά έφταναν για να κάνουν τη ζωή μου εύτυχισμένη.

—Πιο δυστυχισμένη δηλαδή από των άλλων ανθρώπων—άν είχα, σ' ένα πολύ μακρινό παρελθόν, πραγματοποιήσει ένα όνειρό μου κι' αν είχα άγγιξει με το χέρι μου μια χαρά που τη λαχταρούσα άδικα... Και το όνειρό μου αυτό ήταν—θά γαλάσσει άσφαλώς μαζί μου, αν και δεν πρέπει κανείς να γελάει με κανένα όνειρο, με καμιά φιλοδοξία, με κανέναν άδανικό—ν' άνεθώ...

—Στο Καπιτώλιο; τον διακόβαμε εμείς γελώντας.

—Όχι, μάς απάντησε ο Σαντιπλέρ. Τ' όνειρό μου ήταν απλούστατο ν' άνεθώ σ' ένα άμαξι με κατσίκες... Και καθώς έμεινε τον κυτάξαμε ζαρκιασμένοι, έτοιμοι να ξεσπάσουμε σε δυνατά γέλια, ο ποιητής επρόσθεσε:

—Ναι!... Ναι!... "Ήθελα ν' άνεθώ σ' ένα άμαξι με κατσίκες... Σ' έν' άπ' αυτά τ' άμαξία τα ζευγμένα με κατσίκες, τα όποια βλέπεται στον Κεραμικό και στα Ήλυσια Πεδία να μεταφέρουν από το ένα στέγανο στο άλλο ένα σωρό ξανθά και τριανταφυλένια παιδιάκια. Το άμαξι με τις κατσίκες! "Ω!... αυτό ήταν η φιλοδοξία όλης μου της ζωής!... Και τη φιλοδοξία αυτή, ποτέ, δ ποτέ!... δεν μπόρεσα να την πραγματοποιήσω!... Άπό την παιδική μου ηλικία ως τα πενήντα μου χρόνια έλεγα διαρκώς: "Εάν εύτυχισμένα, αληθινά εύτυχιμένα, τα παιδιά που μπορούν κι' άνεβαίνουν στο άμαξι με τις κατσίκες!..."

Το πρωταίσιό αυτό το άμαξι σε μια δεινότερη του κήπου του Λουξεμβούργου, πριν από χρόνια, πριν από πολλά χρόνια, μια μέρα που η μητέρα μου με είχε φέρει από τη μα-

κρινή επαρχιακή της πόλι στο Παρίσι, στο όποιο είχ' έρθει για διάφορες υποθέσεις... "Όταν είδα μέσα από τα δέντρα, το χαριτωμένο αυτό όχημα του όποιο τα κουδούνια άντηγούσαν πρόσχαρα, στάθηκα θαμπωμένος. Στην έδρα του άμαξά στεκόταν ένα παιδάκι με φάβινο καπέλλο, με σακάκι από γαλάζιο βελούδο, που κρατούσε με αφάνταστη χάρη τα χαλινάρια... Άλλ' αυτό που μου έκανε πρόπαντων εντύπωση ήταν η κατσίκες, η χαριτωμένη αυτές κατσίκες που έτρεχαν σαν τα πιο καλά άλογα.

—Ω! φώναξα στη μητέρα μου. Πόσο θά ήθελα ν' άνεθώ σ' αυτό το άμαξι!

Μά φαίνεται πως η φτωχή μου μητέρα διαόχταν πολύ να πάν σε κανένα τόπος υβριστικές επιστολές ανώνυμες, γραμμένες από φθονερούς και ζηλιότυπους ανθρώπους. Κι' όλα αυτά, έρωτες, επιτυχίες και τιμές κι' αυτή ακόμα η μαύρη ζήλεια των ανωνύμων επιστολών, θά έφταναν για να κάνουν τη ζωή μου εύτυχισμένη.

—Όλη την νύχτα ως την άλλη μέρα το πρωί, όνειρο μου κι' αν είχα άγγιξει με το χέρι μου μια χαρά που τη λαχταρούσα άδικα... Και το όνειρό μου αυτό ήταν—θά γαλάσσει άσφαλώς μαζί μου, αν και δεν πρέπει κανείς να γελάει με κανένα όνειρο, με καμιά φιλοδοξία, με κανέναν άδανικό—ν' άνεθώ...

—Στο Καπιτώλιο; τον διακόβαμε εμείς γελώντας.

—Όχι, μάς απάντησε ο Σαντιπλέρ. Τ' όνειρό μου ήταν απλούστατο ν' άνεθώ σ' ένα άμαξι με κατσίκες... Και καθώς έμεινε τον κυτάξαμε ζαρκιασμένοι, έτοιμοι να ξεσπάσουμε σε δυνατά γέλια, ο ποιητής επρόσθεσε:

—Ναι!... Ναι!... "Ήθελα ν' άνεθώ σ' ένα άμαξι με κατσίκες... Σ' έν' άπ' αυτά τ' άμαξία τα ζευγμένα με κατσίκες, τα όποια βλέπεται στον Κεραμικό και στα Ήλυσια Πεδία να μεταφέρουν από το ένα στέγανο στο άλλο ένα σωρό ξανθά και τριανταφυλένια παιδιάκια. Το άμαξι με τις κατσίκες! "Ω!... αυτό ήταν η φιλοδοξία όλης μου της ζωής!... Και τη φιλοδοξία αυτή, ποτέ, δ ποτέ!... δεν μπόρεσα να την πραγματοποιήσω!... Άπό την παιδική μου ηλικία ως τα πενήντα μου χρόνια έλεγα διαρκώς: "Εάν εύτυχισμένα, αληθινά εύτυχιμένα, τα παιδιά που μπορούν κι' άνεβαίνουν στο άμαξι με τις κατσίκες!..."

Το πρωταίσιό αυτό το άμαξι σε μια δεινότερη του κήπου του Λουξεμβούργου, πριν από χρόνια, πριν από πολλά χρόνια, μια μέρα που η μητέρα μου με είχε φέρει από τη μα-

κρινή επαρχιακή της πόλι στο Παρίσι, στο όποιο είχ' έρθει για διάφορες υποθέσεις... "Όταν είδα μέσα από τα δέντρα, το χαριτωμένο αυτό όχημα του όποιο τα κουδούνια άντηγούσαν πρόσχαρα, στάθηκα θαμπωμένος. Στην έδρα του άμαξά στεκόταν ένα παιδάκι με φάβινο καπέλλο, με σακάκι από γαλάζιο βελούδο, που κρατούσε με αφάνταστη χάρη τα χαλινάρια... Άλλ' αυτό που μου έκανε πρόπαντων εντύπωση ήταν η κατσίκες, η χαριτωμένη αυτές κατσίκες που έτρεχαν σαν τα πιο καλά άλογα.

—Ω! φώναξα στη μητέρα μου. Πόσο θά ήθελα ν' άνεθώ σ' αυτό το άμαξι!

Μά φαίνεται πως η φτωχή μου μητέρα διαόχταν πολύ να πάν σε κανένα τόπος υβριστικές επιστολές ανώνυμες, γραμμένες από φθονερούς και ζηλιότυπους ανθρώπους. Κι' όλα αυτά, έρωτες, επιτυχίες και τιμές κι' αυτή ακόμα η μαύρη ζήλεια των ανωνύμων επιστολών, θά έφταναν για να κάνουν τη ζωή μου εύτυχισμένη.

μου το μικρό μου παράνομο γι' αυτό το άπραγματοποίητο όνειρό μου... "Όστόσο, έκλεινα μέσα μου την άμυδρή ελπίδα πως θ' άνεθώ μια μέρα στο άμαξι με τις κατσίκες...

Συγχά, συγκρότατα, έλεγα μέσα μου: "Θά ξαναγορίσω στο Παρίσι και θά ξαναβρω το άμαξι άμαξι, το άμαξι με τις κατσίκες!"

Έν' τούτοις δεν άνέβηκα ποτέ μου. Κάθε άνθρωπος έχει τη μουσική του φιλοδοξία κι' η δική μου ήταν αυτή: ένας μικρός περιπατάκος με τ' άμαξάκι αυτό κάτω από τα δέντρα του Λουξεμβούργου.

"Όταν ξαναγορίσα στο Παρίσι, για να σπουδάσω, ήμουν πειχ' άρκετά μεγάλος, ώστε να ντροπιαζαίμαι πειχ' ν' άνεθώ σ' ένα άμαξάκι με κατσίκες... Ντροπέμουν τούς διαβάτες που νόμιζα πως θά με πάρουν στην κοροϊδία...

Μεγάλωσα ακόμα περισσότερο, γέρασα και ποτέ μου δεν άνέβηκα στο πούλο του άμαξάκι. Φταίω κι' εγώ γι' αυτό λίγγο, γιατί αν η επιθυμία μου μ' έσπρωχνε να πραγματοποιήσω το όνειρό μου, η ντροπή μου με συγκρατούσε... Μια ντροπή όμως φευτική, γιατί έλεγα γι' αυτό μου: "Εάν εύτυχισμένα, αληθινά εύτυχιμένα, τα παιδιά που μπορούν κι' άνεβαίνουν στο άμαξι με τις κατσίκες!..."

Ο συγγραφέας του διηγήματος Πολ Άνταμ.

Έργα του έπεμφημόνται στα μεγαλύτερα θέατρα, ένας ποιητής υπολήφιος για την Ακαδημία, ένας άνθρωπος που όλοι τον θεωρούν σοβαρό, είναι ντροπή ν' άνέβη σαν μικρό παιδί σ' ένα άμαξάκι με κατσίκες!

Κι' έτσι δεν άνέβηκα ποτέ...

Τα χρόνια πέρασαν... Δεν έχω πειρά πολλά όνειρα, δεν έχω πειρά παρά άναμνήσεις και θά ελογονόσα πραγματοποιήματα την μοίρα μου αν σε όλες τις χαρές που μου έδωσε, επρόσθετε και τη μικρή αυτή εύτυχία: Τό άμαξι με τις κατσίκες!... Άλλοίμονο όμως! Θά πεθάνω χωρίς να την απολάβω!

Η δυστυχία είναι ότι όλοι μας παύουμε μαζί μας στις τέσσερες ηλικίες του φρεστού μας κάποιο όνειρο άπραγματοποίητο, κάποια απογοήτευση που την είχαμε σαν μια άρρώστια άθεσάπειρη σ' όλη μας τη ζωή. Έ-

χουμε όλοι το άμαξι μας με τις κατσίκες στο όποιο δεν άν-

τις κατσίκες στο όποιο δεν άνεβήκαμε ποτέ... Μου δίνεις ακόμα ένα ποτήρι κρασί, άγαπητέ μου Τούλις...

Δεν πρέπει κανείς ν' απελπίζεται ποτέ για την πραγματοποίηση ενός όνειρού του...

Συνάντησα το περασμένο φθινόπωρο τον Σαντιπλέρ σε μια δεινότερη του παρκου Μονσώ. Ήταν πολύ άλλαγμένος, ο ένδοξος ποιητής!... Είχε άσπρίσει, είχε γίνει φαλακρός κι' επιπλέον, έπειδή είχε προσβληθεί από ημipληγία, τον έσερναν σ' ένα μηχανικό άμαξάκι, όπως θά έσερναν ένα παιδί...

Καθώς με είδα, προσπάθησε να μου χαμογελάσει και είπα στην ύπνρετή που τον έσερνε να σταματήσει λίγο.

"Όταν πλησίασα κοντά του μου ήρθε το χέρι μέσα στο δικό του που ήταν σχεδόν παρόμοιο με το δικό μου, έπε με μικρή φωνή, ενώ ένα φριχτό χαμόγελο μάστουσε ζωγραφίζοντας στο πρόσωπό του:

—Έ λοιπόν, καθώς βλέπεις, δεν έχω τίποτε πειχ' να ζητήσω άπ' τη ζωή... Μου τα έδωσε όλα... Νά, και το άμαξάκι με τις κατσίκες.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

ΜΕΤΑ 600 ΧΡΟΝΙΑ

Πρό έξιων πέθανε σε μια μικρή γαλλική πόλη ένας ιδιώτης άντρός, ο όποιος στή διαθήκη του όρισε, εκτός των άλλων, και τα εξής:

1) Άφίνω στο δημαρχείο της πόλεως ένα διαρκές έτήσιο εισόδημα από 600 φράγκα, για να προικίσουν κάθε χρόνο μια φτωχή κι' άσχημη κοπέλλα, η πιο άσχημη άπ' όλες τις νέες της πόλεως, ή όποια, χωρίς την επιχορήγησή αυτή, δεν θά είχε πολλές ελπίδες παντρείας.

2) Άφίνω επίσης στους συμπολίτες μου, σ' όλους άνεξαίρετους τους συμπολίτες μου, μικρούς και μεγάλους, σεργιανούς και θηλυκούς, φτωχούς και πλουσίους, το ποσόν των τριών χιλιάδων φράγκων. Τα χρήματα αυτά βρίσκονται κατατεθειμένα σε μια Τράπεζα με τόκο 4 ο/ο. Θά μοιραστούν όμως στους συμπολίτες μου ύστερα από... 600 χρόνια!...

"Όταν όμως περάσουν οι έξι αιώνες, το άρχινο κεφάλαιο των 3 χιλιάδων φράγκων, με τον συνεχή ανατοκισμό του, θ' άνέβη στα 49 τρισεκατομύρια έκατομύρια δισεκατομύρια φράγκα. Τούλάχιστον έτσι υπολόγισαν οι λογιστά της Τραπέζης. Ύστερα λοιπόν από έξακόσια χρόνια, ός κάνει τη μοίρα σ' ό διευθυντής της Τραπέζης, δίκαια και τίμια!

Πιο πρωτότυπη διαθήκη δεν μπορούσε να γίνει πράγματι.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ST-YVES ERASMLIKOV

Η ΔΥΟ ΓΑΛΕΡΕΣ

νείας του που βρισκότανε προς τη μεριά της Πισαράρας.

Τό «παλάτζο» αυτό ήταν χτισμένο στην ψηλότερη κορυφή μιας λοφοσειράς και έσπευσε σ' όλη την περιοχή και στη γαλάζια θάλασσα, πέρα... Άνάμεσα από τα φυλλώματα των πεύκων, των κυπαρισσιών και των κέδρων, ο διαβάτης ξεχώριζε από μακριά τις κατάσπρες κολώνες των περιστυλίων του. Οι κήποι του με τις ευθύγραμμες άλεις, με τ' άνθοςκεπαιμένα κισόκια και τα πυκνά σάβανα έρχαν από πορτοκαλί και λεμονιές έφταναν ως κάτω στην μικρή κολπίσκα, που σχηματιζόταν από δυο γλώσσες τριανταφυλλένιου γρανίτη.

Μέσα στην γαλήνια αυτό κολπίσκα, όνειρευόντουσαν — καθώς έβλεπε ο ποιητής — δυο γαλέρες, σαν δυο κύκνοι λιανοί από τ' απαλό μουρμούρισμα των κυμάτων που ξεδιπλώναν τις άσημένιες νταντέλλες τους στη χρυσή άμμουδιά.

Η μια γαλέρα ήτανε κατάσπρη στολισμένη όλη με γυνέφι. Τ' άσπρα άλνιχένια πανιά της ήταν κεντημένα μ' άσπρι κι' έκαναν το γαυκό φως της ημέρας που παγιδεύε στις πτυχές τους πιο μελιχρό και πιο χαρούμενο. Η άλλη ήτανε κατάμυρη και πλούσια σκαλισμένη με σιδερόξυλο. Τα πανιά της μαύρα, μοντά σαν κρέμα, έφριγγαν τον πένθιμο ίσκιό τους που μακρυνε-μακρυνε με το κυμάτισμα του νερού και σκοτεινίαζε το μισό κολπίσκα.

Η πλώρη της κατάσπρης γαλέρας τέλειωνε με μια αφίγουρα σκαλισμένη σ' έλεφαντόδοντο τόσο χαριτωμένη, τόσο λιγερή και τόσο γελαστή, ώστε όποιος την άντικρύζε δεν μπόρουσε ν' αμφοβάλει πως παρίστανε την Έλπίδα. Η «αφίγουρα» της μαύρης γαλέρας πάλι, σκαλισμένη κι' αυτή με έλαφρη τέχνη σε έβανο, είχε μια έκφραση τόσο πικρή, τόσο τραγική, που δεν χρειαζόταν να την δει κανείς δυο φορές για να πη: «Έτούτη έδω είναι η Θλίψη».

Όταν οι άρχοντες που καθόντουσαν στα γειτονικά «παλάτζα» είδαν για πρώτη φορά τις δυο γαλέρες, σκέφτηκαν πως ο έλνθος Νονάτο Νταρτόνι, σαν τελευταίος που ήταν, θά ήταν κι' ο πιο παλιός της γενιάς που γιά να άνηκε τέτοιες παλαβομάρες. Σιγά-σιγά όμως η απαλαβομάρα αυτή του άρχοντα Νταρτόνι άρχισε να παίρνει μια συμβολική σημασία στα μάτια των γειτόνων του. Ο έλνθος

Ντονάτο μαρκαρίζτανε πότε στη μια και πότε στην άλλη γαλέρα άναλόγως με την ψυχική του διάθεση.

"Όταν καμιά άμορφη άρχόντισσα που την είχε πωθήσει καιρό, γινόταν δική του, όταν η χαρά και το έρωτικό μεθύσι ξεσήλιζαν την καρδιά του, ο Ντονάτο Νταρτόνι μαρκαρίζτανε στην άσπρη γαλέρα. Κάθε νύχτα, όσο διάστημα διαρκούσε η χαρά, τό κέφι κι' η καλή διάθεση, η γιορτές, τα φατά, οι χοροί κι' η μουσική έπνούναν τη σιγαλιά και παρόζαν τη γαλήνη του είδωλλιακού κολπίσκου.

"Όταν πάλι η άγαπημένη του τον πρόβινα, ή τους χώριζε το σκληρό χέρι της Μοίρας, ο Ντονάτο Νταρτόνι πέφτοντας από την τρελή χαρά στην έσχατη άπελπισία, άφινε κρυφά-κρυφά την άσπρη γαλέρα του όνειρού να μαρκαριστή στην γαλέρα του πόνου την κατάμυρη. Περιτριγυρισμένος από το πένθος που καθρεφτιζόταν στην ψυχή του όπως και στα κυμάτια του κολπίσκου, έμεινε σκυφτός ώρες όλόκληρες με το κεφάλι χαμμένο στα χέρια του, σ' ένα βύθισμα άλλόκοστο, σαν αυτό που φέρουν μερικές άρρώστειες πριν από το θάνατο... Κι' έμεινε έτσι όποιο το θέλημα του χρόνου του γιάτρειου την πληγή, ώσπου ο χυμός της νεότητος αναβλύζοντας κατόρθωνε να παρσώσει και να σκορπίσει τη θλίψη του. Τότε πάλι, πλημμυρισμένος έλπίδες, πηδούσε σε μια σημαιοστολισμένη βαρκούλα και τραβούσε προς το «παλάτζο» του γιά να ξαναμαρκαριστή σε λίγο στην άσπρη γαλέρα του όνειρου.

IV

Ένα δειλινό κατόχοντας με πίκρα τις δυο γαλέρες που ήταν φορτωμένες μ' όλη την περασμένη του ζωή, αναλογίστηκε πως θά άσπίσουν. Σκέφτηκε λοιπόν να τις άνοίξει στο πέλαγος. Νά βάλει να παλέψη με τα κύματα την άσπρη γαλέρα τη γεμάτη από τα λείψανα των έλπίδων του, να στείλει ενάντια στις καταιγίδες τη μαύρη, που ήταν βαρεία από τις απο-

Από τα δεκαοχτώ ως τα τριάντα του χρόνια ο άρχοντας Ντονάτο δεν άφινε παρά γιά πολύ μικρά διαστήματα την άσπρη γαλέρα. Έπειτα όμως από τα τριάντα το μαύρο καρδόνι άρχισε να τον δέχεται πιο συχνά, ώσπου ήρθε μια μέρα που ξεχάστηκε κι' έζησε τρία όλόκληρα χρόνια πάνω στην έβεννη γαλέρα του.

Μά τέλος συνήλθε κάποτε και, τότε, άφου σκέφτηκε επί πολλές ώρες, κατάλαβε πως έπρεπε να κλείσει γιά πάντα το δίδυμο της ζωής του. Αποτραβήχτηκε στο «παλάτζο» του κι' άνεμέτρησε τις χαρές και τις λύπες που είχε ζήσει ως τότε.

Τά δυο καρδόνια ήτανε φορτωμένα ως άπάνω από τα περασμένα του. Μια λαχτάρα ή μια ελπίδα θάφταναν να βουλήζονταν το ένα, μια άπογοήτευση ή μια πίκρα να βουλήζονταν το άλλο.

Τ' άφινε λοιπόν να λιχνίζονται σαν κύκνοι στα γαλλικά νερά του κολπίσκου και μόνο προς το δειλινό που το φως δεν του κούραζε στα μάτια, έβγαίνε πότε-πότε σε καμιά θεράντα του «παλάτζου» του και τα κυτούσε από μακριά μ' όση τρυφερότητα είχε άπομείνει μέσα στην παλινζωισμένη καρδιά του.

Όι διστοιχισμένοι ναύτες της κατάμυρης γαλέρας κούφωσαν μάστιγες στο στήμα. Μά η διαταγή ήταν διαταγή. Κλιγόντας σήκωσαν την άγκυρα, άπλωσαν τα μαύρα πανιά σαν πτερά νυχτοπούλιου κι' άνοίχτηκαν στο μαγισμένο πέλαγος, που βούτη από τα λείψανα των έλπίδων του, να στείλει ενάντια στις καταιγίδες τη μαύρη, που ήταν βαρεία από τις απο-

του χρόνια ο άρχοντας Ντονάτο δεν άφινε παρά γιά πολύ μικρά διαστήματα την άσπρη γαλέρα. Έπειτα όμως από τα τριάντα το μαύρο καρδόνι άρχισε να τον δέχεται πιο συχνά, ώσπου ήρθε μια μέρα που ξεχάστηκε κι' έζησε τρία όλόκληρα χρόνια πάνω στην έβεννη γαλέρα του.

Μά τέλος συνήλθε κάποτε και, τότε, άφου σκέφτηκε επί πολλές ώρες, κατάλαβε πως έπρεπε να κλείσει γιά πάντα το δίδυμο της ζωής του. Αποτραβήχτηκε στο «παλάτζο» του κι' άνεμέτρησε τις χαρές και τις λύπες που είχε ζήσει ως τότε.

Τά δυο καρδόνια ήτανε φορτωμένα ως άπάνω από τα περασμένα του. Μια λαχτάρα ή μια ελπίδα θάφταναν να βουλήζονταν το ένα, μια άπογοήτευση ή μια πίκρα να βουλήζονταν το άλλο.

Τ' άφινε λοιπόν να λιχνίζονται σαν κύκνοι στα γαλλικά νερά του κολπίσκου και μόνο προς το δειλινό που το φως δεν του κούραζε στα μάτια, έβγαίνε πότε-πότε σε καμιά θεράντα του «παλάτζου» του και τα κυτούσε από μακριά μ' όση τρυφερότητα είχε άπομείνει μέσα στην παλινζωισμένη καρδιά του.

Όι διστοιχισμένοι ναύτες της κατάμυρης γαλέρας κούφωσαν μάστιγες στο στήμα. Μά η διαταγή ήταν διαταγή. Κλιγόντας σήκωσαν την άγκυρα, άπλωσαν τα μαύρα πανιά σαν πτερά νυχτοπούλιου κι' άνοίχτηκαν στο μαγισμένο πέλαγος, που βούτη από τα λείψανα των έλπίδων του, να στείλει ενάντια στις καταιγίδες τη μαύρη, που ήταν βαρεία από τις απο-

Από τα δεκαοχτώ ως τα τριάντα του χρόνια ο άρχοντας Ντονάτο δεν άφινε παρά γιά πολύ μικρά διαστήματα την άσπρη γαλέρα. Έπειτα όμως από τα τριάντα το μαύρο καρδόνι άρχισε να τον δέχεται πιο συχνά, ώσπου ήρθε μια μέρα που ξεχάστηκε κι' έζησε τρία όλόκληρα χρόνια πάνω στην έβεννη γαλέρα του.

Μά τέλος συνήλθε κάποτε και, τότε, άφου σκέφτηκε επί πολλές ώρες, κατάλαβε πως έπρεπε να κλείσει γιά πάντα το δίδυμο της ζωής του. Αποτραβήχτηκε στο «παλάτζο» του κι' άνεμέτρησε τις χαρές και τις λύπες που είχε ζήσει ως τότε.

Τά δυο καρδόνια ήτανε φορτωμένα ως άπάνω από τα περασμένα του. Μια λαχτάρα ή μια ελπίδα θάφταναν να βουλήζονταν το ένα, μια άπογοήτευση ή μια πίκρα να βουλήζονταν το άλλο.

Τ' άφινε λοιπόν να λιχνίζονται σαν κύκνοι στα γαλλικά νερά του κολπίσκου και μόνο προς το δειλινό που το φως δεν του κούραζε στα μάτια, έβγαίνε πότε-πότε σε καμιά θεράντα του «παλάτζου» του και τα κυτούσε από μακριά μ' όση τρυφερότητα είχε άπομείνει μέσα στην παλινζωισμένη καρδιά του.

γοητεύσεις του. Παιά από τις δυο γαλέρες θάταν πιο καλοτάξιδοι.

Παιά θά γύριζε πίσω στο λιμάνάκι;

Ο πειρασμός γινόταν όσο πηγαίνε και μεγαλείτερος και μια μέρα μάζεψε όσο κουράγιο του άπόμεινε κι' έδωσε διαταγή να έτοιμαστούν ή δυο γαλέρες γιά ταξίδι.

"Όταν όλα έτοιμαστήκαν παιά, την τελευταία στιγμή είχε την άδυναμία—άδυναμία τόσο ανθρώπινη!—να βάλει να παραβιάσει τη Μοίρα. Έβγαλε λοιπόν στην άσπρη γαλέρα διαλαχτό πλήρωμα από νέους ώμαρρους ως άπάνω από τα περασμένα του. Μια λαχτάρα ή μια ελπίδα θάφταναν να βουλήζονταν το ένα, μια άπογοήτευση ή μια πίκρα να βουλήζονταν το άλλο.

Τ' άφινε λοιπόν να λιχνίζονται σαν κύκνοι στα γαλλικά νερά του κολπίσκου και μόνο προς το δειλινό που το φως δεν του κούραζε στα μάτια, έβγαίνε πότε-πότε σε καμιά θεράντα του «παλάτζου» του και τα κυτούσε από μακριά μ' όση τρυφερότητα είχε άπομείνει μέσα στην παλινζωισμένη καρδιά του.

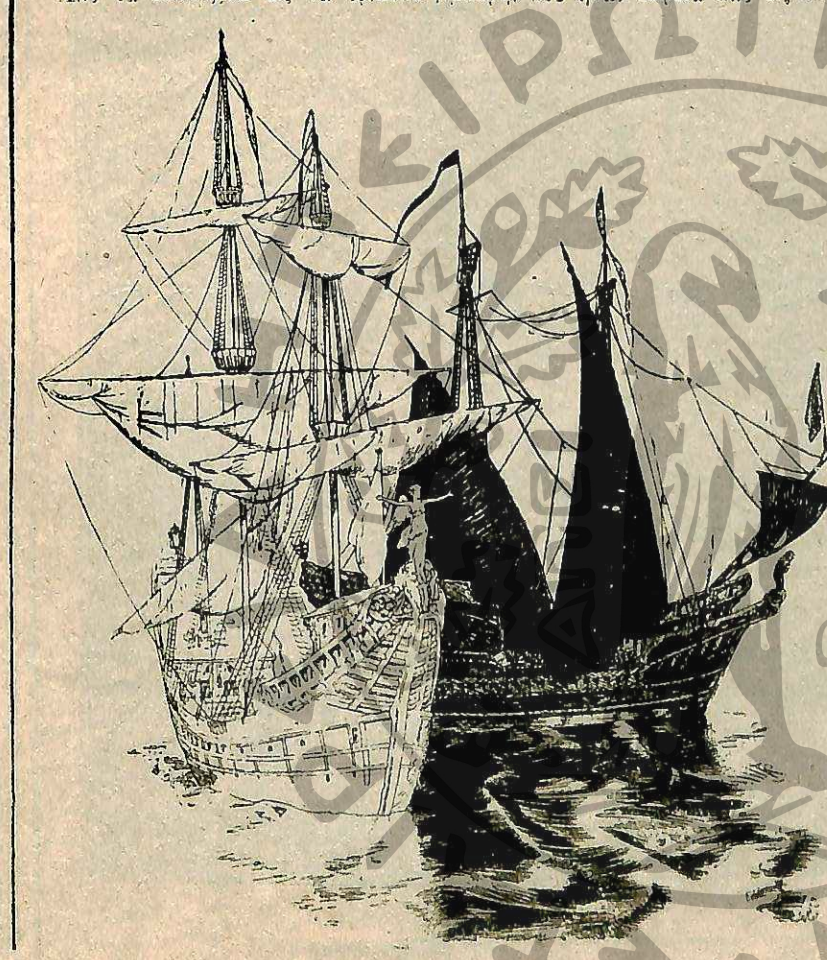
Όι διστοιχισμένοι ναύτες της κατάμυρης γαλέρας κούφωσαν μάστιγες στο στήμα. Μά η διαταγή ήταν διαταγή. Κλιγόντας σήκωσαν την άγκυρα, άπλωσαν τα μαύρα πανιά σαν πτερά νυχτοπούλιου κι' άνοίχτηκαν στο μαγισμένο πέλαγος, που βούτη από τα λείψανα των έλπίδων του, να στείλει ενάντια στις καταιγίδες τη μαύρη, που ήταν βαρεία από τις απο-

Από τα δεκαοχτώ ως τα τριάντα του χρόνια ο άρχοντας Ντονάτο δεν άφινε παρά γιά πολύ μικρά διαστήματα την άσπρη γαλέρα. Έπειτα όμως από τα τριάντα το μαύρο καρδόνι άρχισε να τον δέχεται πιο συχνά, ώσπου ήρθε μια μέρα που ξεχάστηκε κι' έζησε τρία όλόκληρα χρόνια πάνω στην έβεννη γαλέρα του.

Μά τέλος συνήλθε κάποτε και, τότε, άφου σκέφτηκε επί πολλές ώρες, κατάλαβε πως έπρεπε να κλείσει γιά πάντα το δίδυμο της ζωής του. Αποτραβήχτηκε στο «παλάτζο» του κι' άνεμέτρησε τις χαρές και τις λύπες που είχε ζήσει ως τότε.

Τά δυο καρδόνια ήτανε φορτωμένα ως άπάνω από τα περασμένα του. Μια λαχτάρα ή μια ελπίδα θάφταναν να βουλήζονταν το ένα, μια άπογοήτευση ή μια πίκρα να βουλήζονταν το άλλο.

Τ' άφινε λοιπόν να λιχνίζονται σαν κύκνοι στα γαλλικά νερά του κολπίσκου και μόνο προς το δειλινό που το φως δεν του κούραζε στα μάτια, έβγαίνε πότε-πότε σε καμιά θεράντα του «παλάτζου» του και τα κυτούσε από μακριά μ' όση τρυφερότητα είχε άπομείνει μέσα στην παλινζωισμένη καρδιά του.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, οἱ μεγάλοι Οἱκοὶ Ραπτικῆς, ἐκθέτουν κίχλας στὸ Παρίσι τὰ χειμωνιάτικα τους μοντέλα.

—Ἔτσι, μπορούμε νὰ ξέρουμε ἀπὸ τώρα πολλὰς λεπτομέρειας τῆς χειμωνιάτικης Μόδας, ἡ ὁποία, καθὼς φαίνεται, δὲν θὰ διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν καλοκαιρινήν.

—Κι' ἐν πρώτοις τὰ φορέματα θὰ εἶναι κατὰ τὴν προσοχὴν σακίζον ἐφαρμοστά, ὅπως καὶ τώρα. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἡ τάξις θὰ εἶναι ἀκόμα ὑψηλότερη καὶ καμμιὰ περὶ ζώνη δὲν θὰ περιβάλλῃ τοὺς γοφούς.

—Ἐπίσης, ἡ ἀντίθεση τῶν χρωμάτων θὰ συνήθίζεται πολὺ καὶ τὸ χειμῶνα.

—Θὰ φορεθοῦν καὶ κατὰ τὸ χειμῶνα τὰ φορέματα μὲ μπρετέλλες, ἀντιθέτου χρώματος μὲ τὴν μπλούζα, τὰ δὲ θραύοντα φορέματα θὰ συμπληρώνονται μὲ μπολερό ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα καὶ χρώμα.

—Τὰ χειμωνιάτικα θραυὰ μπόλερὸ θὰ ἔχουν μανίκια κοντὰ καὶ φουσκωτά, ἡ μακριὰ, ἀλλὰ καὶ πάλι φουσκωτά.

—Καὶ τὰ «κολλίεν» θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸν χειμῶνα. Ἔτσι θὰ ἴδωμε γούνινα «κολλίεν» σὲ ταγιέρ καὶ σ' ἐπανωφόρια φθινοπωρινὰ καὶ «κολλίεν» ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀλλὰ χρώματος διαφορετικοῦ σὲ φορέματα ἀπογευματινὰ.

—Τὸ φθινοπωρινὸ καὶ χειμωνιάτικο «κολλίεν» ἔχει ἐξελιχθῆ σ' ἕνα εἶδος μπερτάς-κάπας, ποὺ θὰ φτάνῃ πολὺ ὑψηλὰ ὀλόγουρα σὸν λαιμὸ, καὶ θὰ κλείνῃ πίσω, μὲ χονδρὰ κομμιὰ ἀπὸ μέταλλο.

—Τὸ μπολερό, τὸ ὁποῖο θὰ φορεθῇ ἀκόμα, θὰ εἶναι τὸν χειμῶνα πολὺ πρᾶκτικό, γιατί θὰ συμπληρώνῃ ἕνα ἀπογευματινὸ ἀνσάμπλ, θὰ μπορούμε δὲ χάρις σ' αὐτὸ, νὰ φορούμε καὶ τὸ ἀπόγευμα ἕνα φόρεμα ντεκολτέ.

—Ἡ γούνινη ἐσάρπα, θὰ εἶναι ἀνδρόγυνη ὅπως ποτέ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ εἶναι καμωμένη ἀπὸ ἕνα μόνο κομμάτι, θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο, ἀπὸ τρία ἢ καὶ ἀπὸ τέσσερα, δηλαδὴ τρεῖς ἀνεξάρτητες θὰ ἐνώνονται ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἡ τέσσαρες ζυμπελίνες θὰ προστατεύονται στὸ πλῆθ, ἡ στήν πλάτη, κάτω ἀπὸ μιὰ συλλογὴ οὐρῶν.

—Ἐκ πρώτης ὕψεως ἡ χειμωνιάτικες φοῦστες δὲν θὰ εἶναι πολὺ φαρδεῖες, ἀλλ' ἂν τις παρατηρήσουμε καλὰ, πρὸ πάντων κατὰ τὸ βάθος, θὰ ἴδωμε ὅτι τὸ φάρδος ἀργίζει ἀρκετὰ ὑψηλὰ ἀπὸ τοὺς γοφούς, καὶ ἰδίως στὰ θραυὰ φορέματα.

—Ἀλλὰ γιὰ τὴν χειμωνιάτικη μὸδα ἔχουμε ἀκόμα καιρό, γιὰ νὰ μιλήσουμε. Ἡ καλοκαιρινὴ σακίζον ἐφαρμοστή καὶ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἀκόμα τὰ νέα της.

—Πρὸς τὸ παρόν, πολλὰς λεπτομέρειας, καὶ ἀξιοσώζ, ὑπερβυζίζον τὴν μὸδα τοῦ 1900, ὅπως ἡ ὑπερβυζίζ ἡ γαυρισμένη στήν κορυφὴ καὶ

□ □ □ □ ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ □ □ □ □

Φούστα ἀπὸ λαϊνὰς γκριζοῦ, καὶ μπολερό ἀπὸ λαϊνὰς μπλέ, μὲ μπλούζα ἀπὸ λινό κεντημένο. Τσάντα καὶ καπέλλο ἀσορτί μὲ τὴ φούστα, γκριζοῦ. Τὸ καπέλλο γαυρίζεται καὶ μὲ μπλέ βελούδο.

στὶς μπρεττόνες ὀλόγουρα, μὲ σφηκτοφωλῆς, μὲ σούρες καὶ μὲ πλισέ, ἀπὸ μουσελίνα.

—Διαλέγετε πάντα γιὰ τὴν ὁμορφίαν σας ἕνα ζωηρὸ χρώμα, ποὺ νὰ πηγαινῇ στὸ πρόσωπό σας.

—Ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, μὲς ἔρχονται ὁσάυτως καὶ οἱ μπουάδες ἀπὸ φτερά, ἀπὸ ὕφασμα σουρωτό, καὶ ἀπὸ ἄνθη, τὰ «κίτριν», τὰ μισὰ δηλαδὴ χωρὶς δάχτυλα γάντια, καὶ τὰ γάντια ἀπὸ ὕφασμα «ἀξουρέ», τὰ κοντὰ μπολερό ποὺ φτάνουν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνη καὶ ἡ φοῦστες τὸν ὁποῖον τὸ φάρδος ἀργίζει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν τάξι.

—Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ 1900 ἐπίσης, μᾶς ἐκναίθησαν τὰ πολὺ μικρὰ καπέλλα καὶ τὰ μωρὰ παπουτσάκια.

—Μὲ φορέματα ὀλόγουρα ἡ κομψὴ Παρισινὴς προτιμοῦν τὰ χρωματιστὰ σακρίνια, ἀλλ' ἡ μὸδα τῶν ἀνδραγαθῶν ποὺ ἀφίχον ἐντελῶς γυνὴν τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδιοῦ, γαυρίζεται ὁλοένα.

—Μὲ κάλτσες, τὰ σενδάλια αὐτὰ κύνουν πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ εἶναι πολὺ σὴν. Ἀλλὰ χωρὶς κάλτσες

εἶναι κάπως ἀντισθητικὰ γιατί γρήγορα σκονίζεται καὶ ἀσχηματίζει τὸ πόδι.

—Ἡ νέες καπελίνες εἶναι πελώριες. Σιμίζον συγχρόνως τὸ πρόσωπο, τὸν λαιμὸ καὶ τοὺς ὤμους. Ἡ φιλόσοφος γυναικὴς ξέρει ὅτι ἡ μεγάλη καπελὶν μὲ τίς φωτιστικὰς ποὺ εἰσέρχονται στὸ πρόσωπο, εἶναι πολὺ κολακευτικὰ. Ἐξέρουν ἀκόμα ἡ κυρίως πόσο κερδίζουν κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα καπέλλα, τὰ πρόσωπα μὲ τ' ἀκονύνιστὰ χαρακτηριστικά.

—Ὅσο μεγαλώνουν ἡ καπελίνες, τόσο μικραίνουν τὰ καπελλάκια ποὺ σκεπάζουν μόνον τὸ ἕνα μέρος τοῦ κεφαλοῦ. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὺς εἶναι προσωρινὰ μᾶλλον γιὰ κοῦκλες παρὰ γιὰ γυναῖκες.

—Τὰ καπελλάκια αὐτὰ ἀπαυτοῦν τέλεια χαρακτηριστικὰ καὶ πολὺ νέα δρασερὰ πρόσωπα.

—Τὰ διακεντὰ ὕφασματα, ἡ διακεντὰ καὶ μεταξωτὰς μουσελίνας χρησιμοποιοῦνται τώρα τελευταία γιὰ τίς πὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἱπποδρόμων καὶ τῶν κλίνων.

—Ἀλλὰ καὶ τὸ τζέρεσὺ καὶ τὸ

τρικὼ εἶναι πολὺ «ἀνδρόγυνη» αὐτὴν τὴν ἐποχὴ καὶ θὰ εἶναι ἀκόμα γιὰ πολὺν καιρό.

—Τὶ δὲν γίνεται ἀπὸ τὸ τζέρεσὺ καὶ ἀπὸ τὸ τρικὼ!... Ταγιέρ, φορέματα, ἐπανωφόρια, βέστες, πενιούρα καὶ κοστούμια μπάνου, φορέματα τῆς ἀκρογυμναστικῆς κλπ. Ἐπίσης καὶ γιὰ κοστούμια ταξιδίου, εἶναι τόσο κατὰλληλα αὐτὰ τὰ δύο ὕφασματα.

—Τόσο τὴν ἡμέρα, ὅσο καὶ τὸ θράδυ θὰ φορέσουμε, πρὸ πάντων σ' ἐξοχικὰς συγκεντρώσεις φορέματα ἀπὸ λινό καὶ ἀπὸ πικέ.

—Ἰπάρχουν εἰδικὰ λινὰ καὶ πικέδες γιὰ φορέματα ἐξοχικὰ, ἐμπνευσμένα μὲ τετράγωνα μικρὰ ἢ μὲ ἄνθη, καθὼς καὶ διόστρικτα μὲ κεντρήματα λουλουδιῶν.

—Γκαμπ ἀπὸ ὀρχαντί, προσθέτουν περισσότερη ἀκόμα φρεσκάδα σ' αὐτὰ τὰ φορέματα.

—Τὸ ἰδεώδες τοῦ φορέματος τῆς ἐποχῆς εἶναι τὸ φόρεμα χωρὶς μανίκια. Τὰ μανίκια τ' ἀντικαθιστοῦν συνήθως, διὰ διπλὰ βολὰν στοὺς ὤμους ἢ ἕνα φισὸ δισταυρούμενο πίσω, τὸ ὁποῖο σκεπάζει τὸ ἐπάνω μέρος τῶν βραχιόνων.

—Ἡ πὺς μοντέρνα γαυριστὰ εἶναι τὰ ἄνθη. Θὰ ἴδωμε ἢ ἕνα μόνο μεγάλο λουλούδι, ἢ πολλὰ μικρὰ μαζὺ, ὡς μπουκέτα, ὡς γιρλάντες ἢ ὡς περιέτρινα γύρω στὸ ντεκολτέ, στήν πλάτη, στοὺς ὤμους, στὴ ζώνη, κατὰ μήκος σταυρωτοῦ κομμιώματος τοῦ κορσάκου καὶ στὶς μπρετέλλες.

—Κάποτε τ' ἄνθη θὰ προσθέτουν μιὰ ζωηρὴ νύκτα χρώματος στὴν τουαλέττα, κάποτε πάλι θὰ εἶναι ἀκριδῶς ὁμοιόμορμα μὲ τὸ φόρεμα.

—Ἄνθη προσκευασμένα σὲ μιὰ πλατεῖα κορδέλλα, ἀποτελοῦν ἕνα περιλαίμιον πολὺ μοντέρνο.

—Πὰ νὰ φαίνεται ἀκόμα πὺς ὑψηλὴ ἡ τάξι σας, κερφάστε ἐμπρὸς καὶ στήν μέση τοῦ κορσάκου σας ἕνα πολὺ μεγάλο μπουκέτο.

—Μιὰ μικροσκοπικὴ βέστα, ἕνα εἶδος μπλερό, μιὰ κάπα, συνοδεύουν κάθε φόρεμά μας.

—Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ θὰ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ἢ ἀντιθέτου χρώματος μὲ τὸ φόρεμα. Εἶναι πολὺ πρακτικά, γιατί αὐτὴ τὴν ἐποχὴ θὰ μᾶς ἐρχόταν βαρὺ ἕνα πραγματικὸ ἐπανωφόρι γιὰ νὰ κρύψουμε τὸ ντεκολτέ τοῦ θραυνοῦ μας φορέματος ἢ νὰ προσφυλάξουμε τοὺς ὤμους μας καὶ τὰ χέρια μας ἀπὸ τὴν θραυτὴν δροσιά.

—Καὶ μιὰ τελευταία «νοσηρὴ» εἶναι νὰ δέχονται συχνὰ ἡ κυρίως μέρη τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλὰ ἡ ρούπα αὐτὴ εἶναι πολὺ κομψή, καὶ πολὺ λιγώτερο «ἀνδρόγυνη» ἀπὸ τίς παλαιάς. Θὰ εἶναι τόσο μακριὰ ὅσο καὶ τὸ θραυτὸν φόρεμα, καμωμένη ἀπὸ ὕφασμα ἐλαφρὸ καὶ κομμιὴν πλατεῖα.

—Εἶναι ἡ τουαλέτα «ντερινιέ-κρί» καὶ μ' αὐτὴν κάθε κυρία, μπορεῖ νὰ δεχτῇ στὸ σπίτι της, νὰ παίξῃ χαρτιά, νὰ δώσῃ τσάι, νὰ λῶσῃ μέρος σὲ φιλικὸ δείπνο, ἀκόμα καὶ νὰ χορεύῃ πρὸ πάντων στὴν ἐσχόχ.

—Εἶναι ἄλλωστε, ἕνα φόρεμα τόσο βολικὸ γιὰ τὰ ζεστὰ καλοκαιρινὰ βράδια.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ & ΙΩΑΝ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 16Α

Εἰδοποιεῖ τοὺς κ. κ. Ἑργολήπτας, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν ἡλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων φωτισμοῦ, κωδωνῶν, τηλεφώνων ἐσωτερικῆς χρήσεως, ἐγκαταστάσεις ἡλεκτρικῶν κινητῶν καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως ἡλεκτρικῆς ἐργασίας, ἐργαστασίων καὶ οἰκίων.

Ἐπίσης διὰ κάθε σπιτί ἀναλαμβάνομεν τὴν προμήθειαν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐγκατάστασιν παντὸς ἡλεκτρικοῦ εἶδους, ὡς κουζίνας, ψυγείων, ἀνεμιστήρων, ἡλεκτρικῶν σιδηρῶν σιδερώματος, ἡλεκτρικῶν σαρῶν, ἡλεκτρικῶν θερμαστῶν καὶ πλουσίαν συλλογὴν πολυφώτων.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ. ΤΙΜΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΕΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΝΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Εἰδοποιήσατέ μας τηλεφωνικῶς

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 21-828

Καὶ θὰ ἐξυπηρετηθῇτε ταχέως.

Τὰ μεταξωτὰ καὶ λεπτὰ φορέματα, ἢ μεταξωτὲς κάλτσες δταν πλυθοῦν μὲ τὸ σαπῶνι

ΠΕΡΖΙΑ

γίνονται σὰν καινούργιες καὶ τὸ χρώμα των ζωρεῖται.

Δόσεις: 1 κουταλιά τῆς σούπας σὲ 11)2 ὀκτὰ κρὺο νερὸ. Πλύσιμο 5-10 λεπτὰ καὶ ξέβγαλμα σὲ κρὺο νερὸ καὶ λίγο ξύδι.

Τὸ ΠΕΡΖΙΑ πωλεῖται παντοῦ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)ο μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ 42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματολόγος—Ὀδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων—Ἀθηνῶν
Λέξου 40 (εἰσόδος Βασιλικῆς 7)
Ἀθῆναι

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκλήρωσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ Arterio-vaccine Dr. Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαξίνης Τσιλιμπάρη, ἀνευ διαίτης καὶ φαρμάκων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ λουτροῦν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διασημότεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἐκεῖ ἐγκυκλιωμένη ἀπὸ τοῦ Ἱατρο-συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀπὸ τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεία.

Ἀντιπροσώπος

Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ Πῶλ Φεδάλ	Ἑσπεριν.	Ἑσπεριν.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ Μπαρμ Στόουκερ	Δρ. 60	Δρ. 80
		30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΦΟΥΡΟΥ			
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι) τοῦ Ἐδγαρ Πόε	ἑκαστος τόμος	15	20
ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ Ὁνορέ Μπαλζάκ	20	30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ Τουλίου Βέιν	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	τῆς Ἑρρ. Γκρεβίλ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	τοῦ Στήβενσον	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς Σέλμας Λαγκερλέφ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ Μυρζέ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. Ροδοκανάκη	6	8

Ἀπαντὰ τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖο τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», 88δς Λέκα 7.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ
ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς **ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ** — **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ** θὰ τὰ
εὗρουν αἱ ἀναγνώστριά μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλασίων, Σιδηροεργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν,
καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Σᾶς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς
εὐγνωμονεῖτε.

